

Giới thiệu Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh

Truyện Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh, câu chuyện tình yêu cảm động và lãng mạn không kém phần diễn biến nội tâm sâu sắc. Chuyện nói về tình cảm của một người đàn ông đối với cô gái hết mực yêu thương tuy ban đầu hai người không thích nhau nhưng dần rồi anh cũng nhận ra tình cảm mình dành cho cô rất nhiều.

Một cô gái mới bước vào ngưỡng cửa cuộc đời chưa được tự do hưởng thụ thì đã bị gia đình ép hôn gả cho một người đàn ông đáng tuổi chú cô, chỉ vì hồi xưa hai gia đình đã có hôn ước nên cho dù cô có từ chối cũng không thể nào thay đổi được. Tuy hai bên bây giờ mới biết mặt nhau nhưng họ không thích gì nhau, luôn đấu khẩu bằng tâm với nhau không ngừng.

Cho dù cô có về làm vợ hán thì cô cũng giữ cho mình trong sạch không cho hán chạm vào người cô. Một thời gian sau thì anh bắt đầu có tình cảm với cô, một biến cố lại xảy ra gia đình cô tan nát khiến cô bị một cú sốc mất trí nhớ không còn nhớ ai, cả ký ức về anh cũng không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: LỄ CƯỚI THỂ KỈ

Căn biệt thự to lớn, rộng hơn 20 nghìn ha, cây cảnh xung quanh, hoa nở rất đẹp. Đây những người vệ sĩ đi qua đi lại. Đây chính là nhà của một thương gia giàu và có thế lực lớn thứ hai Bắc Kinh - Du Nhất Hải

“Xem mắt !?” – Cô gái ngồi trên ghế sofa, trố mắt hỏi hai vợ chồng trung niên đối diện.

“Ừm...nói đúng hơn là đi gặp mặt chồng tương lai của con đây Huân nhi !” – Du phu nhân điềm đạm nói, trên môi nở nụ cười rất tươi.

“Chồng tương lai ?”

“Phải, cậu ấy là cậu hai nhà Ngô gia – Ngô Vũ Thần. Đó là một gia đình có thế lực mạnh nhất Bắc Kinh hay nói đúng hơn là toàn Châu Á. Hai đứa có hôn ước từ nhỏ. Bây giờ con đã mười tám tuổi có thể kết hôn rồi !” – Du tổng cất tiếng.

“Sao ?” – Du Huân Huân há hốc miệng. Hôm nay là cái ngày gì mà cô lại có thể nhận được nhiều bất ngờ như thế !?

“Hai ngày nữa sẽ tổ chức lễ cưới !” – Du gia lên tiếng – ông là ông nội của nàng – Du Trọng Thâm.

“Hai ngày nữa !?” – Lại thêm một sự kinh hoàng dành cho nàng. Không phải chứ !? Nàng chỉ mới 18 tuổi hơn nữa....nàng còn đang có bạn trai mà !?
“Sao con có thể cưới một người ngay cả mặt cũng không biết chứ !?”

“Thì ngày mai là con biết mặt rồi !” – Du phu nhân vui vẻ nói.

“Con không lấy ! Con có bạn trai rồi !” – Nàng hậm hực quay mặt đi. Nghe nói hán đã 30 tuổi rồi, chắc chắn hán là một ông chú già nua bệnh hoạn, biến thái thôi...

“Con không có quyền lựa chọn. Chính gia đình Vũ Thần ngày trước đã cứu mạng chúng ta một lần. Còn giúp chúng ta vượt qua khó khăn ! Con phải lấy cậu ấy để trả ơn.”

“Ông ta đã 30 tuổi, là một ông chú già nua. Sao con có thể !”

“Huân Huân...” – Du phu nhân nghiêm mặt, nàng giật mình ngược mắt nhìn, bà lại hí hóp cười nhưng mặt thì đặng đặng sát khí “Con phải lấy cậu ấy, người ta phải chờ đến khi con 18 tuổi mới có thể kết hôn....con mà dám từ chối....ta sẽ cho con biết thế nào là lễ độ !”

Du Huân Huân sợ đến phát run, trên đời này nàng không sợ ai ngoại trừ mẹ, bà là một người phụ nữ vô cùng đáng sợ, quả không hổ danh là vợ của lão đại đứng thứ hai Bắc Kinh. Nàng cắn chặt môi nhủ suy nghĩ, sau đó liền cất tiếng “Con vẫn đang đi học !”

“Kết hôn rồi con vẫn có thể đến trường !” – Du phu nhân nâng ly trà lên thưởng thức, điềm đạm trả lời.

“Không thích. Không lấy. Mẹ đừng ép con !”

Rắc.... – Tách trà làm bằng sứ cao cấp trên tay Du phu nhân bị bà bóp vỡ, những mảnh vụn rơi xuống sàn, nàng giật mình mở to mắt. Bà vẫn giữ nụ cười hiền dịu “Ta thích ép con đây....Du Huân Huân....con mà chống đối ta sẽ nhốt con vào phòng tối....đồng thời....ta sẽ cắt hết thê của con !!!”

Bà đứng dậy, phất tay một cái, đưa mắt nhìn Du Nhất Hải, vui vẻ nói “Minh à, đi ngủ thôi !”

“À...được !” – Ngô tổng gật đầu đứng dậy. Ông nội của nàng ngồi bên cạnh , xoa đầu Du Huân Huân ôn tồn nói “Huân nhi...con nên chấp nhận hôn sự này , đừng chống đối nữa.”

Nàng không trả lời , hậm hực bỏ vào phòng. Nằm dài trên giường nàng vô cùng ảm ức , tại sao nàng phải lấy cái ông chú chết tiệt đó chứ !!! “Ngô Vũ Thần...tôi sẽ khiến anh phải bỏ chạy khi gặp tôi !!!!!”

“Huân Huân !!! Mau tỉnh dậy !” – Giọng nói của nữ nhân cứ vang lên không ngừng bên tai Du Huân Huân . Nàng nhú mày , ngồi bật dậy “Chuyện gì ?”

“Hôm nay em phải đi gặp Ngô thiếu , em quên rồi sao ?”

Nghe câu nói đó nàng chán nản nằm xuống ngủ tiếp. Du Ái My* thở dài , cô em gái này sao lại như thế “Nếu em không dậy mẹ sẽ lên đây !”

Du Huân Huân liền thức dậy ngay lập tức , chạy thẳng vào phòng tắm. Hồi lâu sau mới bước ra , Du phu nhân ngồi dưới sảnh thấy nàng đi xuống vui vẻ cất tiếng “Dậy rồi sao ?”

“Con đói rồi !”

“Cứ đến gặp Vũ Thần rồi ăn sáng ! Đây là địa chỉ , Tiểu Lâm sẽ đưa con đến đó !” – Bà đưa tờ giấy cho nàng , nàng sững người , thật là quá đáng mà....Du Huân Huân hậm hực bỏ đi.

Chiếc xe chạy dọc theo con đường , dừng chân trước nhà hàng Ý , nàng chán nản bước xuống , miệng không ngừng lầm bầm “Anh sẽ biết tay tôi...đồ chết bầm !”

“Tôi có hẹn với Ngô thiếu ở đây !” – Du Huân Huân đến quầy lễ tân , cất giọng nói.

“Xin mời tiểu thư theo tôi !”

Đến chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ , một người đàn ông đang cầm tờ tạp chí. Du Huân Huân hít một hơi thật mạnh rồi ngồi xuống . Vốn dĩ định lên tiếng nhưng khi nhìn hắn cô chợt sững người.

Mái tóc màu nâu khê phủ xuống vầng trán rộng , hần mang trên người khí chất vương giả, cao ngạo, lạnh lùng, lãnh khốc. Tính điều tình tế mại mà ngũ quan sắc sảo, mảy giống như kiếm, ánh mắt mơ hồ loé ra ánh sáng quý dị mang theo khối hàn khí ngàn năm. Sống mũi cao , phía dưới là đôi môi mỏng , đoán chừng hắn là người lai !? Tay đeo đồng hồ Hublot Bigger Bang màu đen mờ trường hợp gốm, 18K vàng trắng PVD bezel thiết lập với 48 viên kim cương baguette đen, số màu đen xương . Chiếc áo somi đen chỉ cài hờ hai nút cuối để lộ lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch , tay áo xấn lên đến gần khuỷu tay , quần Jean màu trắng lịch lãm. Nàng nhìn hắn không chớp mắt ? Người đàn ông này đã 30 tuổi rồi sao ? Thật không thể tin nổi. Người nọ chợt ngược mắt nhìn , để lộ cặp đồng tử màu lam đẹp tựa như nước . Khi bốn mắt chạm nhau , nàng giật mình vội quay sang chỗ khác , hắn nhếch miệng cười hơi hột cất tiếng “Du Huân Huân....!” Giọng nói trầm thấp đầy nam tính của hắn làm nàng có chút lúng túng “Phải !”

“Tôi là Ngô Vũ Thần !”

“Tôi biết ! Và hiện tại tôi đang rất đói , có gì thì nói sau !” – Du Huân Huân đưa tay vẫy người phục vụ đến rồi nói tiếp “Một phần beefsteak , thêm một phần thịt sườn nướng , gà philê , 1 pasta hải sản đặc biệt và một phần Blue !” Đóng quyển menu lại đưa cho phục vụ , nàng quay sang cầm ly nước lọc để sẵn trên bàn uống một hơi. Ngô Vũ Thần nhìn nàng chăm chăm , chỉ nhếch miệng cười khẩy , sau đó lại cúi xuống đọc tạp chí.

Một lát sau đồ ăn được bày lên bàn , Du Huân Huân bắt đầu ăn ngấu nghiến , với ý nghĩ nếu nhìn cô ham ăn như vậy chắc chắn hắn sẽ từ bỏ thôi , nàng vừa cầm cúi ăn vừa nói “Này ông chú , tại sao chú lại có thể đồng ý cuộc hôn nhân này ?”

“Em nghĩ tôi muốn lấy một cô nhóc miệng còn hôi sữa như em sao ?” – Với cách xưng hô của nàng , Ngô Vũ Thần chỉ điềm tĩnh trả lời.

“Cười phải tôi là một điều rất vinh dự cho chú ! Chú nên thấy thật may mắn vì tôi đã đồng ý !” – Du Huân Huân đập bàn cất giọng nói.

Người đàn ông ngồi đối diện cười khẩy “Là bất hạnh mới đúng !”

“Nếu là bất hạnh thì tôi quả thực đã bất hạnh khi làm vợ một ông già như chú !”

“Phải lấy một con ngựa hoang tự cao như cô thì tôi...quả thật xui tận mạng.”

Du Huân Huân gần như bốc hỏa , nàng ghét hắn , ghét cái kiểu luôn bình tĩnh và cả cái vẻ mặt phách lối kia. Đặt đũa xuống , nàng đứng bật dậy “Ngô Vũ Thần...một ngày nào đó anh phải cúi đầu trước tôi.”

“Tôi sẽ chờ !” – Hắn gật đầu , vẻ mặt như chẳng mấy quan tâm. Lấy trong bóp vài tờ tiền quăng lên bàn , Ngô Vũ Thần đứng dậy “Đó là tiền cho bữa ăn này ! Chào !” – Rồi thông thả bỏ đi , Du Huân Huân nghiến răng đầy tức giận , tên thói tha..... Thật là khốn kiếp....

Buổi tối , tại Du gia , Du Huân Huân đang đọc sách trong phòng , nàng vẫn còn rất tức giận chuyện lúc sáng , từ bây giờ cô đã có một kẻ thù lớn đó chính là NGÔ VŨ THẦN...

*Reng. – Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên “Tôi nghe !”

“Huân Huân , là anh , chúng ta gặp nhau một chút được không?” – Giọng nói của Kỳ Tồn Phi vang lên trong điện thoại . Cậu là bạn trai hiện giờ của nàng . Nàng vui vẻ trả lời “Được , chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ nhé !”

Sửa soạn mọi thứ đã xong , nàng nhanh chóng rời khỏi nhà . Bây giờ mọi người đều không có ở nhà nên nàng thuận lợi mà đi . Đến nơi hẹn , nàng còn cẩn thận dặn Tiểu Trương không được nói với ai.

“Có chuyện gì sao ?”

“Thật ra , anh hẹn em ra đây là có một chuyện quan trọng muốn nói.”

“Anh nói đi !”

“Chúng ta chia tay đi !”

Chỉ một câu nói của Kỳ Tồn Phi khiến cho mọi thứ xung quanh nàng như đổ vỡ ! Chia tay ?? Cậu vừa nói ra những câu nói tồi tệ đó sao ? “Lý do ?” – Du Huân Huân điềm tĩnh cất giọng hỏi.

“Anh có người khác !”

*Chát – Cô thẳng tay tát Kỳ Tồn Phi , cậu sững người , mọi người xung quanh đều ngược mắt nhìn chăm chăm , nàng cười khẩy “Một năm qua anh đối với tôi rồi cuộc cũng chỉ có như thế ! Được , nếu anh thích thì cứ chia tay . Và tất nhiên đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi !” – Nói xong nàng quay mặt bỏ đi , bước chân chậm rãi đi trên con đường dài , hiện tại trời đang mưa rất lớn nhưng nàng vẫn bước rất chậm !

Chết tiệt , rồi cuộc còn bao nhiêu xui xẻo đến với nàng nữa đây , hết tên khốn Ngô Vũ Thần giờ lại tới Kỳ Tồn Phi , hừ.quả thật hôm nay là ngày rất “tốt” ! Nàng đau đớn đi dưới mưa , một năm tình cảm của nàng kết thúc chỉ với năm chữ.tự như Kỳ Tồn Phi , tôi nhất định sẽ khiến anh phải hối hận.

“Tiểu thư.cô sao vậy ?” – Tiểu Trương thấy nàng trở về trong trạng thái ướt sũng hốt hoảng hỏi , từ trong nhà Du phu nhân cùng chị của nàng cũng chạy ra

“Huân nhi , con...”

“Con đồng ý !” – Nàng lạnh nhạt cất tiếng .

“Sao ?”

“Con sẽ lấy Ngô Vũ Thần.!” – Chỉ để lại một câu nói ngắn gọn Du Huân Huân bỏ lên phòng.

Một hôn lễ đang được diễn ra tại nhà thờ Bắc Kinh , đây có thể coi là một hôn lễ lớn nhất thế kỷ , hai bang phái lớn mạnh nhất Đông Nam Á kết thông gia với nhau quả là một đề tài lớn để người khác đến xem . Hầu hết khách đến dự nếu không phải người có quyền thế cao cũng là đàn anh , chị trong Hắc đạo , cả phóng viên cũng tụ tập trước cửa .

Cô dâu xinh đẹp rạng ngời , một khuôn mặt trái xoan hoàn hảo , làn da nõn nà trắng phau , lông mi dày và cong vút , đôi mắt to trong vắt , mũi cao và thẳng , cộng với đôi môi hồng mềm mại , tuy có chút gầy ốm nhưng vẫn có thể thấy tuy không thể gọi là khuynh thành khuynh quốc nhưng danh xưng nữ nhân vẫn khôn ngoa . Cộng thêm mái tóc đen láy óng mượt như thác xô trên vai , phần đuôi uốn cong gọn sóng , chiếc váy cưới màu trắng có hai dây cột để lộ phần lưng quai xinh đẹp , bộ váy cưới dài che mắt đôi chân thon dài , phần thân đính vài voan mỏng , phù dài xuống đất! Trên tay lại cầm bó hoa cưới màu đỏ .

Đứng bên cạnh là người đàn ông cao to , có khuôn mặt tuấn mỹ , hoàn hảo không một khiếm khuyết , mái tóc màu nâu đường hoàng mà phiêu dật , ngũ quan chạm trổ , khí chất cao quý , tư thái như thần tiên , phong lưu phóng khoáng , ngọc thụ lâm phong , vang dội khiến hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ tuổi xuân yêu mến , tuy chỉ mới ba mươi tuổi nhưng lại rất tài giỏi và có nhiều tiếng tăm , đã sáng lập tập đoàn quỹ quốc tế Douplan Wu lớn mạnh và nổi tiếng từ khi chỉ 20 tuổi , chưa được bao lâu đã khiến công ty lọt vào top đầu những tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới đồng thời cũng đứng đầu giới Hắc Bang , một tay che trời , một tay hô mưa gọi gió . Ai nhìn vào cũng thấy họ thật đẹp đôi , giống như tiên đồng ngọc nữ trong truyện , hai bên nhà họ Du và họ Ngô cũng đứng trước cửa chào khách.

Góp phần trong buổi tiệc là hai cậu con trai còn lại của Ngô gia , cậu cả Ngô Thiên Bảo , là người điều hành tập đoàn quỹ quốc tế Douplan Wu , tuy đây là công ty do Ngô Vũ Thần sáng lập nhưng hẳn lại không có nhiều hứng thú với kinh doanh nên đã giao cho anh mình quản lý mặc dù cô đồng lớn nhất vẫn là hắn , là nam nhân anh tuấn , văn võ song toàn , tuy là anh cả nhưng lại đứng thứ hai sau Ngô Vũ Thần trong hắc bang đồng thời cũng là bạn trai của Du Ái My . Bình thường tính tình rất vui vẻ nhưng khi làm việc tuyệt đối nghiêm túc.

Con trai út Ngô Chấn Nam tuy chỉ mới 25 tuổi nhưng đã lập được bao nhiêu công lao lớn trong hắc bang đồng thời cũng sáng lập ra tập đoàn thương nghiệp Pendou Lu nổi tiếng khắp Đông Nam Á . Tuy vậy , Ngô Chấn Nam lại mang phong thái khác xa với hai người anh của mình , vẻ ngoài có chút đáng yêu , lại vô cùng âm áp.

“Huân Huân ! Chúc mừng em ! Hôm nay em rất xinh đẹp !” – Du Ái My tươi tắn khen ngợi . Cô là chị của Du Huân Huân , xinh đẹp lại nữ tính , dù

mang trong mình dòng máu của một lão đại lừng lẫy nhưng lại không thích gì mấy các bang phái hắc bang . Tuy vậy cũng rất mạnh mẽ.

“Cảm ơn chị !” – Nàng mệt mỏi trả lời , chúc mừng cái gì chứ ? Nàng đứng đây cả tiếng đồng hồ lại phải nhe răng cười , cúi đầu chào hơn trăm lần đến nỗi đôi chân sắp gãy mà miệng nàng cũng sắp méo rồi.

“Ồ...em dâu ! Xin chào , xin chào !” – Từ xa đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Ngô Thiên Bảo , đi bên cạnh là Ngô Chấn Nam.

“Anh đến rồi sao ?” – Du Ái My vui vẻ quay sang Ngô Thiên Bảo.

“Chào em !” – Anh cười tươi trả lời , ôm ngang eo cô

“Chào chị dâu !” – Ngô Chấn Nam cúi đầu chúc mừng . Du Huân Huân cũng lịch sự chào . Chà , cậu thật khác với hai người anh của mình , nhìn Ngô Chấn Nam chẳng khác gì một câu nhóc đáng yêu.

“Chúc mừng anh !” – Cậu quay sang bắt tay Ngô Vũ Thần , hần chỉ nhếch miệng cười nhẹ một cái như đã cảm ơn rồi thôi ...

Khi khách đã đông đủ , mọi người cùng đi vào lễ đường . Đứng trước tượng thiên chúa , cha xứ cất tiếng “Vũ Thần....con có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ , cho dù ốm đau , bệnh tật....”

“Tôi đồng ý !” – Ngô Vũ Thần lạnh nhạt trả lời.

“Du Huân Huân....con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng , dù ốm đau...bệnh tật.....”

“Con đồng ý !” – Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng chút biểu cảm mà trả lời đầy vẻ không hứng thú.

“Được ! Ta tuyên bố hai con trở thành vợ chồng .”

Hai người đứng đối diện nhau , nàng nhìn hần , hần cũng nhìn nàng trên hai khuôn mặt chẳng chút biểu tình , lạnh lùng như một khối hàn băng to lớn . Cứ đứng im lặng như thế mà nhìn nhau. Cha lau mồ hôi vội mở lời “Hai con hãy trao nhẫn cho nhau !”

Lúc này nàng mới giật mình , đưa tay ra , nói nhỏ “Đeo đi !”

Ngô Vũ Thần vẫn giữ bình tĩnh , lấy chiếc nhẫn trong hộp nhung ra đeo cho nàng . Nhìn vẻ mặt cao ngạo của hần , nàng muốn đâm cho hần một đám cho đỡ tức , hậm hực klấy nhẫn đeo cho hần .

“Hai con có thể hôn nhau.”

Du Huân Huân giật mình , hôn !? Nàng phải hôn cái tên thói tha này sao ? Chưa kịp quay sang hỏi Cha có thể không hôn thì cái miệng nhỏ xinh đang bậm lại đã bị hần nuốt trọn , cặp mắt to tròn môi căng ra . Ngô Vũ Thần thì vẫn ung dung hôn nàng , lúc sau mới buông nàng đang ngẩn người ra , trên môi nở một nụ cười khẩy khiến cho nàng càng thêm điên tiết. Tiếng vỗ tay vang dội cả lễ đường . Ngô phu nhân , Ngô tổng , Ngô gia đều rất vui vì cuộc hôn nhân này diễn ra rất suôn sẻ....

Sau khi kết thúc nghi thức kết hôn , mọi người đều ra sân thượng thức bữa tiệc ngoài trời , Du Uyển Tú đến gần nàng “Này Huân Huân . Em quăng hoa cưới đi mọi người sẽ chụp.”

“Chị thích bó hoa này ?” – Nàng chán nản nói. Thấy chị mình gật đầu , lại nói tiếp đầy vẻ chán nản “Nếu thích chị cứ lấy , khỏi chụp !” – Đẩy bó hoa vào tay cô , nàng quay mặt bỏ đi . Du Ái My sững người , Ngô Thiên Bảo từ phía sau ôm lấy cô “Em gái em có vẻ không vui ?”

“Bị ép hôn thì sao có thể cười vui vẻ được ?”

“Vậy sao ?”

“Vâng !” – Cô nhìn bó hoa cưới , thật sự cô cũng thấy tội cho nàng phải cưới một người mình không yêu thì đâu gì hạnh phúc . Nhưng thắc mắc lớn nhất của Du Ái My là tại sao đêm qua nàng lại đột nhiên đồng ý lấy hần , còn bạn trai nàng ?....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: BỊ THƯƠNG

Bỏ lại sự nhộn nhịp bên ngoài, Du Huân Huân đi vào phòng chờ để ngủ , dù sao ở ngoài nàng cũng chỉ đứng không vậy thì thà ngủ đi sẽ tốt hơn ...

Sau khi tiễn khách ra về , Du phu nhân đi đến chỗ Ngô Vũ Thần ” Vũ Thần !”

“Vâng !” – Hấn quay lại nhìn bà , gật đầu chào một cái rồi trả lời.

“Giúp ta chăm sóc Huân nhi , tính nó bướng bỉnh từ nhỏ nhưng mà dễ bị tổn thương lắm . Bây giờ cháu không yêu nó cũng được nhưng tình cảm có thể từ từ nảy sinh nhưng...đừng làm tổn thương nó !”

“Vâng !”

“Cảm ơn cháu !” – Bà ôn nhu nói , trên môi nở nụ cười rất hiền từ và hài lòng.

*Cạch.....Hấn đưa tay mở cửa , liền nhìn thấy nữ nhân đang nằm trên giường ngủ , chậm rãi đi đến , nữ nhân này tính tình quả thật rất ngang bướng , lại có chút kiêu căng , hấn cười khẩy , nhớ lại câu nói của nàng “Một ngày nào đó anh nhất định sẽ cúi đầu trước mặt tôi !” , rất có bản lĩnh... “Du Huân Huân !”

“... ..”

“Du Huân Huân !”

“Ừn.....chuyện gì ?” – Nàng ưỡ oải hỏi , ngồi bệt dậy.

“Về nhà !” – Hấn trả lời cộc lốc .

“Tôi mệt !!!” – Dứt lời , nàng nằm xuống , tiếp tục giấc ngủ.

Ngô Vũ Thần đứng nhìn nàng , cúi người đưa tay bế nàng lên , thay vì bế kiểu công chúa thì hấn lại vác nàng trên vai như vác một bao gạo. Nàng giật mình vội hét toáng lên “Anh làm cái trò gì vậy ?”

Hấn im lặng không trả lời , cứ thông thả bước đi , Du Huân Huân vùng vẫy đưa tay đánh hấn liên tục “Mau buông tôi ra , Ngô Vũ Thần.....mau buông raaaaaaaaa.”

Ngô Vũ Thần vẫn bình thản bước đi. Mặc kệ nữ nhân trên vai , đến xe , hấn thẳng thừng quăng nàng vào như quăng một món đồ , rồi cũng lên xe , nàng chưa kịp mở miệng chửi hấn , thì chiếc xe đã tăng tốc lao nhanh về phía trước.

Một chiếc xe hàng hiệu mui trần lướt trong gió với tốc độ rất nhanh , Du Huân Huân ngồi trong xe vô cùng hoảng sợ “Này...sao anh lại chạy nhanh như thế ? Mau chạy chậm lại...”

Hấn im lặng , vẫn ung dung lái xe , một tay lái một tay gác lên cửa xe , làn tóc bay trong gió bỏ mặc ngoài tai những lời nói của nàng.

“Chết tiệt , Ngô Vũ Thần...anh điếc sao ?”

“Nếu không thích cô cứ xuống xe !”

“Anh dám sao ?”

Kéttttttttttt.... .. – Tiếng phanh xe vang lên , hấn đưa mắt nhìn nàng , lạnh giọng cất tiếng “Xuống xe !”

Du Huân Huân trừng mắt nhìn hấn , hấn quả thật dám bỏ mặc nàng. Thấy nàng không trả lời , người nọ lại nói “Tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn ngồi yên.”

Nàng đành phải im lặng , mặc cho hấn muốn đưa nàng đi đâu . Tốc độ lái xe cũng ngày càng tăng , đầu óc nàng như muốn quay theo chiếc xe , ruột gan đang trộn lẫn và lơ lửng trong bụng.....nàng muốn nôn !?

“Dừng xe !” – Du Huân Huân hét lên . Nhưng hấn không nghe , vẫn ung dung lái xe...hấn đang đeo phone !??? Nàng giận dữ giật áo hấn “Dừng xe...tôi...” – Chưa nói hết câu , mặt nàng đã tái xanh , đưa tay bịt miệng lại.

Ngô Vũ Thần nhàn nhã liếc nhìn nàng , đạp phanh xe lại , cơ thể nàng giật mạnh về phía trước , sau đó định thần lại , nhanh chóng ra khỏi xe . Nàngng khở sở nôn hết những thứ trong bụng ra , cả lục phủ ngũ tạng cũng muốn nôn ra ngoài . Du Huân Huân thở dốc , uống một ngụm nước để súc miệng , rồi đứng dậy lững thững bước vào xe , hấn liền rô ga lướt nhanh . Đôi mắt to tròn mở căng ra , nàng thật sự không muốn phải nôn thêm lần nữa....bộ anh vội đi gặp Diêm Vương hay sao mà gấp gấp như thế !!!!!

Dừng xe trước tòa biệt thự to lớn , hấn lạnh lùng quăng cho nàng chỉ duy nhất một chữ “Xuống !”

Nàng bậm môi trừng mắt nhìn hấn , loạng quạng đi ra khỏi xe , hung hăng đóng mạnh cánh cửa . Hấn thấy chìa khóa cho nàng , nói lòng cả vạt , lại tiếp tục phóng đi . Du Huân Huân ngẩn ngơ , nàng đưa mắt nhìn chiếc chìa khóa trên tay , trên đó có kí hiệu hình vẽ con rồng màu đen. Mây đẹp nhũn lại , hấn thật khó hiểu , nàng thờ dãi , đưa tay bấm cái nút nhỏ trên chìa khóa , cánh cửa to lớn màu trắng tự động mở ra , đột nhiên từ xa , hàng loạt vệ sĩ áo đen ập đến , cung kính cúi đầu chào “Chào thiếu phu nhân !”

Du Huân Huân giật mình, gật đầu một cái rồi bước vào. Trước cửa, một lão quần gia già, tay cầm chiếc khăn trắng, khoác trên mình bộ vest màu đen, đằng sau là hàng người hầu đã đứng chờ sẵn. “Kính chào Thiếu phu nhân!”

“Chào mọi người!” – Nàng mỉm cười, cái màn chào đón này nàng cũng đã quá quen thuộc, nên chẳng có gì là xa lạ!

“Mời Thiếu phu nhân đi theo tôi, tôi sẽ đưa ngài lên phòng!” – Lão quần gia cúi đầu nói.

“Được, phải rồi, ông tên gì?”

“Tôi họ Cao!”

“Ừm!” – Nàng gật nhẹ đầu, sau đó đi theo quần gia lên phòng. ... Căn phòng của nàng nằm trên tầng hai, kế phòng của hấn, cánh cửa to, làm bằng thủy tinh cứng, trong suốt và rất dày, không như ở nhà nàng, cửa phòng thiết kế theo kiểu kéo ra. Đứng ở ngoài sẽ không thể thấy được những gì trong căn phòng và ở trong cũng vậy. Nàng bước vào trong, căn phòng được thiết kế khá đơn giản không cầu kì, hoặc không quá xa xỉ. Chiếc giường gỗ to đặt gần cửa sổ, hai bên giường là tấm màn trắng mỏng, bàn trang điểm đặt bên trái, tấm gương lớn hình chữ nhật, được trạm trổ rất tinh tế, đặt gần tủ quần áo. Trên bức tường treo những bức tranh rất đẹp và sống động, cạnh cửa sổ còn đặt hai chậu hoa tú cầu. Du Huân Huân nằm dài xuống chiếc giường êm ái, đôi mắt khẽ nhắm lại. ... nàng không thích nơi này!?

Từ khi đưa nàng về nhà, Ngô Vũ Thần liền bỏ đi đến tận khuya vẫn chưa về, nàng cũng không màng quan tâm, chỉ xuống bếp nhờ đầu bếp làm vài thức ăn nhà đem lên phòng, người hầu trong nhà này như bị cắt đứt lưỡi, không hé môi ra nửa lời, nàng hiểu rằng trong tâm họ đang sợ một người... Khi bước vào căn nhà này, quần gia đã dặn dò nàng, có 3 nguyên tắc nàng phải và nhớ tuân theo:

1 – Trong tòa nhà này, Ngô Vũ Thần là chủ.

2 – Lời nói của Ngô Vũ Thần có giá trị rất lớn và cũng là mệnh lệnh phải tuân theo.

3 – Không được động vào bất kì món đồ nào của hấn khi chưa cho phép. Và tuyệt đối không được chạm vào người hấn.

Nàng thở dài... đây chẳng khác gì địa ngục trần gian...

Đêm khuya thanh tĩnh, bao quanh tòa biệt thự màu trắng, vệ sĩ đi tuần xung quanh, người hầu trong nhà đều đã yên giấc. Vì không ngủ được nàng đành đọc sách cho dễ ngủ, lười biếng đưa tay với lấy miếng bánh trên bàn. Đọc sách được một lúc, nàng cảm thấy hơi khát, lồm cồm bò dậy, Du Huân Huân mở cửa đi ra ngoài, nàng mặc chiếc váy ngủ bằng lụa trắng, dài ngang đầu gối, bàn chân trần lướt nhẹ trên sàn gạch lạnh buốt. Cánh tay mảnh khảnh vươn ra mở tủ lạnh lấy chai nước ép trái cây, định đưa lên uống...

*Cách...- Tiếng lạch cạch từ bên ngoài cửa phát ra khiến nàng giật nảy người, đặt chai nước vào trong, Du Huân Huân chậm rãi đi ra ngoài.

*Rầm...- Thêm một tiếng va đập mạnh phát ra, khiến nàng càng thêm sợ hãi... không lẽ có trộm?? Nhưng không phải nơi đây canh gác rất nghiêm ngặt sao? Nàng đi đến gần cửa, ánh trăng mờ ảo chiếu vào bóng lưng người nằm dưới sàn. Du Huân Huân đưa tay vỗ hai cái đèn trong nhà tự động sáng. Điều này lúc này quần gia đã nói cho nàng biết. cặp mắt to tròn lấp lánh lập tức mở căng ra....Ngô Vũ Thần!? Cả cô thể nàng như bắt đợ, chiếc áo sơ mi trắng bây giờ đã biến thành màu đỏ.

“Mau lên, đỡ ông chủ đứng dậy!” – Một người mặc áo vest đen hối thúc những người phía sau chạy gấp gáp vào nhà.

“Không cần! Lui ra...” – Hấn cố gắng đứng dậy, hơi thở nặng trĩu ra lệnh.

“Nhưng...”

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn đám người kai khiến họ sợ đến xanh mặt, hấn là người không thích nói nhiều, quý lời nói còn hơn vàng bạc, những thứ cần nói hấn mới mở miệng, tuyệt nhiên không thích dây dưa. Họ chỉ đành cúi đầu lui ra ngoài,

Cặp đồng tử xanh biếc vô tình lướt ngang nàng, khoảnh khắc ấy chưa đầy ba giây nhưng cũng đủ khiến cho tim nàng đập liên hồi. Ngô Vũ Thần loạng choạng bước lên cầu thang. một tay ôm vết thương, một tay vịn lấy thành cầu thang. Vừa đặt chân lên bậc ba, hấn chợt khựng lại, áo của hấn bị một bàn tay nắm lấy.

“Đề tôi...giúp chú băng vết thương.” – Giọng nói của nữ nhân vang lên rất khẽ, Dù sao nàng cũng không thể bỏ mặc kẻ đang bị thương.

“Không cần.” – Hấn trả lời cộc lốc, vẫn bước lên tầng một, Du Huân Huân bĩu môi, rõ ràng nàng có ý tốt muốn giúp hấn vậy mà hấn dám từ chối. Hừ, vậy thì bốn tiểu thư mặc kệ người.

.....

Tuy nói là vậy, nhưng nàng vẫn chầm chậm đi phía sau hấn...

“Cô muốn gì?” – Ngô Vũ Thần quay đầu, mày đẹp nhíu lại, liếc nhìn nàng.

“Tôi chỉ muốn giúp...”

“Cô không có lỗi tai sao ?” – Chưa nói hết câu , hấn đã cắt ngang “Tôi không cần !”

“Nè , tôi có ý tốt giúp chú , vậy mà chú lại khó chịu sao ?”

“Tôi đâu có muốn cô làm vậy ?”

“Chú !?” – Nàng gần như bốc hỏa , trừng mắt nhìn hấn bỏ đi , trong lòng vô cùng ảm ức , nàng vùng vằng đi lên phòng.

Được một lúc , trong lòng nàng lại khó chịu , mẹ nàng từng nói “thấy người gặp nạn thì phải giúp.” Nèn nàng muốn giúp hấn nhưng tên thối tha đó lại dám từ chối , thực là tức chết mà , nàng đứng bật dậy , đi ra khỏi phòng , đưa tay đẩy nhẹ cửa phòng hấn , chỉ thấy ánh đèn bàn mập mờ không đủ thắp sáng căn phòng . Nàng nhìn thấy hấn ngồi trên sofa , chiếc áo sơ mi quảng sang một bên , máu vẫn chảy từ miệng vết thương . Bàn tay hấn cũng đầy máu . Du Huân Huân chạy vội vào , lấy khăn chặn miệng vết thương lại . Hấn nhủ mảy , dường như sắp nổi điên , hấn rất ghét người khác chạm vào người , định cất tiếng thì nàng đã mở miệng “Chú muốn mất máu mà chết sao ?”

“Tránh ra !”

“Chú im lặng đi , tôi không phải là muốn giúp chú đâu , là tại tôi đã lỡ thấy người gặp nạn nên mới giúp thôi !”

“Người gặp nạn ?” – Hấn khó hiểu hỏi.

“Mẹ tôi nói , thấy người gặp nạn thì phải giúp ! Từ nhỏ tôi đã có lòng thương người rồi . Chỉ là miễn cưỡng giúp chú thôi !” – Du Huân Huân ngồi dưới sàn , nàng nói vòng vo , khiến hấn không hiểu ằng đang nói gì , hấn chỉ cười nhạt rồi để mặc nàng , phải công nhận nàng quả thật rất tự cao lại con rất dai . .nói thế nào cũng không chịu đi . .

Du Huân Huân ngồi dưới sàn , vết thương nằm ngay thắt lưng , là do bị chém , 1 đường cắt rất sâu và cương quyết . Đây là lần đầu tiên nàng thấy một vết thương sâu đến thế , máu chảy nhiều đến nỗi ngay cả tay nàng cũng dính máu , khi mới thuốc , tay nàng hơi run run , chỉ sợ hấn sẽ đau nhưng hấn chỉ nhủ mảy một cái , không kêu dù chỉ một tiếng . Mồ hôi thấm đầy khuôn mặt tuần tú , tóc cũng thấm ướt , cơ thể hấn rất cường tráng , những đường cong cùng những múi cơ hiện đầy đủ trên người hấn , khuôn mặt anh tuấn , mọi góc cạnh như được họa sĩ tỉ mỉ chạm khắc ra , thừa hưởng sự kết hợp hoàn mỹ giữa phương Đông và phương Tây , trên vai có xăm hình một con rồng màu đen rất tinh tế và sắc sảo , phần đuôi đã biến thành chiếc lưỡi liềm của thần chết , càng chứng tỏ hấn là người có uy lực rất mạnh . Mồ hôi chảy xuống từng tấc da thịt của hấn đầy quyến rũ.

“Cô nhìn đủ chưa ? Nếu đã xong rồi thì đi ra .” – Giọng nói lạnh lẽo vang lên , phá tan dòng suy nghĩ của nàng . Du Huân Huân giật mình , hấn nhắm mắt mà cũng có thể biết nàng đang làm gì sao ??

“Để tôi . .băng vết thương lại.”

Nàng cẩn thận băng giúp hấn , rất nhẹ nhàng , dù đây là lần đầu nàng giúp người khác băng vết thương nhưng lại rất thành thạo “Xong rồi !”

Du Huân Huân đứng dậy , rửa sạch tay , dọn dẹp đồng băng bong dưới sàn , nàng nói tiếp “Chiếc áo này dính máu rồi , tôi vứt đi nhé !”

Hấn im lặng không lên tiếng , nàng bấm môi trừng mắt nhìn , con người hấn thực quá đáng , nàng giúp hấn , không một tiếng cảm ơn thì thôi còn dám lơ nàng nữa , đang xem nàng sao ? Du Huân Huân quay mặt bỏ đi , nàng nhìn chiếc áo trên tay , đây là chiếc áo hấn đã mặc trong lễ đường , là áo chú rể . . .trầm mặc một hồi , nàng ném thẳng vào thùng rác , dù đó có là áo chú rể thì . cũng đâu có quan trọng . .

Ngô Vũ Thần thờ dài , không ngờ lần này hấn lại bị thương , hấn từng nói nếu cưới phải con nhóc tự cao tự đại như nàng thì quả thật hấn xui tận mạng , thực sự thì đúng như lời hấn nói . Xoa xoa mi tâm , hấn cố đứng dậy , lăm bầm vài câu “Cũng may là chưa chết vì xui xẻo.”

•Cạch – Hấn bất giác quay lại , nàng lại đến , Ngô Vũ Thần đứng ngây người nhìn , nàng lại muốn gì đây ?

“Tôi mang thuốc giảm đau và thuốc ngủ cho chú , nếu khó chịu không ngủ được thì có thể uống thuốc giảm đau , còn không hãy uống thuốc ngủ . Rất hiệu quả !” nàng đặt thuốc trên bàn sau đó nhanh chóng ra ngoài , hấn cầm lọ thuốc lên , chăm chú nhìn “Thật phiền phức !” Rồi quay lưng bước lên giường “Chắc không phải thuốc độc.” – Khóc miệng hấn vô thức giương lên , ngay cả hấn cũng không phát hiện ra mình đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: ÁM SÁT

Mấy ngày sau tại nhà của Ngô Vũ Thần , Du Huân Huân vẫn đang ngủ rất ngon lành , là đã gần trưa . Nàng đã không thể xác định được bây giờ đã sáng vì nàng đang đeo đồ che mắt . Lăn qua lăn lại vài cái , nàng đưa tay tìm kiếm điện thoại , nhấn bàn phím rồi cất tiếng “A Triết , mấy giờ rồi?”

“Thưa... đã 12 giờ trưa rồi ạ!”

“Cái gì?” – Nàng bật người dậy, quăng điện thoại sang một bên, tức tốc chạy vào toilet, chết tiệt, tại sao hôm nay không ai gọi nàng dậy hết vậy? Thường ngày là do Du Huân Huân, hay chị của nàng gọi dậy. Hôm nay nàng phải đi học lại có bài kiểm tra quốc ngữ.

Đưa tay cầm lấy ba lô, Du Huân Huân chạy nhanh ra khỏi phòng.

“Chào thiếu phu nhân!” – Người hầu trong nhà thấy nàng liền cúi đầu chào.

“Tại sao không ai gọi tôi hết vậy?” – Nàng tức giận hét lên. Vợ và quăng ba lô lên ghế sofa. Chạy thẳng vào bếp. “Có gì ăn không vậy?”

“Thưa thiếu phu nhân, chỉ còn Sandwich thôi ạ! – Đầu bếp cung kính trả lời.

Nàng chán nản cầm lấy miếng bánh cùng hộp sữa chạy ra ngoài. Quân gia thấy nàng gấp gấp liền chạy ra nói “Thiếu phu nhân ra ngoài đi học mà không mang theo balô sao?”

“Hừm...!? Tôi quên mất, cảm ơn.” – Du Huân Huân gật đầu cảm ơn rồi chạy đi.

Người ngồi trên ghế sofa nhàn nhạt liếc ra ngoài, đóng quyển tạp chí, cầm lấy chìa khóa xe sau đó cũng đi khỏi.

*Trường Quý Tộc...

“Cộp...cộp...cộp..” – Dọc hành lang dãy B tiếng chân chạy gấp gấp, bây giờ đã qua giờ nghỉ trưa, nàng đã bỏ bốn tiết, thật là xui xẻo. “Cạch” – Cánh cửa lớp mở ra, mọi ánh mắt đều nhìn ra cửa, Du Huân Huân tròn mắt. “Xin lỗi, em tới trễ!”

“Được rồi, em...vào chỗ đi”

“Cảm ơn giáo sư!” – Nàng cười cười đi vào chỗ.

“Tưởng hôm nay cậu không đi học chứ? Ngô phu nhân!” – Người vừa lên tiếng là bạn thân của nàng Vân Yến Vy.

“Hừ.” – Nàng hừ mạnh một cái, bây giờ thì không chỉ cái trường mà cả Bắc Kinh đều biết nàng – Du Huân Huân là Ngô phu nhân, là vợ của Ngô Vũ Thần.

“Vừa kết hôn xong đã đi học sao? Cậu thật chăm chỉ đấy!”

“Thôi đi, kết hôn gì chứ.”

“Cậu cưới phải một người giàu có lại đẹp trai như vậy mà còn bất mãn sao?”

“Cậu có biết hần hơn mình 12 tuổi không? Là một ông chú đáng ghét đấy!” Nàng cau có nói. Tất nhiên là phải bất mãn rồi, hần vừa lạnh lùng vừa đáng ghét, nàng thà chết còn hơn gọi hần là “chồng”.

“Chặc!” – Cô chỉ lắc đầu, trong lòng đầy cảm thán.

Cô có nghe mọi người nói Ngô Vũ Thần là một lão đại có tiếng khắp Trung Quốc, một thương gia giàu có. Vừa lạnh lùng, ít nói, trong hắc bang thì vô cùng lãnh khốc. Từ khi hần xuất hiện ở Bắc Kinh này, chưa một ai thấy hần cười, những tay lão đại đều phải cúi đầu nể. Hần ít khi đụng chạm đến phụ nữ, Ngô Vũ Thần là một trong những thương gia và là người đứng đầu hắc đạo trẻ tuổi nhất từ trước đến nay. Lời nói của hần rất có uy lực, nhưng cũng rất kiêu ngạo. Vân Yến Vy thở dài, cô bạn thân của cô không biết lấy hần là may mắn hay xui xẻo??

Ra về, nàng đi dọc hành lang rất chậm rãi, nàng không muốn về nhà, nói đúng hơn là không thích về nhà Ngô Vũ Thần. Hôm nay A Triết sẽ đón nàng, nhân cơ hội nàng sẽ đi chơi thật thỏa thích.

Vừa ra đến cổng nàng đã ngó người, trước cổng mọi người đang đứng xôn xao vì cái gì đó, Du Huân Huân bước đến hỏi “Có chuyện gì vậy?”

Du Huân Huân đưa mắt nhìn, người đàn ông đứng ngược ánh nắng, mái tóc màu nâu, cặp chân mày rậm thoát ần thoát hiện sau làn tóc, cái mũi cao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng không chút biểu tình, dáng người cao, vạm vỡ đứng dựa vào chiếc xe màu trắng Aston Martin, nàng giật mình, vội quay lưng bỏ chạy... là Ngô Vũ Thần!? Tại sao hần lại xuất hiện tại đây??

Vừa đi được vài bước, điện thoại nàng chợt vang lên, là số lạ? “là ai...?”

“Nếu cô dám bước thêm một bước nữa, tôi sẽ đi vào và lôi cô ra!”

Nàng quay mặt nhìn, hần đang đứng dựa vào xe, một tay cầm điện thoại, một tay đút vào túi quần, vẻ mặt vô cùng cao ngạo, cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm về phía nàng. Du Huân Huân hậm hực đi đến, đứng trước mặt hần, nghiêng răng nói

“Chú đến đây làm gì?”

Ngô Vũ Thần điềm tĩnh mở cửa xe, mặt không chút biểu cảm, cất tiếng “Lên xe!”.

”Đừng đánh trống lảng!”

”Tôi không thích lặp lại!”

Nàng thờ dốc, hần cố ý chọc tức nàng? Nàng nhìn xung quanh, mọi người đang xì xào về mình, liền đi vào xe. Hần vòng ra sau, ngồi vào ghế bên cạnh rồi dời đi.

“Tại sao chú lại đến trường tôi?” – Du Huân Huân tiếp tục câu hỏi lúc nãy.

“Nếu không phải ba tôi muốn thì tôi không rãnh rỗi mà đến đây!”

“Hừ... đồ ngạo mạn!” – Nàng quay mặt ra ngoài cửa sổ xe, lăm bằm vài câu.

Chiếc xe lướt nhanh trên phố, nàng chán nản ngồi đọc sách, còn hần thì ung dung đeo phone. Chợt điện thoại của hần reo lên. “Vâng, con nghe”.

“Con đã đón Huân Huân chưa?” – Tiếng của Ngô tổng vang lên.

“Đã đón rồi!”

“Ồ! Vậy đưa con bé đi đâu chơi đi nhé!”

“Cái gì?” – Hần tròn tròn mắt, cha hần vừa nói gì?

“Hai đứa vừa đám cưới, không đi hưởng tuần trăng mật thì thôi, bây giờ phải đi đâu đó chơi chứ! Được rồi, cứ làm vậy đi!” – Nói xong, Ngô tổng liền cúp máy. Để mặc hần đang tức giận đến nổi gân xanh, Ngô Vũ Thần liếc nhìn nàng, có cảm giác lạnh xương sống, nàng quay sang, chỉ thấy hần đang đăm đăm nhìn nàng cùng với vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống, “Chú nhìn gì?”

“Kétttt...” – Đột nhiên chiếc xe thắng lại khiến nàng giật mạnh người về phía trước.

“Chú...”.

“Muốn đi đâu?” – Nàng định mở miệng chửi thì Nhô Vũ Thần cất tiếng.

“Hà?” – Du Huân Huân tròn mắt nhìn.

“Đi đâu?”

Nàng nhàu mày, câu trả lời của hần còn ngắn hơn cả câu trước, ngay cả nói chuyện cũng tiết kiệm vậy sao?? Là do cha hần ra lệnh sao, vậy thì nàng có cơ hội đày đọa hần rồi. Nàng cười thầm trong bụng, “Tôi muốn đi công viên giải trí.”

Nàng vừa dứt lời, hần liền rồ ga phóng đi.

*Công viên giải trí.

“Nè, chú đi nhanh chút đi ạ!” – Du Huân Huân vừa đi vừa hối thúc.

“Tại sao?” – Hần đưa về mặt bất cần, trả lời.

“Chẳng phải chú đưa tôi đi chơi sao? đi nhanh lên!”

“Cô thích thì cứ đi, việc gì tôi phải đi chung?”

“Chú!?” – Du Huân Huân trừng mắt nhìn “Mặc kệ chú!”. Nàng quay mặt bỏ đi.

Ngô Vũ Thần để mặc cho nàng đi lung tung, lười biếng đi theo sau. Khu công viên giải trí này rất nhộn nhịp và đông người, Nàng như một tinh linh nhỏ bé bay nhảy khắp nơi, hần đi theo cũng thấy lười biếng và chán nản, nàng không thấy mỗi chân sao?

Du Huân Huân dừng bên quầy lưu niệm, ngắm nhìn những món đồ xinh xắn. Hần đăm đăm nhìn nàng từ xa, không hiểu sao lại thấy nàng rất đáng yêu, khoe miệng khê giương lên, nàng dường như rất thích con gấu trúc kia?? Từ đầu đến cuối chỉ chăm chú con gấu bông đặt trên kệ, ánh mắt của hần cũng luôn hướng đến nàng.

Đột nhiên hần giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh, hần có linh cảm điều gì đó không tốt, liền chạy nhanh về phía Du Huân Huân. Chưa kịp phản ứng nàng đã bị hần ôm chặt đẩy về phía sau, rút khẩu súng phía sau lưng ra, cương quyết và dứt khoát bóp cò, viên đạn xuyên qua đám người, bay thẳng vào bụi cây, cách đó không xa.

*Đoàng... – Tiếng súng vang lên, khiến mọi người xung quanh giật mình hét toáng, Du Huân Huân tròn mắt nhìn, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra,

nàng chỉ biết hấn vừa nổ súng.

“Lão đại...” – Từ phía xa, một đám người áo đen chạy đến, cung kính cúi đầu chào.

“Vẫn còn vài tên... xử hết đi.” – Hấn lạnh giọng ra lệnh, đám người cúi đầu nhận lệnh. Ngô Vũ Thần quay sang nhìn nữ nhân ngồi thần thờ dưới đất, lãnh đạm nói “Về thôi!”

Du Huân Huân ngược mắt nhìn, đôi môi mấp máy điều gì đó, nàng vẫn còn sợ.

“Cô nhát đến thế sao?” – Hấn nhếch miệng cười khẩy, như cố ý chọc tức nàng. Quả nhiên là có tác dụng, nàng liền phản ứng “Mặc kệ tôi!”

Du Huân Huân bặm môi, tức giận đến nỗi muốn bốc hỏa. Dù nàng có là con gái của một lão đại thì sao chứ? Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng phải chứng kiến cảnh giết người, tuyệt nhiên phải sợ!!?

“Ừm...” – Vừa định đứng lên nàng liền ngồi phịch xuống đất, chân trái của nàng vô cùng nhức nhối, thấy nàng vẫn ngồi im, hấn nhíu mày lên tiếng “Chuyện gì?”

“Tại chú đó, khiến tôi bị trật chân rồi.”

“Cái gì!?”

“Tại chú đẩy tôi đấy.”

” Cô!?” – Hấn trừng mắt, gần như sắp nổi điên “Tôi cứu cô, vậy mà cô còn trách lại tôi. Du tiểu thư, cô không được dạy phải đối xử như thế nào với ân nhân của mình sao?” – Hấn cười khinh miệt, nếu không phải nàng là con của bạn cha hấn thì hấn đã để mặt cho nàng vị tên sát thủ kia bắn chết rồi!!?

Nàng im lặng một hồi rồi cất tiếng “Vậy chú giúp tôi về nhà đi.”

“Tự về!” – Dứt lời hấn quay lưng đi, Du Huân Huân tròn tròn mắt, cái tên chết bầm này định bỏ nàng lại thật sao? Mọi người xung quanh đang bàn tán xôn xao, vậy mà hấn...

“Ngô Vũ Thần, chú là đồ khốn khiếp!!!” – Nàng giận dữ hét toáng lên làm những người xung quanh quay lại nhìn chằm chằm, trong lòng nàng đang rất ảm ức, lần đầu tiên trong 18 năm, có người dám đối xử với nàng như vậy!!!?

“Này cô bé, em không sao chứ? Sao lại ngồi đây vậy? Để anh đưa em về nhà nhé!” – Một gã thanh niên ngồi xuống kế bên nàng, vẻ mặt vô cùng biến thái đưa tay nắm lấy tay nàng.

“Bỏ ra!” – Du Huân Huân hất tay gã đó ra, tức giận cất tiếng.

“Anh có ý tốt giúp em mà, ngoan nào!” – Tên thanh niên càng lấn tới, siết chặt cánh tay nàng hơn. Mọi người muốn tới giúp nữ nhân xinh đẹp kia nhưng lại sợ hãi khi thấy tên đó vô cùng bặm trợn.

“Bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra!” – Một thanh âm lạnh lẽo phát ra từ đám người xung quanh. Thanh âm vô cùng ghê rợn. Mọi ánh mắt đều hướng về giọng nói.

“Thằng kia, mày vừa nói cái gì?”

Hấn trừng mắt nhìn, chỉ một cái nhìn khiến cho gã đó sợ đến phát run, nếu nói hấn là ma vương có sát khí bao bọc xung quanh quả thật rất vô lý nhưng người khác chỉ cần trông thấy ánh mắt sắc bén kia là đã chạy mất dạng. Dù hấn không lên tiếng, gã thanh niên đã vô cùng sợ hãi, vội vất chân lên cò mà bỏ chạy, đám người cũng vì thế mà tản ra. Ngô Vũ Thần tiếng đến, bề bồng nàng lên Du Huân ngó người, lần đầu nàng trông thấy khuôn mặt đáng sợ của hấn, “Chú bỏ đi đâu vậy?” – Nàng siết lấy cổ hấn, lí nhí hỏi.

“Công việc.”

Nàng bĩu môi, không nói thêm lời nào, dù sao đây cũng đâu phải lần đầu tiên hấn nói chuyện như thế với nàng, im lặng để hấn đưa đi.

Đặt nàng ngồi vào xe, hấn cũng ngồi vào. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi công viên giải trí.

“Chuyện gì?” – Thấy nàng cứ nhìn chằm chằm vào mình, hấn mới cất tiếng.

“Ừm... tôi...” – Du Huân Huân ấp a ấp úng, nàng cảm thấy rất khó để nói, dù rằng hấn đã cứu mạng, còn giúp nàng nên nàng phải nói lời cảm ơn hấn, nhưng không hiểu sao nàng lại khó mở miệng đến thế. “Cảm ơn chú!”

Hấn chỉ liếc nhìn nàng một cái rồi quay đi, khoe miệng chọt gượng lên, nhưng rất nhanh nụ cười liền biến mất.

*Choang... rầm... đoàng... đoàng... – Những tiếng động mạnh liên tục vang lên, Du Huân Huân giật nảy người, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra chỉ biết vừa có người bắn súng nhắm vào xe hấn. Ngô Vũ Thần chỉ biết “Chặc...” một cái rồi đạp ga phóng nhanh, nàng sợ hãi nắm chặt dây an toàn trong xe, tốc độ lúc này còn nhanh hơn lần trước...

“Ngồi im...” – Hấn chỉ nói duy nhất hai từ rồi im lặng, súng bắn ngày càng nhiều nhưng xe hấn vẫn không có một vết xước, chiếc siêu xe được hấn gắn thiết bị và kính chống đạn??

Cuộc rượt đuổi diễn ra trên khu phố đông người, từ đằng sau vang lên tiếng cười ghê rợn “Hấn Long... hôm nay sẽ là ngày tàn của mày... ha ha...”, tiếp theo đó là những tiếng súng. Du Huân Huân ngồi trong xe, tim nàng hiện đang đập rất mạnh, hai mắt chặt, bàn tay mảnh khảnh ôm lấy lỗ tai.

Chiếc xe chạy đến đoạn đường vắng, lập tức thắng gấp.

*Kétttttt.....

*Đoàng... đoàng – Hấn nhướn người ra khỏi cửa sổ xe, liên tiếp nổ súng, những phát súng của hấn đều trúng điểm nhắm, không để uổng phí một viên đạn nào.

Viên đạn thiết kế bằng sắt, với trọng lượng khá nặng, có thể xuyên qua tấm gỗ có bề dày hơn 30cm. Hấn nhắm rất tốt, luôn trúng mục tiêu.

“Ngồi im!” – Hấn lặp lại câu nói lúc nãy, sau đó đóng cửa xe, bước ra ngoài. Nàng quay sang, hấn định một mình đấu với đám người kia sao?

“Chà... mày cũng to gan nhỉ một mình mà dám ra đây sao?”

Hấn nhếch miệng, nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt không chút hứng thú, đưa khẩu súng lên, mũi súng hướng về phía tên lão đại bậm trợn kia, gã ta bật cười “Hahaha... mày nghĩ, một mình mày có thể hạ được tao sao...”

*Choang... – Giọng nói kia vừa dứt, viên đạn từ xa bay ngang hấn làm rơi vài cọng tóc, để lại đường rạch dài ngang tai, hấn chưa kịp định thần bóng dáng cao lớn nhanh như thoát đã tiếp cận được hấn, khẩu súng DE đặt ngay cuống họng. Gã kia xanh mặt, Ngô Vũ Thần có tốc độ rất nhanh, ghé góm hơn hấn tưởng. Hắc Long trước lời đồn quả thật không sai. Vốn nghĩ hôm nay hấn đi ra ngoài một mình, tên lão đại kia sẽ phục kích và hạ hấn không ngờ... một mình hấn đã dư sức giết cả chục người...

“Sao hả? Sợ sao??” – Âm thanh trầm thấp vang lên, như giọng nói của ma quỷ.

“Lão đại...” – Ngay lúc đó, người của Ngô Vũ Thần đã xuất hiện nhiều gấp 2, gấp 3 lần đám người của gã kia.

“Thấy rồi chứ? Ông... không bao giờ hạ được tôi!”

*Đoàng... – Dứt lời, Ngô Vũ Thần liền nổ súng, gã ngã ra phía sau, chết ngay tại chỗ, hấn quay lưng đi. “Đừng để sót một tên nào!” – Rồi sai bước đi vào xe, Du Huân Huân ngồi trong xe, từ đầu đến cuối đều thấy rất rõ, chỉ có chút bất ngờ... hấn rất mạnh. Khi Ngô Vũ Thần ngồi vào xe, nàng chợt giật mình, hấn chuẩn bị rõ ga, nàng nhủ mày, định đưa tay chạm vào mắt hấn, bàn tay to lớn liền nắm lại “làm gì?”

“Mặt chú... dính máu!”

Hấn đưa tay quệt đi, buông tay nàng ra “không sợ sao?”

“Ừm... cũng có... nhưng mà dù sao tôi cũng là con gái của một lão đại lấy lòng nên chuyện này cũng bình thường thôi.”

“Thật sao?”

“Phải!”

“Chân cô đang run kia!” – Hấn cười chế giễu, trong phút chốc khuôn mặt nàng chợt đỏ ửng, vội phủ nhận “không... không phải... là do tôi lạnh thôi!”

Hấn bật cười, lạnh? Bây giờ là tháng 4 mà nàng nói lạnh sao? Nói dối cũng không biết lựa lời.

Nàng ngẩng người trước nụ cười của nam nhân trước mặt, tuy là hấn đang cười chọc ghẹo nàng nhưng nụ cười đó rất tươi, rất thật “Chú... cười cái gì?”

Ngô Vũ Thần đưa tay ra xoa đầu nàng rồi nhìn hấn, chỉ là lúc này đã bị nụ cười hấn mê hoặc.

“Cấm chú xoa đầu tôi.”

Hấn chỉ nhếch miệng cười không trả lời, còn nàng thì chu môi bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: CUỖNG HÔN

Sau khi đưa Du Huân Huân về nhà , Ngô Vũ Thần bế nàng vào phòng , đặt nàng ngồi trên giường , hấn ngồi xổm nâng nhẹ chân nàng lên.

“Á...” – Nàng giật mình hét lên , hấn dừng việc băng bó lại , ngược mắt hỏi “Đau ?”

“Phải.” – Du Huân Huân gật đầu , hấn thật thô bạo , dù sao nàng cũng là con gái , sao hấn có thể đè mạnh chân nàng như thế ???

Nghe câu trả lời của nàng , hấn không nói gì chỉ băng nhẹ tay lại , rất nhẹ nhàng.

“Hạn chế đi lại.” – Nói xong hấn đứng lên , bỏ ra ngoài . Du Huân Huân nhìn theo bóng lưng hấn , chỉ mỉm cười 1 cái , nàng cần phải đi tắm , cố gắng đi khắp khiêng vào phòng tắm , Du Huân Huân thở dài “haiz... ở nhà sẽ phải gặp mặt ông chủ đó thôi...”

1 lúc sau , nàng đã tắm xong , cầm chiếc khăn lông màu trắng lau người , vốn định đưa tay lấy quần áo thì sức nhớ , nàng không mang đồ vào đây , Du Huân Huân tròn tròn mắt , giờ nàng phải làm sao đây , ngẫm nghĩ hồi lâu nàng quyết định sẽ đi ra ngoài.

Đẩy nhẹ cửa phòng tắm ra , cặp mắt to tròn nhìn xung quanh , dù sao đây cũng là phòng nàng , sẽ không có ai tự tiện đi vào mà không gõ cửa.

Nàng bước chậm đến bên tủ đồ , định đưa tay cầm chiếc váy màu xanh ra thì cửa phòng đột nhiên mở ra. Người đứng trước phòng là Ngô Vũ Thần....!?

Nàng tròn tròn mắt nhìn !

Hấn cũng sững người !...

Cả hai bất động một chút , nàng liền định thần hét lên , vội với lấy đồ để che lại , vô tình đập mạnh chân xuống sàn , đau nhức đến nỗi loạn choạng đứng không vững , bật ngã ra đằng sau....”Á...oái...”

“Cẩn thận !”

Ngô Vũ Thần vội chạy lại đỡ nàng , kéo nàng vào lòng . Cả thân hình bé nhỏ nằm trọn trong lồng ngực rắn chắc của hấn.

Hấn có thể cảm nhận được , từng tắc da thịt của nàng đang dán sát vào lồng ngực ấm nóng của hấn . Làn da mịn màng , trắng nõn , hương thơm từ sữa tắm thoang thoảng khắp nơi , trên cơ thể còn vương vài giọt nước , khiến một cô gái vô cùng ngây thơ như nàng chột toát ra vẻ vô cùng quyến rũ. Mái tóc đen dài , xõa tung trên vai . Bộ ngực đầy đặn ép sát vào người Ngô Vũ Thần , khiến hơi thở hấn có chút khó khăn , phần thân dưới của nàng vô tình chạm vào chân hấn. Ngay cả nơi nhạy cảm của hai người cũng không tránh khỏi tiếp xúc thân mật. Hấn dường như có thể cảm nhận được một cổ khô nóng dâng trào , nơi yết hầu cùng lồng ngực điên cuồng lên xuống.

Khuôn mặt trái xoan đỏ như muốn rỉ máu , bàn tay to rộng có chút thô ráp chạm vào tấm lưng trắng nõn ngọc ngà , cả cơ thể nàng như bất động.

Ngô Vũ Thần bùng tỉnh , vội đẩy nàng ra , đưa tay lấy tấm chăn to , bao bọc lấy Du Huân Huân , quay mặt đi chỗ khác “Coi... ừm... bị cảm !” Rồi đi ra ngoài , trước khi đi đến cửa , sức nhớ một chuyện nên cất tiếng “Mẹ cô đến.”

Du Huân Huân ngồi xuống giường , tim nàng vô thức đập liên hồi , không theo một trật tự nào , cả cơ thể nàng đã bị hấn thấy hết , chỉ cần nghĩ đến đó là khuôn mặt lại đỏ ửng .

“Xong chưa ?” – Tiếng nói phát ra bên ngoài cửa , nàng giật bắn người “Chú... đứng đó làm gì ?”

“Cô muốn tự đi ?”

Là hấn có ý tốt giúp nàng ? Du Huân Huân ngẫm nghĩ một lúc , sau đó nhanh chóng mặc đồ rồi cất tiếng “Xong rồi.”

*Cách... Hấn mở cửa đi vào , chỉ thấy nàng ngồi quay lưng với hấn , tấm lưng nhỏ bé trắng mịn , hấn bước đến lưng áo hơi hở , khiến hấn nhớ lại lúc nãy , nàng rất mỏng manh và mịn màng , hô hấp có phần khó khăn hấn vội giật mình , lắc mạnh đầu để quên đi cái suy nghĩ kia.

Hấn đưa tay chạm vào vai nàng , Du Huân Huân giật nảy người , tay hấn đặt giữa không trung , có chút ngỡ ngàng thì thấy nàng đang run.

“Ồn không ?” – Thanh âm trầm ấm nhẹ nhàng vang lên , hấn tự hỏi có phải nàng đang sợ ?

“Chú... đã thấy?”

“Phải!” – Không cần phải suy nghĩ , hấn lập tức trả lời , khiến cho nàng rất tức giận.”Chú không thể giả vờ là không thấy sao?” Du Huân Huân quay lại định đưa tay đánh hấn , nhưng bắt ngờ bị giữ chặt lại.

“Định làm gì?” – Ngô Vũ Thần nhíu mày hỏi.

“Chú... đáng ghét, sao chú có thể nói thẳng như thế, tôi là con gái... vậy mà chú... chú...” – Du Huân Huân càng thêm tức giận , dung tay còn lại đánh

hắn túi bụi. Nàng là con gái, bị hắn thấy hết đã rất xấu hổ vậy mà hắn lại nói thẳng là đã thấy thân thể nàng, không thể nói dối được sao?

“Này...” – Hắn bực bội giữ lấy tay nàng, trong phúc chốc thời gian như đứng yên, đôi mắt lấp lánh chợt xuất hiện một vệt nước. Khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Du Huân Huân rất quyến rũ, như muốn cướp lấy trái tim hắn.

Ngô Vũ Thần cúi người, đặt cặp môi của hắn lên môi nàng, Du Huân Huân trừng mắt nhìn... Mặc kệ nàng đang vùng vẫy, mạnh mẽ đi vào miệng nàng, tách hàm răng nàng ra, quấn lấy đầu lưỡi của nàng, nhiệt tình mút lấy những ngọt ngào, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng nàng, như muốn hút hết mật ngọt cùng hơi thở thơm tho ấy.

Du Huân Huân cố gắng đẩy hắn ra nhưng đành phải bất lực, nàng không thể thở được, “Úm...um.”

“Hai đứa làm...” . Đột nhiên Du phu nhân xuất hiện khiến cho hắn phải dừng lại, bà vui vẻ nói “Áy.. hai đứa đang “thân mật” với nhau sao?”

Nàng đẩy hắn ra định cầu cứu thì lại bị hắn ôm chặt, đưa mắt nhìn bà, cố ý đưa về mặt mắt hứng “Phải, chúng con đang chuẩn bị “làm việc” trên giường”.

“Chắc.. ta xin lỗi, hai đứa cứ tiếp tục, ta về đây... haha” – Bà tủm tỉm cười, “Để ta đóng cửa cho!” – Khép cửa lại, Du phu nhân thích thú ra về.

“Mẹ...” – Nàng cố gắng lên tiếng gọi, dùng sức đẩy hắn ra “Chú nói vậy là sao? Đồ trơ trẽn.”

“Thì sao?” – Hắn vuốt tóc nàng, vẫn vẻ mặt không hứng thú.

“Hừ... Ngô Vũ Thần, tôi ghét chú, rất ghét chú!” – Du Huân Huân cảm gỏi quăng liên tục vào hắn, tất nhiên hắn đều né được. Bình tĩnh cất tiếng “Tôi biết”.

Nàng mím môi, trừng mắt nhìn hắn, rất muốn đánh vào bản mặt ngông nghênh kia. Dường như hắn rất thích nhìn nàng tức giận, khoe miệng chợt giương lên. Hắn đưa tay bế nàng lên, Du Huân Huân vùng vẫy “Bỏ tôi ra... Mau thả tôi xuống!”

“Nếu cô còn làm ồn, đừng hỏi tại sao bị cưỡng hôn.”

“Úm” – Nghe câu nói của hắn nàng liền đưa tay bịt miệng lại, im lặng để hắn đưa đi, trong lòng hắn rất hài lòng, xem ra hắn sẽ bắt nạt nàng dài dài...

Bữa tối, nàng ngồi ăn cơm một mình, cái bàn gỗ, to rộng, món ăn cũng rất nhiều nhưng chỉ có một mình Du Huân Huân, vừa nãy Ngô Vũ Thần đưa nàng vào phòng ăn rồi đi khỏi, hắn nói không thích ăn cơm chung với người khác nên nàng phải ăn một mình. Nàng thờ dài, ăn một mình thật là buồn chán...

“Gi mà không thích ăn cơm chung với người khác chứ? Không muốn ăn với tôi thì nói thẳng đi.”

“Cô ăn lâu vậy sao?” – Thanh âm trầm thấp chợt vang lên, nàng ngược nhìn. Ngô Vũ Thần một tay đút túi một tay cầm ly nước dầm dầm nhìn nàng... Hắn vào đây lúc nào vậy?

“Tôi không thích ăn một mình. Mà chú vừa đi đâu vậy?”

Hắn không trả lời, đứng im lặng, ánh mắt vẫn hướng về nàng. Du Huân Huân ngó người, thấy hắn nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng có chút bối rối.

“Này!”

“Du Huân Huân...” – Hắn ngồi xuống chiếc ghế ở đầu bàn cất tiếng gọi.

“Chuyện gì?”

“Cô định ăn đến bao giờ?”

Nàng tròn mắt, nhìn xuống chén cơm và đồng hồ ăn trên bàn chán nản nói “Không muốn ăn nữa!”

“Ăn tiếp đi!”

“Không ăn!”

“Tôi ăn cùng cô”

“Thật sao?” – Du Huân Huân vui vẻ hỏi, hắn chỉ gạt đầu, cầm lấy cái chén từ tay nàng.

“Này, sau này chú ăn cơm cùng tôi nhé!”

“Tôi già thế sao?” – Ngô Vũ Thần dừng ăn, cất tiếng hỏi “Sao lại gọi là chú?”

“Hả? Thì chứ lớn hơn tôi nhiều đến vậy mà.”

“Vậy sau này cô tự ăn một mình đi.” – Dứt lời hấn đứng lên, vờ quay lưng bỏ đi, hấn thực muốn xem phản ứng của nàng, đối với Ngô Vũ Thần lúc này, hấn nhận ra chính mình đã động lòng trước sự đáng yêu của nàng.

“Nè, khoan đã!” Du Huân Huân vội gọi, hấn đang bị gì vậy? “Ngô Vũ Thần...”

“Chờ đã... ơai...” *Rầm... lúc nàng đứng dậy để chạy theo hấn thì vô tình vấp phải chân bàn, khiến thân hình nhỏ bé ngã xuống sàn “Ừm...” – Nàng cố gắng ngồi dậy, cả cơ thể đều nhức nhối. “Á...”

Ngô Vũ Thần đột nhiên xuất hiện, đưa tay bế nàng lên. Nàng cau có nói “Đều tại chú. Đau chết mất.”

Đặt nàng ngồi bàn, hấn đứng trước mặt nàng, vắn về mặt lạnh lùng, giọng nói trầm ấm vang lên “Nấu em đồng ý thay đổi cách xưng hô mỗi ngày tôi sẽ ăn cơm cùng em!”

Du Hân Huân trầm mặc, thay đổi cách xưng hô? Tức là phải gọi hấn bằng “chồng” sao? Nàng nhủ mảy suy nghĩ hồi lâu sau mới lên tiếng “Phải gọi bằng gì?”

“Em nghĩ thử xem!” – Hấn đưa tay vuốt tóc nàng, khoe miệng khê giương lên.

“Tôi không gọi là chồng đâu!”

“Không cần...”

Nàng đưa mắt nhìn hấn, nhủ mảy suy nghĩ thật kì “gọi bằng anh?”

“Rất ngoan!” Hấn híp mắt cười, điểm nhẹ lên trán nàng một nụ hôn khiến khuôn mặt nàng phút chốc đỏ ửng. “Này, không được chạm vào người tôi...”

“Đây là quyền lợi hợp pháp!” – Hấn vuốt má nàng, đôi mắt to tròn, mở căng ra, nàng nhìn chằm chằm hấn, thanh âm trầm thấp lại vang lên “Vì em là vợ tôi!”

“A...A...Anh... nói... gì?” – Khuôn mặt nàng càng đỏ hơn, lắp bắp nói. Ngón tay thon dài xinh đẹp như nghệ sĩ piano nâng cằm nàng lên, khuôn mặt tà ác mỗi lúc một gần hơn, khoe miệng nhếch lên tạo một đường cong hoàn mỹ “không phải sao? Chúng ta đã làm lễ cưới, chỉ là... chưa động phòng... Em có muốn thực hiện luôn bước cuối cùng?”

Nàng sợ hãi lùi lại nhưng lại bị một bàn tay to lớn giữ chặt, ép sát nàng vào lồng ngực rắn chắc của hấn, Ngô Vũ Thần giữ chặt gáy nàng, hôn thật sâu.

Chiếc lưỡi tà ác xâm nhập vào miệng nàng, dây dưa với cái lưỡi thom tho ngây ngô mềm mại của Du Huân Huân, nuốt hết hoảng sợ. tiếng thờ dốc cùng mặt ngọt của nàng. Cơ thể Du Huân Huân bị giữ chặt, không thể nhúc nhích, nàng càng chống đối, hấn càng thích thú, càng hôn nồng nàn hơn, như muốn tước đoạt hơi thở của nàng. Nhưng khi thấy nàng gần như không thể chịu được, hấn mới lưu luyến buông nàng ra. Du Huân Huân gục đầu lên vai hấn, thờ dốc, đôi mắt lấp lánh vệt nước, hai bên gò má đỏ ửng. Dây áo, bị tước xuống để lộ khe rãnh nơi đầy dầ, xương quai xinh đẹp lộ ra cảnh tượng lúc này thật mê người, như đang dụ dỗ người ta phạm tội.

“Hừm... hai đứa định “làm việc” ở đây sao?” một giọng nói lạ đột nhiên vang lên từ ngoài phòng ăn, Du Huân Huân ngược mắt nhìn, chưa kịp lên tiếng, người đàn ông chết tiệt đang ôm chặt lấy nàng đã cất tiếng “Có ý kiến sao?”

“Không phải... mau buông tôi ra!” – Nàng cố đưa tay, đẩy hấn ra, nhưng cơ thể rắn chắc ấy vẫn không nhúc nhích.

“Có phải anh đã đến không đúng lúc?” – Người vừa lên tiếng là Ngô Thiên Bảo – cậu cả nhà họ Ngô.

“Phải” – Ngô Vũ Thần lại lên tiếng, ghì chặt gáy nàng, ép vào người mình không cho lên tiếng. “Hôm khác hãy đến.”

“Cũng được, anh chỉ đến để nói với em chút việc, lát nữa hãy đến gặp anh.” – Ngô Thiên Bảo gạt đầu, vui vẻ nói.

“Anh về nhé! Em đâu.”

“Ừm... Ừm...” – Du Huân Huân vùng vẫy, đợi anh đi khỏi, hấn mới buông nàng ra, nở nụ cười xấu xa “Có nên làm tiếp việc lúc này?”

“Không nên.” – Nàng bậm môi, lắc mạnh đầu.

“Tôi thì nghĩ là nên.”

“Không được! Tôi nói cho chú... à ... anh biết... anh mà làm càn là biết tay tôi đó.” – Du Huân Huân đưa tay giữ chặt áo, khuôn mặt lộ rõ sự sợ hãi.

Nhìn hành động của nàng, hấn càng muốn chọc ghẹo hơn, nhưng hiện tại hấn đang có việc cần giải quyết nên không thể trêu chọc nàng thêm nữa. Bàn tay to rộng捏 nhẹ cái má trắng nõn của nàng “Bây giờ tôi có việc, em ở nhà không được đi lung tung, có việc gì thì cứ gọi quản gia.”

Nói xong, hấn đưa tay bế nàng vào sofa ngoài sảnh, rồi đi ra ngoài. Du Huân Huân ngược mắt nhìn theo bóng lưng Ngô Vũ Thần, bĩu môi một cái.

“Sau này phải đề phòng cái ông chú ấy!”

Ở mấy chương tiếp theo mình vẫn chưa biết nên đặt bài hát gì. Nên ai muốn mình đặt bài gì ở chương tiếp theo thì cmt nha, người đầu tiên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: RUNG ĐỘNG

Sau một tuần, chân của Du Huân Huân cũng đã lành hẳn, nàng có thể đi lại bình thường, đồng thời càng ngày Ngô Vũ Thần càng quan tâm và có những cử chỉ thân mật với nàng, Du Huân Huân lại nghĩ rằng hẳn cố tình chọc ghẹo nên cố gắng tránh xa.

“Mau buông tôi ra.” – Du Huân Huân vùng vẫy hét toáng lên.

“Không.” – Người đàn ông ngồi đằng sau lạnh lùng nói, hai tay vẫn ôm chặt lấy eo của nàng. Nhất quyết không buông.

“Hìc... Anh muốn gì hả?”

“Như thế này.” – Hắn từ tốn trả lời, nàng phụng phịu quay mặt đi rất ảm ức.

Hôm nay là chủ nhật, nàng vốn đang ngồi xem ti vi, thì Ngô Vũ Thần đột nhiên ngồi xuống kéo nàng vào lòng, ôm chặt không buông.

Hắn ung dung ngồi phía sau, hai cánh tay chắc khỏe ôm lấy eo nàng, mặc cho nàng có chửi bới, vùng vẫy, chống cự cũng không chịu buông.

“Tôi không thích.”

“Nhưng tôi thích!”

“Tôi muốn lên phòng.”

“Vậy chúng ta cùng đi.” – Hầm mỉm cười, tiện tay bế nàng lên thông thả bước đi.

“Tôi... đổi ý rồi, không vào phòng nữa, tôi muốn ra vườn.” – Du Huân Huân lập tức đổi ý, để hắn đưa lên phòng chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình?

“Không được!” – Hầm lạnh giọng nhếch miệng cười khẩy “Tôi muốn ngủ... cùng em!”

Du Huân Huân tròn mắt, nàng muốn chạy, muốn thoát ra khỏi hắn, hắn ung dung bế nàng lên tầng hai, nàng Du Huân Huân gần như sắp khóc khi thấy cửa phòng mình, nhưng hắn lại lướt qua, đứng trước phòng bên cạnh, đẩy cửa đi vào.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy phòng của hắn, căn phòng rất đơn giản, chỉ một gram màu trắng, rất thoải mái. nàng cứ nghĩ hắn như vậy thì phòng sẽ rất ấm u nhưng không ngờ lại ngược lại.

*Phịch... Quăng nhẹ nàng trên giường, hắn tiến sát người nàng, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện nụ cười xấu xa, Du Huân Huân sợ hãi lùi lại phía sau, cố tìm đường thoát, nhưng hắn lại nhanh tay hơn đẩy nàng nằm xuống, choàng qua cơ thể nhỏ bé, hai cánh tay chặn lại nhưng hai song sắt đang giam cầm con thú nhỏ tội nghiệp. tư thế hai người lúc này là nam trên nữ dưới, nàng đỏ mặt nói “Nếu... nếu anh không để tôi đi thì đừng hối hận đấy!”

“Em sẽ làm gì?”

“Hừ...” – Nàng hừ mạnh một tiếng rồi đưa chân định dùng đầu gối đá thật mạnh vào hạ bộ của hắn, nhưng bị hắn dung tay chặn lại một cánh rất nhẹ nhàng và nhanh chóng, bàn tay còn lại nâng cái cằm nhỏ lên, hai khuôn mặt gần như sắp chạm vào nhau. âm vang trầm thấp khẽ vang “Bảo bối... em thật hư!”

“Ư... anh... anh...” – Mặt nàng đỏ bừng, không biết phải nói gì vì khuôn mặt hắn lúc nàng quá mê người, ánh mắt màu xanh ma mị cứ nhìn chằm chằm nàng, khiến nàng sợ đến nổi ngay cả thở cũng không dám.

Hắn bật cười chế giễu “Tôi làm sao?”

“Tránh ra...!” – Du Huân Huân hất người hắn ra, bò dậy định chạy đi nhưng lại trượt tay “Á...”

”Bộp ” – Chỉ một chút nữa là nàng đã ngã xuống đất , từ phía sau , cánh tay to khỏe vươn ra đỡ lấy chiếc eo thon , đôi tai hấn đặt bên tay nàng thối khí “Ngôi im”

Du Huân Huân khẽ rung mình , hấn kéo ngược nàng , lại đề xuống tấm nệm êm ái “Ừm . .” – Nàng nhắm chặt mắt , hấn rút cuộc muốn làm gì đây ?

“Em thực không biết nghe lời.” – Ngon tay thon dài xinh đẹp như một nghệ sĩ piano vuốt nhẹ mặt nàng , Ngô Vũ Thần cười xấu xa , từ đôi môi mỏng khiêu gợi phun ra hai chữ “Em yêu !”

“Anh . . không được làm càn , còn nữa không được gọi tôi như thế.” – Hai cánh tay mảnh khảnh chung thủy giữ lấy chiếc áo trên người , vẻ mặt vô cùng sợ hãi , như sắp bị sói ăn thịt.

Hấn cúi người.

Nàng run rẩy nhắm chặt mắt.

....

“Hừm ?” – Du Huân Huân khó hiểu nhìn , hấn chỉ hôn nhẹ lên trán. Ngô Vũ Thần nheo cái má trắng nõn của nàng , nỉ non nói “Đừng lo , tôi sẽ không làm gì em đâu.”

Nghe câu nói của hấn , nàng thờ phào yên tâm , nhưng người đàn ông xấu xa kia lại không chịu dừng việc chọc ghẹo nàng “Tất nhiên là chỉ lúc này.”

Du Huân Huân giật mình , trừng mắt liếc hấn . Nhìn vẻ mặt của nàng , hấn liền bật cười , cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ tươi , đưa tay vuốt những cọng tóc vương trên khuôn mặt xinh đẹp của Du Huân Huân “Ngủ ngon !” Sau đó nằm xuống bên cạnh.

Tim nàng như cái trống đập rất nhanh như muốn nhảy vọt ra ngoài , Ngủ ngon ? Làm sao nàng có thể ngủ được chứ ??? – Trong lòng Du Huân Huân không ngừng gào thét.

Đêm khuya tĩnh lặng , mọi thứ giờ đã hóa đen , tiếng lá xào xạc bên ngoài cửa sổ càng khiến Du huân huân thêm hoảng sợ , nàng vốn không ngủ được nếu như tắt đèn , đã vậy còn nằm kế bên người đàn ông ‘nguy hiểm’ nữa , cơ thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy , bàn tay siết lấy tấm chăn ấm , nàng đang rất hoảng loạn. Chợt một cánh tay vươn ra kéo nàng vào lòng . «Bíp» – Đèn trong phòng cũng đột nhiên sáng lên.

“tại sao vẫn chưa ngủ ?” – Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau .

“Tôi . . không ngủ được nếu tắt đèn.”

“Đèn đã bật , em có thể ngủ.”

“Vẫn không ngủ được.”

Ngô Vũ Thần nhú mày , xoay nàng lại mặt đối mặt , cất tiếng “Tại sao ?”

“Vì nằm kế anh.” – Nàng liếc nhìn hấn , vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Hấn nhếch miệng cười nhạt , nụ cười như có như không “Bây giờ em muốn ngoan ngoãn nằm ngủ hay muốn sung sướng rồi ngủ ?”

Nàng ngây ngô nhìn không hiểu hấn đang nói gì. Ngô Vũ Thần lại tiếp lời “Người ta thường nói sau khi làm tình xong tinh thần rất sảng khoái và dễ ngủ. Em có muốn thử không ?”

Là hấn cố ý muốn chọc nàng , để nàng bớt sợ hãi mà ngủ ngon , ngày mai nàng còn phải đi học , sao có thể thức khuya. Vòng tay rắn chắc càng ôm chặt nàng hơn , từ từ đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm , ánh nắng ban mai len lỏi qua tấm rèm cửa , chiếu vào phòng ngủ của Ngô Vũ Thần.

Du Huân Huân đang say giấc đột nhiên ngồi bật dậy , đưa mắt nhìn xung quanh , lại nhìn xuống giường , nàng giật mình khi thấy hấn đang nằm bên cạnh.

Mây đẹp khẽ nhú lại , đây là lần đầu nàng thấy khuôn mặt khi ngủ của hấn , rõ ràng là đàn ông nhưng sao long mi lại dài như vậy? Bàn tay nhỏ nhắn vươn ra , chạm nhẹ vào khuôn mặt hấn. Bình thường nhìn Ngô Vũ Thần lúc nào cũng lạnh lùng đến nửa nét cười cũng không có , nhưng khi hấn ngủ quả thật rất đẹp trai lại vô cùng dịu dàng không cau có như thường ngày nàng vẫn thấy.

Nàng chăm chú quan sát , ngón tay chuẩn bị chạm vào mũi thì đột nhiên bị nắm lại khiến nàng giật bắn người , đôi mắt màu xanh mở ra , kéo nàng ngã vào người hấn , Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy “định làm gì?”

“Tôi . . tôi có làm gì đâu?” – Du Huân Huân lắp bắp trả lời

“Thật sao?”

“Phải, um... mau buông tôi ra.” Nàng cố rút tay ra.

Hắn cười nhạt, vén những sợi tóc vương trên khuôn mặt trắng nõn đang cau có kia, “tại sao?”

“Tôi phải đi học, mau thả tay ra, trễ giờ học của tôi.”

“Tôi không buông.” – Hắn đè gáy nàng xuống gần sát mặt hắn, lộ ra vẻ mặt xấu xa, tim Du Huân Huân đập liên tục, lấp bắp cất tiếng “Anh... định làm gì?”

“Quyến rũ em.”

“S...Sao?”

“Tôi sẽ quyến rũ em, để khi gặp tôi...tim em sẽ đập mạnh hơn bây giờ.”

Hắn cười tà, nàng tròn ngược mắt nhìn, hắn có thể biết được tim nàng đang đập mạnh? Chết tiệt! Nàng rửa thầm “quyến rũ cái đầu anh.”

Dứt câu, nàng cắn mạnh vào bàn tay đang giữ chặt tay mình, hắn nhú mảy, buông tay. “Du Huân Huân, em...”

Lợi dụng lúc hắn không để ý nàng chạy nhanh ra khỏi phòng. Ngô Vũ Thần cau có nhìn bàn tay đang uớt máu, hắn thở dài, rời khỏi giường.

Du Huân Huân nhanh chóng lấy ba lô rồi đi xuống phòng ăn, trong lòng nàng vô cùng thích thú “Đám chọc ghẹo bốn cô tiểu thư ta thì nguoi chắc chắn sẽ hối hận.”

“Oái...” – Vừa vào phòng ăn nàng đã hoảng hốt, Ngô Vũ Thần đang điềm đạm thưởng thức bữa sang. Nàng tự hỏi, sao hắn lại có thể sửa soạn nhanh đến thế?

Người nọ đáng vẻ ngạo mạn, phong thái cao quý đưa mắt nhìn nàng, thanh âm trầm thấp vang lên “ngồi xuống”.

Du Huân Huân đành phải ngồi xuống bàn, đưa tay cầm lấy thìa. Nàng cố ý ăn thật nhanh rồi đi học, không muốn nhìn thấy bản mặt hắn.

“Việc đưa đón em giờ do tôi phụ trách.”

“Phụt...Anh...nói gì?” – Vừa nghe xong, nàng liền phun nước vào mặt hắn, “Thiếu...thiếu gia!” – Quân gia cao lo lắng đưa khăn cho hắn.

Ngô Vũ Thần mím môi, thở ra, hít vào để kìm nén sự tức giận, cặp mắt màu xanh thăm từ từ mở ra, đưa tay giặt lấy chiếc khăn, đứng bật dậy bước vào toilet, hung hăng đóng mạnh cánh cửa.

Du Huân Huân nhìn trân trân cánh cửa, tim nàng đập rất nhanh sợ hãi mà suy diễn đủ thứ. Hắn đang rất tức giận.

*Cạch...tiếng mở cửa khiến nàng giật mình, không dám nhìn hắn.

“Du Huân Huân!”

“V...vâng?!” – Nàng hốt hoảng trả lời, cơ thể vô thức ngồi thẳng, đôi mắt sợ hãi nhìn hắn.

“Em chán sống?” Hắn từ tốn hỏi.

“Không...Không! Tôi...Tôi vẫn còn rất yêu đời.” – Nàng lấp bắp trả lời, vừa nói vừa lắc mạnh đầu.

Hắn liếc nàng một cái khiến nàng càng lo lắng “Tôi...xin lỗi.”

“Đi ra xe!” – Lạnh lùng quát cho nàng vài câu rồi quay mặt bỏ thẳng ra xe. Du Huân Huân nghe lời đi theo sau, lo lắng rằng hắn sẽ tức giận mà đánh nàng. Còn người nọ ngồi trong xe nhìn nàng lững đi đến trên môi nở nụ cười nhạt.

“Anh giận sao? Anh giận hả?” – Du Huân Huân ngồi trước xe liên tục lặp lại câu hỏi, nhưng hắn lại bỏ ngoài tai, không quan tâm, quay mặt ra ngoài. Khi không còn kiên nhẫn đề hỏi, nàng liền bỏ cuộc, chu môi bất mãn lắm lắm. “Đồ ông chủ nhỏ mọn.”

Hắn nhú mảy, đưa tay捏 cái má đỏ hồng của nàng “Em nói ai nhỏ mọn?”

“Ừm...tôi á n...ôi à au...?” – Du Huân Huân cau có, đẩy tay hắn ra.

“Đừng tưởng tôi không nghe.”

“Ừm...ừ...au...mau...buông...aaa.” Nàng vùng vẫy, đau chết mắt...khóe mắt bắt đầu ngấn nước. Thấy vậy hắn mới buông ra, lạnh lùng nhìn nàng xoa xoa cái má bị捏 đến đỏ ửng.

Chiếc xe dừng trước cổng trường Quý Tộc, nàng hậm hực mở cửa xe, giận dữ cất tiếng “Tôi ghét anh.” rồi đi ra. “Huân Huân”.

Du Huân Huân chợt khựng lại, quay mặt nhìn người gọi tên mình. Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy, đưa tay ngoắc ngoắc, nàng khó hiểu bước lại gần cúi người xuống, vừa cúi xuống, hắn đã nhướn người, nhanh chóng hôn lên môi nàng.

“Đi học vui vẻ!” – Nói xong hắn ra lệnh cho tài xế lái xe bỏ đi, để cho nàng đứng ngây người.

“Tiểu...Huân...” – Từ đằng xa một bóng người chạy lại ôm lấy Du Huân Huân khiến nàng giật mình. “Minh thấy hết rồi nha! Sáng sớm mà đã mận nồng như vậy.”

“Gi...gi chứ. Đừng nói nhảm, vào thôi.” – Nàng vội chối bỏ nhanh chóng đi vào trường.

“Haha...Xem mặt cậu đỏ chót kia.”

—————

“Tiểu Huân...sao cậu không về?” – Vân Yến Nhi ngồi bên cạnh thắc mắc hỏi. Đã hết tiết vậy mà Du Huân Huân vẫn ngồi im trong lớp không chịu về.

“Không thích, cậu cứ về trước đi.”

“Cậu sợ gặp Ngô Vũ Thần sao?”

“Phải, mình không muốn về cái nhà đó. Hừ...nhà gì mà như đóng mộ sống vậy?” – Nàng hừ mạnh, nhà của hắn quả thật chẳng khác gì địa ngục băng giá vậy, im lặng đến phát sợ.

“Aiz...cậu đừng làm quá như thế.” – Cô thở dài, hằng ngày đều nghe nàng than vãn khiến cô cũng cảm thấy mệt...

“Mình nói cho cậu nghe... cái ông chú đó vừa xấu tính, vừa biến thái, khó ưa, lạnh lùng, khó chịu.. nói chung hắn là một người hội tụ đủ những tính cách của một tên xấu xa... Người gì đâu mà suốt ngày cứ cau có, mặt thì không chút sức sống, mình về nhà hắn đã hơn một tháng mà chưa từng thấy hắn cười...” – Du Huân Huân chán nản ngồi kể hết cho cô bạn của mình, thật sự nàng rất ghét hắn.

“Tiểu...Tiểu Huân à, thôi đi...”

“Không được, mình phải nói hết mới chịu được, ông chú già đó đã đáng ghét, nói năng lại kiêu lời. Đường đường là thiên kim tiểu thư như mình còn bị hắn xem thường.”

“Tiểu Huân...” – Vân Yến Nhi đưa tay làm ám hiệu im lặng, cả trán cũng xuất hiện vài giọt mồ hôi.

“Chậc...cậu làm gì vậy? Hừm, mình ước gì hắn đột nhiên nhô lại...lúc đó mình sẽ dung chân đạp hắn, đạp thật mạnh cho hắn chết. Còn không thì...ừm...để xem, một ngày nào đó mình sẽ khiến hắn trở thành ôsin, lúc đó, mình sẽ bắt hắn làm đủ thứ...hahaha...” – Du Huân Huân cười rất thích thú.

“Du Huân Huân!” – Từ đằng sau một giọng nói lạnh lẽo như hổ băng vang lên khiến tiếng cười của nàng dừng lại. Vân Yến Nhi cúi mặt, xoa xoa mi tâm còn nàng – kẻ vừa nói xấu hắn xong thì quay mặt nhìn, đứng bật dậy, lùi về phía sau “A...A...Anh... đến khi nào vậy?”

“Từ đầu câu chuyện!” – Hắn bình tĩnh trả lời.

“Vậy sao? Vậy...vậy...đi nhé.” – Du Huân Huân quay người nhanh chóng bỏ chạy, nhưng hắn lại nhanh tay nắm cổ áo nàng, giữ lại, lạnh lùng cất tiếng “Đi theo tôi.”

“Yến Nhi...híc...” – Nàng vừa bị kéo đi, vừa đưa mắt thành khăn cầu cứu Vân Yến Nhi, nhưng cô bạn của nàng thì không thể làm gì.

“Không phải tôi cố ý đâu...chỉ là... chỉ là nói giỡn thôi” – Nàng vừa đi vừa nói. Cố nấn nì hắn, nhưng từ đầu đến cuối Ngô Vũ Thần đều im lặng.

“Vũ Thần...anh có nghe tôi nói không...” – Nàng chợt ngừng lại, không bước tiếp khiến hắn bị giật ngược lại, nhú mày mà nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt bé nhỏ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, cả sắc mặt cũng thay đổi, Ngô Vũ Thần quay sang nhìn kẻ đang đứng trước mặt... Là Kỳ Tồn Phi – bạn trai cũ của nàng.

“Anh à, đi thôi!” – Du Huân Huân tiến đến nắm lấy tay hắn bước đi, về mặt chẳng chút biểu tình mà rảo bước.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy “Em giỏi đóng kịch vậy sao?” – Trước lời bông đùa của hắn, nàng chỉ im lặng, không phản ứng. Nàng đang trầm mặc. Đối mặt với Kỳ Tồn Phi, nàng phải lạnh lùng, lúc này trong lòng nàng rất khó chịu, không phải nàng còn yêu hắn ta, không phải. Trong tâm Du Huân Huân không ngừng phủ nhận.

“Bỏ ra.” – Ngô Vũ Thần tức giận rút tay ra, bỏ thẳng vào xe.

Du Huân Huân giật mình, không suy nghĩ về chuyện lúc nãy, vội chạy theo “Này...” Nàng mở cửa bước vào, nhìn khuôn mặt cau có của hắn, nàng tò mò hỏi “Anh giận sao? Sao anh lại nhỏ mọn như thế?”

“Bực tức sao? Vậy để tôi thu nhỏ lại cho em xả giận.”

Nàng tròn mắt, hấn vẫn còn nhớ? “Tôi...”

“Ngoài việc nói dối ra, em còn có đặc điểm là thích nói xấu người khác.” – Ngô Vũ Thần lạnh nhạt cất tiếng, hấn vốn dĩ không giận nàng vì chuyện đó, mà là lúc này đối diện với Kỳ Tồn Phi...nàng gần như rất lưu luyến??

“Tại tôi ngứa miệng...” – Nàng lí nhí nói, chọc phải hấn là một sai lầm nhưng mà... tại sao lúc hấn xuất hiện nàng lại không biết...cả tiếng bước chân cũng không có... không lẽ hấn là ma? Du Huân Huân bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, đưa mắt liếc nhìn hấn.

“Tôi là người!”

Mất chữ O miệng chữ A, nàng tròn mắt nhìn hấn, Ngô Vũ Thần liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, khoe miệng khẽ nhếch lên. Du Huân Huân đưa tay vừa che mắt vừa nói “Anh... sao anh lại biết, tôi...tôi nghĩ gì?”

“Những gì em nghĩ...đều hiện lên mặt rồi.”

“Hừm...mà...anh đi đâu vậy?” – Bây giờ nàng mới phát hiện đây không phải là đường về nhà. Nàng giật mình hét lên “Đường cao tốc?!”

“Ồn quá.”

“Tại sao anh lại đi vào đường cao tốc? Anh định đưa tôi đi đâu hả?” – Du Huân Huân hốt hoảng, quay qua quay lại nhìn xung quanh.

“Im lặng.” – Hấn từ tốn nói.

“Anh đưa tôi đi đâu? Thả tôi xuống, thả xuống.”

“Im lặng đi.” – Như không thể giữ được bình tĩnh, hấn gầm lên, khiến nàng giật mình, lập tức ngồi im. Hấn từ từ thờ ra hít vào để kìm nén cơn giận. Ngô Vũ Thần rất ghét sự ồn ào, đặc biệt là những người hay cãi nhai. Hấn hít mạnh một hơi, rồi dịu dàng cất tiếng “Một người bạn của ba tôi và em tổ chức, họ mời hai bên gia đình đến. Tôi đưa em đi mua sắm chút đồ.”

Du Huân Huân lặng nghĩ một chút rồi trả lời “Ừm”

Sau khi rời khỏi đường cao tốc, Ngô Vũ Thần đưa nàng đến một cửa hàng được xây bằng gỗ, thiết kế khá cổ xưa với dòng chữ in trên bảng hiệu màu vàng. Đây cửa kín bước vào, bên trong khác xa với vẻ bề ngoài yên tĩnh của nó. Mọi thứ được làm bằng gỗ liềm, những chậu hoa đặt khắp nơi, tấm thảm màu đỏ được đặt ở giữa sảnh, trên bốn bức tường đều được gắn những tấm hình to hay những mẫu quần áo mới. Trên trần nhà là chùm pha lê lấp lánh, được thiết kế rất tinh tế.

“Ô! Ngô thiếu gia, xin chào cậu, đã lâu không gặp.” – Từ phía trong, một người phụ nữ trung niên vui vẻ, tươi tắn đi ra. Ngô Vũ Thần gật đầu chào một cái vẫn không lên tiếng.

“Cô gái bé nhỏ này là ai đây? Bạn gái mới sao?”

“Là vợ tôi.”

“Ồ, thật xinh đẹp.” – Bà cười hiền, kính cẩn hỏi “tôi có thể giúp gì cho cậu?”

“Tôi cần một bộ dạ hội cho cô ấy.” – Hấn đẩy nàng lên giá trước, điềm đạm cất tiếng.

“Được, cứ giao cho tôi!” – Bà cúi đầu, quay sang Du Huân Huân thân thiện nói “Ngô phu nhân, mời đi theo tôi.”

“Oh.”

Nàng bước theo bà vào trong, vén tấm màn màu đỏ dày cộm bằng nhung sang một bên. Những thứ bên trong khiến nàng rất ngạc nhiên, một căn phòng màu trắng, với những tấm gương to,sang treo trên tường. Dọc hai bên có những tủ kính rất to, bên trong chứa những bộ dạ hội đầy màu sắc.

“Tôi họ Trần, đừng lo, tôi sẽ giúp cô sửa soạn thật kỹ.”

“Cảm ơn!”

“Nào mọi người, lại đây.” – Người phụ nữ trung niên vỗ tay 2 cái, gọi những người kia lại và chuẩn bị làm việc.

Ngô Vũ Thần ngồi đọc báo ở ngoài, hấn ung dung thưởng thức ly trà trên bàn.

“Ngô thiếu gia, đã xong rồi.” – Nghe thấy tiếng của bà Trần, hấn gấp tờ báo lại đưa mắt nhìn.

Người con gái trước mặt hấn là Du Huân Huân? Tóc mái được vén sang một bên, mái tóc màu đen láy uốn lộn một phần buông thả sau lưng, một phần được đặt ra đằng trước, cặp mắt trong veo ẩn dưới hàng mi dày cong vút, đôi mày liễu lộ ra trên vầng trán trắng nõn, đôi môi đỏ mọng. Nàng khoác lên

mình bộ dạ hội màu trắng, cổ rề sâu xuống ngực nhưng không quá khiêu gợi. Phần thắt lưng siết lại đằng sau có gấn nơ. Tà váy phồng bằng vải voan dài ngang đầu gối, để lộ đôi chân thon dài đôi guốc đồng màu. Nhìn nàng vừa thuần khiết, lại vừa quyến rũ, Ngô Vũ Thần ngậy người một chút rồi mới cất tiếng “Rất tốt. Cảm ơn bà.”

“Haha, không có ch í! Chúc 2 người đi dự tiệc vui vẻ!”

“Đi thôi.” Hấn đưa tay ra phía trước, Du Huân Huân bước đến nắm lấy tay hấn. Nàng thắc mắc hỏi “Sao hả, tôi đẹp không?”

“Cũng được.”

“Giữ chứ? Cũng được? Nè...anh không có mắt thẩm mỹ sao?” – Nàng bắt mồm lên tiếng, cũng được? Cũng được cái đầu hấn, như vậy mà cũng không chịu khen 1 câu sao?? Nhìn nàng cau có như vậy hấn lại cất tiếng “Em thật tự cao.”

“Hừ, phải rồi, tôi đâu bằng những cô bạn gái cũ của anh.”

“Em cũng biết vậy sao?”

“Anh...!??” – Du Huân Huân tức đến nghẹn họng, hậm hực không thềm nói nữa, vẻ mặt nhăn nhó rất khó coi. Người đàn ông kia ngược lại rất thích thú, vui vẻ lái xe đến buổi tiệc.

Nhà hàng hội nghị “Pentol” sang trọng hiện đang có rất nhiều người đi ra đi vào. Du Huân Huân khoác tay hấn bước xuống xe, vẻ mặt đã thay đổi trở nên lạnh lùng giống hệt hấn. Hai người giờ là tâm điểm của mọi ánh mắt.

“Anh hai, chị dâu nhỏ, bên này.” – Giọng nói của Ngô Chấn Nam chột vang lên, cậu đưa hai tay vẫy 2 người. Nàng mỉm cười cúi đầu chào thân thiện.

“Em vào trước đi” – Hấn buông tay nàng ra, hất mặt về phía cửa. Du Huân Huân cũng không nói gì, mở cửa đi vào.

“Anh và chị ấy cãi nhau sao?” – Nhìn thái độ của nàng, Ngô Chấn Nam đoán là 2 người cãi nhau.

“Không có gì.” Hấn khẽ cười, hấn hiểu rõ lí do vì sao nàng lại hậm hực như thế.

— — —

“Tiểu Huân! Đến rồi sao?” – Du Ái My kéo tay nàng bước đến gần chỗ mọi người đang đứng.

“Chào mọi người.” – Nàng lịch sự cúi đầu chào.

“Aiz... lâu rồi ta chưa gặp con. Thế nào, Vũ Thần nó có đối xử tốt với con không?” – Ngô tổng cười tươi hỏi. Du Huân Huân tròn mắt dường như trong cái đầu nhỏ của nàng vừa mới nghĩ ra điều gì đó.

“Huân nhi... ba Vũ Thần đang hỏi con kìa.” – Thấy nàng im lặng không trả lời, Du phu nhân liền nhắc khéo.

“Hả?...À...” – Nàng giật mình, quay sang Ngô tổng, mày nhíu lại, đôi mắt long lanh “Ba à...hic... Vũ Thần, anh ấy luôn ăn hiếp bắt nạt con.”

“Cái gì? Nó dám ăn hiếp con sao?”

“Phải, anh ấy lúc nào cũng cau có khó chịu với con, còn nữa luôn mạnh bạo với con, lần trước còn đẩy con ngã đến nỗi trật chân...hic...ba phải làm chủ cho con đấy, anh ấy còn để con ăn cơm một mình...” – Du Huân Huân nức nở kể lể đủ điều, tất nhiên là nói dối. Nàng muốn dạy cho Ngô Vũ Thần một bài học về dám chê bai nàng.

“Cái thằng này, đừng lo Tiểu Huân, ta sẽ dạy cho nó một bài học!” – Ngô Lão tức giận, vỗ nhẹ vai nàng an ủi.

“Huân Nhi, con đang bày trò gì sao?” – Du phu nhân nhíu mày, tính khí của con bà hiểu rất rõ, bà chắc rằng Du Huân Huân đang nói dối.

“Không có, con nói thật mà.”

“Ba mẹ!” – Đúng lúc Ngô Chấn Nam cùng hấn xuất hiện. Thấy hấn người nhà Ngô gia liền đằng đằng sát khí, hấn nhíu mày “Sao vậy?”

“Cái thằng này, còn hỏi sao? Tại sao con lại dám đối xử với Tiểu Huân như vậy hả?” – Ngô Lão cảm thấy đánh vào người hấn nhưng hấn lại né được khiến ông càng thêm tức “còn dám né?”

“Cháu có làm gì đâu?”

“Con còn chối sao? Tiểu Huân đã nói hết cho ta biết rồi, còn đẩy nó ngã, khó chịu rồi lại bắt nó ăn cơm một mình, con làm vậy mà coi được sao?” – Ngô phu nhân bắt mồm lên tiếng. Hấn trừng mắt quay sang nhìn Du Huân Huân, bắt gặp ánh mắt kia nàng cười khoái chí còn lè lưỡi khiêu khích hấn.

“Chị à, bình tĩnh lại! Chắc do Huân nhi nó phá phách thôi. Chúng ta gác chuyện đó sang 1 bên nhé.” – Thấy vẻ mặt sắp thổi đèn của hấn, Du phu nhân nhận ra hấn đang bị oan.

“Không được, sao có thể...”

“Chú à chúng ta lâu ngày không gặp, không nên cãi nhau như vậy. Bỏ qua đi ạ.” – Du Ái My vội lên tiếng cô hiểu rõ em gái mình đang dờ dẫm, rõ ràng chính miệng Du Huân Huân nói nàng bị trật chân là do hấn cứu.

“Phải đó, con chỉ nói cho mọi người biết thôi chứ không có ý gì đâu! Hihi...” – Du Huân Huân cười tươi tắn nói, vừa nói vừa nhìn Ngô Vũ Thần bằng vẻ mặt gian xảo.

“Hừm... nê mặt Tiểu Huân ta bỏ qua cho cháu đấy.” – Ngô Lão giọng gào nói, quăng cho hấn ánh mắt lạnh lùng. Rồi vui vẻ xoa đầu nàng “Tiểu Huân, cái này tặng cháu.”

“Cái gì vậy ông?” – Nàng cầm cái hộp nhỏ ngăm ngăm.

“Lát nữa về hấn mở.”

“Vâng.”

Gia đình họ Ngô và họ Du, rồi đi đến chỗ vị trí bữa tiệc chỉ còn an hem họ Ngô, Du Ái My và nàng. Đưa tay cầm lấy ly nước ép và vài miếng bánh, nàng vui vẻ thưởng thức.

“Tiểu Huân, là em cố ý?” – Du Ái My kéo nàng sang 1 bên hỏi nhỏ.

“Chuyện gì?”

“Thì em kể tội Vũ Thần đó, rõ ràng là nói dối.”

“Đúng vậy, em bịa đặt đó.” – Du Huân Huân gật đầu, không phủ nhận mà trả lời ngay.

“Em hãy để ý khuôn mặt của anh ấy đi. Sắp bốc hỏa rồi.”

“Mặc kệ anh ta.”

“Em dẫu à...” – Ngô Thiên Bảo đột nhiên vỗ vai nàng. Anh lắc đầu cảm than “Chồng em thật sự nổi giận rồi.”

“Hả?” – Nàng khó hiểu, nhử mày quay sang nhìn Ngô Vũ Thần, thấy hấn đang đờ đờ sát khí nhìn, nàng giật mình quay sang chỗ khác.

“Anh không thể giúp em được đâu.”

“S...sao?”

“Đang đến gần em kia.” – Ngô Thiên Bảo hất mạnh lên phía trước, nàng bình tĩnh quay đầu nhìn!? Hấn đang đến với vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Du Huân Huân đưa tay lên vẫy vẫy “c...chào...”

“Du Huân Huân.”

“H...hử?”

“Chán sống sao?”

“Không có, vẫn còn yêu đời.”

Hấn đưa tay bóp cái má trắng nõn, lạnh giọng cất tiếng “Bấy nhiêu em đã xem là bắt nạt vậy sau này em sẽ sống ra sao đây?”

“Hả?”

Nhìn vẻ mặt bất ngờ của nàng, hấn bật cười, đưa tay kéo nàng ép sát vào long, ghé sát bên tai nàng thổi khí “Em chưa biết thế nào mới gọi là bắt nạt đâu.”

Du Huân Huân trừng mắt, đẩy hấn ra, nàng thờ, đưa tay cầm lấy ly nước trên “Tránh xa tôi...ra.”

Đột nhiên đầu nàng quay mòng mòng, ngay cả đứng cũng không vững. Nàng cau có nhìn cái ly trên tay... là rượu? Loại rượu có độ cồn rất mạnh!? Chưa đầy 2 phút nàng đã ngất đi, Ngô Vũ Thần đưa tay đỡ lấy thân bé nhỏ. Du Ái My thấy Du Huân Huân ngất thì chạy lại

“Tiểu Huân, sao vậy?”

“Uống rượu!” – 2 chữ rất ngắn gọn từ hấn đủ trả lời cho câu hỏi của cô. Du Ái My chán nản thờ dài. Hấn vốn định bế nàng sang phòng bên cạnh thì bị kéo lại “Anh định đưa nó đi đâu?”

“Phòng bên cạnh.”

“Không được, tuyệt đối không được. Vũ Thần à, anh mau mang con bé về nhà đi. Đừng để Tiểu Huân ở đây!”

“Tại sao?”

“Con bé vốn không uống rượu có độ cồn mạnh được, vì nó sẽ say. Và khi say Tiểu Huân... rất đáng sợ, không được để con bé ở đây.”

Ngô Vũ Thần quay lưng bước ra khỏi cửa, Ngô Thiên Bảo tò mò hỏi “Ý em là sao?”

Du Ái My nghiêng đầu thờ dài “Huân Huân nguy hiểm nhất chính là lúc say rượu... anh không thể đoán được con bé sẽ làm gì lúc say đâu!”

“Chà... vậy sao? Xem ra chúng ta sắp có phim hay để xem rồi.” – Anh bật cười, anh rất muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra với cậu em trai lạnh lùng với mình, thường ngày hần rất vô tâm nhưng không ngờ hôm nay lại nhiệt tình quan tâm đến em dâu như thế, xem ra trong tim hần đã có chút chuyển biến rất tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: SAY RƯỢU – BẢO BỐI LÀM

nằm trên đùi mình, vì lo rằng khi say Du Huân Huân sẽ không kiểm soát được hành động mà quấy phá hần nên đã sai người đưa về.

“Thiếu Minh, chạy nhanh lên một chút.”

“Vâng.” – Thiếu Minh gật đầu, bắt đầu tăng tốc nhanh hơn. Du Huân Huân chợt tỉnh dậy, nằng nhìn xung quanh, rồi nhìn hần, giọng nói lè nhè y hệt kẻ say rượu “Anh là ai?... đây là đâu?... anh... định đưa tôi đi đâu?”

Ngô Vũ Thần nhủ mày, đã bắt đầu rồi sao? Mặt không chút biểu tình, hần lạnh giọng “Về nhà!”

Du Huân Huân ngồi bật dậy, nằng ngó đầu ra ngoài, hét lớn lên: “Bắt cóc... có người bắt cóc tôi... Bắt... um...”

Ngô Vũ Thần giật mình kéo nằng vào, bụm cái miệng nhỏ xinh lại, hần gần giọng “Em muốn làm gì? Mau ngồi im.”

“Um... Um...” – Nằng vùng vẫy, đưa tay đẩy hần ra, híp mắt lại hỏi “đồ khốn khiếp, anh muốn làm gì tôi?”

Cả Thiếu Minh và hần đều ngớ người, nữ nhân này khi say cả cái gan cũng lớn dần hay sao mà dám chửi hần là đồ khốn khiếp??? Hần vừa định cất tiếng thì nằng đã gục vào người hần, lăm bầm “Anh mà dám bắt cóc tôi... Vũ... hức... Ngô Vũ Thần sẽ giết chết anh đấy... um...” rồi say giấc, Ngô Vũ Thần nghe câu nói của nằng, khéo miệng chợt giương lên, vuốt nhẹ mái tóc đen lầy, trong lòng hần thầm nghĩ: Nha đầu, để xem ngày mai tôi sẽ xử tội em như thế nào?

Về đến tòa biệt thự nguy nga, quản gia đã đứng chờ sẵn ở cửa, thấy hần bế nằng từ trong xe đi ra, ông liền gấp gấp tiến lại. Ngô Vũ Thần lạnh giọng “Chuẩn bị canh giải rượu.”

“Vâng.” – Ông chạy vào bếp phân phó cho đám người hầu. Ngô Vũ Thần bế nằng lên tầng hai, đặt nằng nằm xuống giường rồi mới đi ra ngoài.

• 2 phút sau...

“Thiếu gia, có chuyện rồi...” – Giọng nói già nua gấp gấp vang lên bên ngoài cửa phòng Ngô Vũ Thần, hần nhủ mày mở cửa. Chưa kịp lên tiếng, lão quản gia đã nói trước “Phu nhân... phu nhân đang ở trên mái nhà, có nói thế nào cô ấy cũng không chịu xuống.”

“Cái gì? Chết tiệt, các người trông chừng cô ấy kiểu gì vậy hả?” – Hần tức giận gầm lên, lúc này hần đã căn dặn kĩ đám người hầu là chờ khi nằng tỉnh dậy thì cho nằng uống canh giải rượu vậy mà lại để xảy ra chuyện này, tah6t5 là một lũ vô dụng. Hần chạy gấp ra ngoài, bên ngoài sân vệ sĩ, người hầu, tất cả đang nháo nhào lên vì người phụ nữ kia. Ngô Vũ Thần ngược mắt nhìn nằng, hần cất tiếng “Du Huân Huân, mau xuống đây.”

Du Huân Huân ngồi trên mái nhà nhìn xuống, nhận ra bản mặt người mà nằng căm thù, liền lấy dép chọi xuống liên tục. Mọi người đều hốt hoảng khi thấy hành động của nằng, còn hần thì vẫn bình tĩnh “Nếu em không xuống, thì tôi sẽ lên đó lôi em xuống đấy.”

Du Huân Huân bấu môi, nàng nói vọng xuống “Anh cứ lên đi, còn tôi thì sẽ nhảy xuống.” Nói xong nàng đứng bật dậy, hai tay chống nạnh chỉ xuống dưới, ngay cả đứng cũng không vững “Anh...hức...là ai mà ra lệnh cho tôi???”

Ngô Vũ Thần thờ dài, hắn không nên đòi co với kẻ say rượu, nếu hắn lên đó nàng lại nhảy xuống lỡ xảy ra chuyện gì thì sao ?? Ngô Vũ Thần đành dịu giọng “Huân Huân, nếu em đồng ý xuống đây, em muốn làm gì cũng được.”

Du Huân Huân ngẫm nghĩ một chút rồi mới quyết định “Xuống thì xuống !” . nàng ngồi xuống, từ từ trượt xuống, nhưng không ngờ lại trượt quá nhanh khiến nàng ngã xuống dưới.

Mọi người ở phái dưới đều hốt hoảng “Thiếu phu nhân !”

Rất nhanh chóng và chính xác, Ngô Vũ Thần dang tay đỡ lấy nàng rất nhẹ nhàng. Du Huân Huân nằm gọn trong tay hắn, nàng cười hi hi “Bất giới lắm...”, rồi cúi đầu vào lồng ngực của hắn. Ngô Vũ Thần nhìn người phụ nữ trong tay, khoe miệng chọt giương lên, nói như thờ dài “Thực biết làm loạn !?”

• 3 phút sau...

“Du Huân Huân...em định làm gì?” – Ngô Vũ Thần bị nàng ép sát vào tường, sững người hỏi. Nàng thật kì lạ, chỉ uống một ly rượu thôi mà đã say đến nỗi không thể kiểm soát chính mình, lại cứ 1 phút là làm loạn một lần, bây giờ thì đang muốn ‘tấn công’ hắn. ???

Du Huân Huân cười xấu xa “Tôi...muốn anh...!”

“Cái gì?”

“Chẳng phải anh nói tôi muốn làm gì cũng được sao ?? Vậy thì...bây giờ...tôi muốn anh...” – Dứt câu, nàng dùng tay gạt mạnh áo hắn, những chiếc cúc đang thưng bay khắp nơi, để lộ lồng ngực rắn chắc vạm vỡ màu lúa mạch, Du Huân Huân liếm môi, khuôn mặt đỏ ửng vì say, cười tà “Rất tốt...có vẻ rất ngon...”

“Du Huân Huân...mau tránh ra.” – Ngô Vũ Thần nhú mày, thương ngay nàng luôn miệng nói hắn biến thái, vậy mà bây giờ nàng lại giờ trò biến thái với hắn ? Người vợ yếu đuối của hắn sao lại mạnh bạo đến thế ?? Đột nhiên nàng kéo người hắn cúi xuống, nhón chân lên, gặm nhấm đôi môi mỏng khiêu gợi. Ngô Vũ Thần tròn tròn mắt nhìn nàng đang thong thả cưỡng hôn mình !?

“Thế nào ? Chắc đây không phải lần đầu của anh đâu nhỉ ?” – Du Huân Huân buông hắn ra, nở nụ cười xấu xa, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng vì say, đôi mắt mơ màng ngay cả bản thân cũng không biết mình đang phạm phải một sai lầm lớn, nàng chỉ biết trong cơn say, nàng muốn trêu chọc hắn. Ngô Vũ Thần ngây người nhìn nàng, vợ hắn...hôm nay quả thật rất lưu manh và...biến thái.

“Lại...đây !” – nàng mạnh tay kéo hắn đè xuống giường, cầm chiếc áo sơ mi của hắn mở phanh ra hơn, ngón tay thon nhỏ, đùa nghịch cơ thể hắn, xoay vòng vòng, lại cất giọng của một kẻ say rượu “Ngô Vũ Thần...anh đã sợ chưa ? Hức...mau xin lỗi tôi đi...tôi sẽ...tha cho anh !”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng một chút, rồi ngã đầu xuống giường, khoe miệng giương lên, hứng thú nói “Em sẽ không hối hận chứ ?”

“Ừm...không hối hận.”

“Du Huân Huân, em có biết mình đang phạm phải một sai lầm lớn ? Khi dám ép tôi ‘làm chuyện yêu thương’ với em ?”

“Anh...thật không biết sợ, còn dám trả treo ?” – Du Huân Huân hung dữ gằn giọng, đưa tay tìm kiếm thứ gì đó trên giường, rồi trên tủ, nàng bỏ dậy, nhướn người đưa tay sờ ngấn kéo tủ ra, rãnh sâu của bộ ngực như ẩn như hiện đang đung đưa trước mắt hắn. Ngô Vũ Thần nuốt nước bọt, thờ chằm một chút, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt liên tục di chuyển. Nàng cúi xuống với lấy thứ gì đó trong ngăn kéo càng để lộ ra phần ngực bên trái mượt mà không chút che đậy, khiến phần thân dưới của hắn bắt đầu nóng dần.

“Đã tìm được rồi.” – Đột nhiên nàng ngồi dậy, cặp mông mềm mại ngồi trên thân hắn, nàng cười nham hiểm, hai tay cầm căng sợi dây ruy băng trong tủ. Ngô Vũ Thần tròn tròn mắt nhìn, ấp úng hỏi “Em...định làm gì ?”

“Dạy anh một bài học.” – Vừa nói xong nàng cúi người trói chặt hai tay hắn lại, hai bàn tay nàng đè lên ngực hắn, nhú mày cất tiếng “Nói...sau này không được ăn hiếp tôi nữa, biết chưa ?”

“Nếu không ăn hiếp em thì mỗi ngày sẽ rất nhàm chán !”

Du Huân Huân tức giận lườm hắn, nàng cúi người hôn lên cổ hắn, nhẹ nhàng liếm mát, càng lúc càng háng hái hơn, Ngô Vũ Thần thờ dốc, hơi thở phun ra từ đôi môi mỏng đầy khiêu gợi kia, nơi yết hầu liên tục lên xuống, nàng đang ngồi trên vật nam tính của hắn, khiến nó càng thêm nóng và muốn trỗi dậy. Giọng nói hắn bắt đầu khàn đục hơn trước “Du Huân Huân, mau cỡi tôi.”

Nàng dừng lại, ngược mắt nhìn người đàn ông bên dưới, nàng nhăn mặt lè lưỡi khiêu khích “Tôi phải trừng phạt anh.” Đôi môi nhỏ xinh di chuyển xuống lồng ngực màu lúa mạch, liếm mát đầu ngực hắn, chiếc lưỡi mềm mại gặm ướm di chuyển xung quanh nơi rắn chắc của hắn, cặp mông mềm mại khẽ chuyển động, cọ sát với hạ thân. Đôi mắt Ngô Vũ Thần đục ngầu, cả hơi thở dường như cũng đang bị nàng thao túng. Thật không ngờ, bình thường hắn rất thích đùa giỡn tình thú với nàng, vậy mà hôm nay lại bị nàng đùa giỡn. Cảm giác thống khổ này, rốt cuộc hắn cũng đã nếm trải

Hắn nhìn chiếc lưỡi nhỏ xinh màu hồng phớt của nàng đưa ra đưa vào càng thêm hưng phấn, dục tâm càng lúc càng lớn, hận không thể ngay lúc này lôi

người phụ nữ gan to bằng trời này nằm xuống thân mình để ‘thoải mái’, giọng nói hần có phần gấp rút “Bà xã... mau cời trời cho anh ! Lúc đó em muốn làm gì cũng được.”

Du Huân Huân nhìn hần một lúc , hai chân mày lâu lâu nhíu lại như đang phân vân điều gì đó , hần nhếch miệng cười “Nếu em cứ ngồi trên người anh như thế , chỉ sợ , anh không kìm chế được sẽ lập tức vùng dậy để nuốt trọn em”

“Anh không thể.” – Du Huân Huân cười chế nhạo , đưa tay chỉ vào mũi của hần “Không...anh không thể thoát được đâu...”

“Em chắc không ?”

“Ừm...chắc chắn.” – Nàng gật đầu.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy , thanh âm trầm thấp vang lên đầy quỷ dị “Em sai rồi !”

*Xoẹt...- Tiếp theo đó là tiếng vải bị rách , bàn tay chắc khỏe của hần giật mạnh làm sợi ruy băng rách ra , ngay lập tức hần trở người đè nàng xuống giường . Du Huân Huân chưa kịp định thần đã bị hần đè xuống , tư thế lúc này trái ngược hoàn toàn lúc này ‘nam trên nữ dưới’.

“Muốn làm gì ?” – Du Huân Huân tròn mắt nhìn hần , đôi mắt mơ màng của một kẻ say càng khiến dục vọng của hần dâng cao. Ngô Vũ Thần mỉm cười , đưa tay vuốt cái má mịn màng của nàng , chế giễu “Muốn em !”

“Ừm...tránh...ra” – Hai bàn tay nhỏ bé chống lên ngực hần , cố gắng đẩy ra nhưng đều bất lực. Ngược lại , hần càng cúi sát hơn , từ chiếc cổ ngọc ngà...bắt đầu liếm mát. Du Huân Huân yếu đuối rên lên từng thanh âm dâm dục. Mỗi thanh âm lạnh lốt của nàng khiến lửa dục vọng trong thân thể Ngô Vũ Thần bùng rục rịch trời dậy , cảm giác tội lỗi vì đã ‘ra tay’ với một cô gái 18 tuổi đã bị thú tính đang hùng hực bốc lên che phủ.

Đẩy mắt u tối liên tục di chuyển , bàn tay to khỏe hung hăng xé tan chiếc áo sơ mi của nàng , lộ ra bộ ngực đầy đặn được bao phủ bởi chiếc áo lót ra ngoài. Du Huân Huân hoảng sợ , vội che tay lại , kéo mảnh vải tội nghiệp để bao phủ lấy cơ thể , nhưng mảnh vải nhỏ không đủ để che đầy được thân thể kiều diễm của nàng. Nàng tròn tròn mắt , luống cuống nhìn cơ thể mình , vừa định ngồi dậy thì lại bị hần đè xuống , nàng theo bản năng uất ức lên tiếng “Không được làm càn. Dừng...lại.”

Ngô Vũ Thần cười tươi , chụp lấy hai tay nàng kéo lên đầu giường , ngắm nhìn vẻ mặt ngượng ngùng , xấu hổ đầy khiêu gợi của nàng , cất tiếng trêu ghẹo “Hiện tại đã bắt đầu , sao có thể ngừng !?”

Bàn tay xấu xa len vào chiếc quần lót tìm kiếm vùng đất mềm mại ở giữa kia , giọng nói khàn đục “Dừng lo , sẽ nhanh thôi.”

Du Huân Huân thở gấp , tròng ngực đập liên hồi. Một bàn tay vuốt ve sống lưng nàng , đồng thời say mê mát đỉnh hồng của nàng , tay còn lại chuyên tâm ra vào vùng đất thần bí mềm mại kia , vui vẻ trêu đùa nhụy hoa mẩn cảm nơi u cổ , được người che đẩy kĩ càng.

Nhẹ nhàng nắn bóp nơi mềm mại của nàng , một bên thông thả liếm mát , một bên từ từ thô bạo gầy xéo quả anh đào nhỏ khiến nó càng thêm bành trướng và ửng hồng. Du Huân Huân kịch liệt chống đối , mắng hần “Buông ra , đồ lưu manh.”

Ngô Vũ Thần cười tà , ngón tay thon dài chuyển động nhanh hơn một chút , khiến nơi u cổ của nàng có chút ẩm ướt , hần xấu xa nói “Bà xã...nên ngoan một chút.” Hần đơn giản chỉ cần nàng biết điều , để hần thỏa mãn là được , không cần nàng tự chủ như vừa này.

Có lẽ Du Huân Huân đã thích ứng với hần , nên phút chốc nơi đó đã thêm ẩm ướt. Ngô Vũ Thần nâng đôi chân trắng nõn vắt lên khuỷu tay mình , chiếc áo somi mỏng manh trượt xuống , cảnh xuân bên dưới lộ rõ trước mắt hần , càng bị hần chèn ép mạnh mẽ.

Hần định đưa tay kéo chiếc quần lót xuống , thì bị nàng ngăn lại , dịu giọng van xin “Là em sai , không nên chọc ghẹo anh...tha cho em...” Đôi mắt to tròn mọng nước đáng thương nhìn hần.

Ngô Vũ Thần cúi đầu cắn cắn vành tai nàng , thổi khí “Dừng sợ...tôi sẽ không làm đau em.”

Nghe lời dụ dỗ của hần , nàng đành rút tay ra , ngoan ngoãn nằm im , ngay cả kẻ say cũng biết sợ hần ? Ngô Vũ Thần rất hài lòng , cời bỏ chiếc quần lót , tiện tay quăng qua một bên. Ánh mắt nóng bỏng của Ngô Vũ Thần nhìn nàng chăm chú , hai ngón tay vuốt ve đùa giỡn điểm mẩn cảm của nàng , làm trở nên ướt át hơn. Hần cảm giác đầu ngón tay có một dòng chất lỏng chảy ra , cổ họng khô khốc “Ông xã sẽ giúp em thoải mái.”

Du Huân Huân không dám kháng cự. Chỉ biết nằm im , từ đôi môi đỏ tươi phun ra làn khói trắng , nước mắt chảy dài trên gò má xinh đẹp.. Ngô Vũ Thần cúi đầu , hôn lên khóe mắt nàng , dịu giọng dụ dỗ “Ng ngoan , đừng khóc.”

“Vâng !” – Nàng gật đầu , mím môi chịu đựng , Ngô Vũ Thần rất hài lòng , có lẽ câu nói không bao giờ để nàng uống rượu sẽ bị rút lại vì khi say nàng rất biết nghe lời.

Ngô Vũ Thần nhìn đáng vẻ e lệ nũng nịu của nàng , khóe miệng cong lên ngón tay ngày càng đi sâu hơn , lần mò điểm mẩn cảm của nàng , ngón tay xấu xa càng lúc càng sâu hơn , vừa di chuyển vừa ấn nhẹ. Cơ thể mong manh run rẩy bấy đôi gò bồng đảo càng phập phồng nẩy nẩy , khởi động nên một làn sóng tình cuồng nhiệt.

Du Huân Huân mơ màng , nàng cắn chặt môi dưới , không biết đây là loại cảm giác gì , chỉ biết rất khó chịu , cả cơ thể đang nóng dần. Nàng thều thào cất tiếng “Rất...khó chịu...dù...dừng lại...”

Ánh mắt tà mị của Ngô Vũ Thần đắm đắm nhìn nàng, cười xấu xa, giọng nói khàn khàn “Vậy để ông xã giúp em hết khó chịu.”

Không trì hoãn thời gian nữa, hắn cời thắt lưng ra, đằng sau chiếc quần lót đã sưng vù, như muốn trồi dậy, trút bỏ lớp quần cuối cùng, vật cứng hiện ra trước mắt nàng, Du Huân Huân hoảng sợ, nàng lắc mạnh đầu, van xin “Đừng...” Lắc đầu làm mái tóc đen dài như suối rơi loạn xạ trên tấm nệm trắng êm ái, nàng thở hổn hển, đầy mắt ngân ngấn, cực kì sợ hãi khi thấy phía dưới của Ngô Vũ Thần đang trướng lên.

Ngô Vũ Thần giữ chặt chân nàng, tách rộng ra, cung chiều cất tiếng “Bà xã...anh sẽ không để em tổn thương, ngoan, nghe lời anh. Nằm im, mọi việc cứ để anh lo.”

Vừa dứt câu, hắn đã nhanh chóng nhích người tiến vào. Bị hắn mạnh mẽ xâm lược, cả người nàng không còn sức lực, cánh tay mảnh khảnh leo lên cổ Ngô Vũ Thần, trong mắt dâng lên một lớp nước long lanh, đôi môi đỏ tươi sáng bóng thét lên “Ư...Vũ Thần...em đau...! Hic...”

Ngô Vũ Thần ngạc nhiên, là do nàng say nên mới gọi tên hắn một cách thân mật như thế? Hạ thân từ từ tiến sâu vào, đi dọc theo vách tường khít khao càng sâu hơn.

“Ừm...A-” – Tiếng thét rít qua khe răng Du Huân Huân, lúc này nàng mới có thể chấp nhận được hắn, không còn ngần ngại, Ngô Vũ Thần hăng say di chuyển hạ thân, trán hắn xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, thoát nhìn rất cương nghị quyến rũ. Khóe đuôi mày lộ ra sự sắc bén, ánh mắt xanh thăm nhìn nàng vừa dịu dàng lại chất chứa yêu thương. Từng giọt mồ hôi nhỏ xuống bộ ngực đầy đặn, trắng nõn của nàng. Du Huân Huân đưa tay vuốt nhẹ đôi mày rậm của hắn, thều thào nói “Vũ Thần...mồ hôi...”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, mang theo vẻ mê hoặc, “Giúp anh lau đi.”

Du Huân Huân vâng lời si mê ôm lấy gáy hắn, đưa lưỡi liếm lớp mồ hôi lấm tấm đó. Chiếc lưỡi ẩm ướt mềm mại khẽ lướt qua trán, mang theo dòng điện ngứa ngáy tê dại, bên dưới Ngô Vũ Thần không ngừng đung chạm. Cả hai cơ thể như muốn hòa nhập vào nhau. Du Huân Huân mệt mỏi không còn sức gục đầu vào bờ vai rộng của hắn, rõ ràng hắn nói là sẽ nhanh thôi, nhưng tại sao bây giờ vẫn chưa xong, khiến toàn thân nàng như bủn rủn. Ngô Vũ Thần hôn sâu lên cánh môi nàng, Du Huân Huân mơ màng khẽ mở miệng môi lưỡi quấn quýt cùng hắn. Nàng thở hổn hển, xúc động nhìn ngu quan anh tuấn của hắn.

Bàn tay khô ráo, xoa nắn cặp mông mịn màng của nàng, dùng sức nâng người nàng lên, ôm sát vào lòng. Tiếp tục di chuyển. Du Huân Huân thở hổn hển bên tai hắn “Đã...xong chưa!? Anh...gạt em...”

Ngô Vũ Thần nhướn mày, dùng động tác đang làm lại, lẳng lặng nhìn nàng “Gạt em? Anh gạt em chuyện gì?”

Du Huân Huân hừ mạnh, uất ức mắng hắn “Anh nói sẽ nhanh, tại sao bây giờ chưa xong?”

Ngô Vũ Thần đặt nàng xuống giường, hôn lên đôi môi đỏ tươi, bên dưới tiếp tục di chuyển: “Không cần phải gấp.” Chiếc lưỡi tà ác xâm nhập vào miệng nàng, dây dưa với cái lưỡi thom tho ngây ngô mềm mại, nuốt hết hoảng sợ, tiếng thở dốc cùng mật ngọt của nàng.

“Vũ Thần, em...không chịu được...” – Du Huân Huân hổn hển cất tiếng. Khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch, hai chân cũng bủn rủn, người đàn ông này không cần nói nàng cũng biết thể lực rất tốt nhưng với nàng thì ngược lại. Nàng sắp không chịu được. Cặp mắt sắc bén như một mãnh thú của Ngô Vũ Thần nồng nàn nhìn đáng vẻ kiều nhỏ của Du Huân Huân, cúi đầu ngậm hai bầu ngực sữa đang đung đưa theo nhịp của hắn, chiếc lưỡi lượn quanh nụ hoa, treu đùa hồi lâu, lại cắn nhẹ, khiến đầu óc Du Huân Huân sắp điên loạn. Nàng bị hắn bức đến nỗi sắp không chịu được!

Không biết sự điên cuồng này kéo dài bao lâu, nàng chỉ biết cả thân như muốn rụng rời. Ngô Vũ Thần giương mắt nhìn người phụ nữ dưới thân, sắc mặt ngày càng tệ hại, bên môi dưới ẩn hiện nếp mờ dấu răng, mồ hôi thấm càng nhiều trên cơ thể mong manh, lúc này hắn mới gia tăng tốc độ, giải phóng chính mình.

Rút phần thân dưới ra, trên cơ vật cứng rắn còn vương màu đỏ tươi và chất lỏng màu trắng, hắn hiểu rõ, ngay từ lúc này Du Huân Huân đã trở thành người phụ nữ của hắn. Cả đời Ngô Vũ Thần phải chăm sóc và bảo vệ nàng. Hắn bước đến tủ đồ lấy chiếc áo ngủ khoác lên người nàng, rồi đắp chăn thật cẩn thận. Ngô Vũ Thần nhìn xung quanh căn phòng, đồng hồ loạn dưới sàn cần phải dọn dẹp, nếu không ngày mai hắn sẽ rất mệt mỏi với nàng. Ngô Vũ Thần đến bên giường điểm nhẹ lên vầng trán trắng nõn một nụ hôn, thanh âm trầm thấp vang lên “Cưng à, tôi rất muốn biết ngày mai, phản ứng của em sẽ như thế nào.”

Vốn định quay lưng ra ngoài nhưng ngẫm nghĩ một chút hắn chợt quay lại, quăng chiếc quần lót của nàng lên giường. Người đàn ông xấu xa này, giờ lại có thêm một thú vui...đó chính là bắt nạt vợ mình!

Gần trưa hôm sau, Du Huân Huân mới thức dậy, đôi mắt ngấn nước từ từ mở ra, nàng ngồi dậy dựa vào giường, cảm giác cả người rất ê ẩm, toàn thân không chút sức lực hết như vừa vật lộn với người khác? Đặc biệt, phần hạ thân nàng rất nhức nhối, đầu óc quay cuồng, đột nhiên, ánh mắt vô tình nhìn lên tay, nàng phát hiện ra một ấn kí màu đỏ, Du Huân Huân nhủ mày một chút, rồi hoảng hốt trợn tròn mắt...hôm qua...

Nàng dần dần nhớ lại mọi việc hôm qua, từ chuyện ngồi trên mái nhà, trèo lên bàn. Du Huân Huân gần như sắp khóc khi nhớ lại tất cả, nàng vội cầm chiếc gương trên bàn trang điểm, ấn kí màu dấu đỏ xuất hiện khắp cơ thể nàng, chợt nhận ra sự ‘có mặt’ của chiếc quần lót tam giác cuối giường, đôi môi mấp máy không kịp thốt ra tiếng, trên người Du Huân Huân chỉ có chiếc áo choàng bằng lụa không hề mặt bra???

Phút chốc, Du Huân Huân bàng hoàng khi truyện đêm qua hiện ra trong đầu nàng?

“Á.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

*Cách... “Du Huân Huân...”

“Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài cho tôi...” – Ngô Vũ Thần nghe tiếng hét của nàng liền đi lên mở cửa, vừa nhìn thấy hân nàng dùng gối ném hân, tất nhiên là hân đều né được. Chạm rãi bước đến bên giường, vờ như không có chuyện gì “Tại sao?”

“Anh còn hỏi? Hôm qua...hôm qua anh...anh đã...” – Du huân Huân đỏ mặt, lung túng trả lời.

Ngô Vũ Thần cười tươi, chế giễu nàng “Ồ...thì ra em đã nhớ lại rồi sao? Phải rồi, là em cũng bức tôi đấy nhé.”

“Tôi cũng bức anh??? Ngược lại thì có.”

“Chắc...Du Huân Huân...nhớ lại đi, là ai đã xé áo tôi, ngồi lên người, rồi còn hô...”

“Im đi.” – Chưa nói hết câu, nàng đã dùng tay bịt miệng hân lại, không cho nhắc lại những việc xấu hổ đêm qua. Nàng khóc không ra nước mắt “Anh...Ngô Vũ Thần...anh không được nói cho ai biết chuyện đêm qua...”

Ngô Vũ Thần liếm tay nàng, Du Huân Huân vội rút tay lại, trừng mắt nhìn hân, người nọ càng dừng dừng “Để tôi xem đã, giờ thì...xuống ăn sáng.” – Dứt câu, hân dang tay bế bổng Du Huân Huân lên, chậm rãi bước vào phòng tắm, nàng chống cự, mắng hân “Đồ đáng ghét, anh làm gì vậy hả?”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng, nở nụ cười xấu xa, “Giúp em rửa mặt, chẳng phải nơi đó vẫn chưa hết đau sao?” Vừa nói hai chữ ‘nơi đó’ hân vừa liếc mắt nhìn xuống dưới.

Khuôn mặt nhỏ bé bỗng chốc hóa đỏ, nàng vốn không thể độ sự lưu manh với hân nên tốt nhất là im lặng.

Du Huân Huân ngồi xem ti vi dưới sảnh cùng hân, nàng cố gắng ngồi cách xa, nhưng Ngô Vũ Thần lại càng xích lại gần, uất ức không chịu được, nàng đành mắng hân “Khốn kiếp, anh làm gì vậy hả?”

Ngô Vũ Thần bình thản trả lời “Tại sao lại ngồi xa như thế, sợ tôi ăn thịt sao?”

Du Huân Huân lờm hân, nàng nói “Phải, ngồi gần anh rất nguy hiểm.”

Hân cười nhạt, nụ cười như có như không xuất hiện trên đôi môi mỏng khiêu gợi “Em sợ gì chứ? Chẳng phải tôi đã ‘ăn’ em một lần rồi sao? Nếu thêm một lần nữa cũng đâu có sao?”

Du Huân Huân cứng họng, không thể, nói thêm lời nào, nàng hậm hực quay mặt sang chỗ khác, còn người đàn ông kia lại rất thích thú. Nàng hậm hực, hai chân mày cau có sắp dính liền vào nhau. Ngô Vũ Thần ôm nàng vào lòng, trêu ghẹo “Có phải đêm qua ông xã phục vụ em không tốt nên hôm nay không vui?”

“Phục vụ cái đầu anh.” – Nàng đẩy hân ra, khóe mắt chột ngẩn nước.

Ngón tay thon dài xinh đẹp lau đi vệt nước trong veo kia “Sao lại khóc?”

“Là tại anh, hic.... Là tại anh đã làm chuyện đó với tôi, nếu lỡ sau này, tôi với anh li hôn, thì tôi...thì tôi làm sao có thể...”

“Đồ ngốc, em đang nói gì vậy? Tôi với em sao có thể li hôn?”

“Làm sao tôi biết được.”

“Em yên tâm, tôi sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.” Ngô Vũ Thần cưng chiều nói, đồng thời lau sạch nước mắt trên mặt nàng.

“Tiểu Huân à.” – Từ ngoài cửa, xuất hiện bốn bóng người, là Du Ái My, Du phu nhân và anh em họ Ngô. Du Huân Huân mừng rỡ, cuối cùng nàng cũng được cứu. Vừa đứng lên, định chạy ra cửa nàng đã bị một bàn tay to khỏe kéo lại, khiến Du Huân Huân ngã vào người Ngô Vũ Thần, ngồi yên trong lòng hân. Du Huân Huân giật mình “Anh...”

“Thế nào? Bà xã...em vội đi đâu?” – Hân nở nụ cười đe dọa nhìn nàng, Du Huân Huân bất lực, cắn môi ngồi im. Ngô Vũ Thần quay mặt sang đám người đang tròn mắt kia, cất tiếng “Mọi người, mọi người đến đây có việc gì?”

“Ái My sợ em xảy ra chuyện nên đến thăm.” – Ngô Thiên Bảo cất tiếng, hân nhìn điệu bộ lung túng của Du Huân Huân cảm thấy rất buồn cười nên lên tiếng chọc ghẹo “Sáng sớm đã tình tứ vậy sao?”

“Vũ Thần, hôm qua Huân nhi nó không làm loạn chứ?” – Du phu nhân ôn tồn hỏi, câu hỏi của bà khiến nàng giật nảy người, ấp úng trả lời “Không... không có, con không làm gì hết.”

“Ta không hỏi con.” – Bà nhún mày, quay sang nhìn Ngô Vũ Thần như đang chờ đợi câu trả lời của hân, còn nàng thì dùng ánh mắt thương hại cầu khẩn

, mong muốn hẳn đừng nói gì bậy bạ.

Ngô Vũ Thần mỉm cười “Không có...” Câu trả lời của hắn khiến tâm nàng thờ phào nhẹ nhõm, thật may là hắn biết giữ lời hứa, xem ra hắn cũng là người tốt. Suy nghĩ đó vừa dứt, Ngô Vũ Thần lại cất tiếng “Ngoài việc cô ấy cưỡng bức con ra thì không có việc gì nghiêm trọng cả !”

Mười cặp mắt mở căng ra hướng về phái kẻ vừa nói câu đó, Du Huân Huân đứng bật dậy, trách hắn “Anh đã hứa là sẽ không nói rồi mà.”

“Tôi đâu có hứa với em”

“Anh...”

“Huân nhi...sao con có thể ?”

“Chà...chị dâu nhỏ, chị lợi hại thật đó.” – Ngô Chấn Nam cười tươi cất tiếng.

“Em là người đầu tiên dám làm vậy với Vũ Thần đấy, Bravo...” – Ngô Thiên Bảo tiếp lời trêu ghẹo khiến nàng càng thêm xấu hổ, định quay mặt bỏ đi, nhưng hắn lại nắm lại, kéo nàng ngồi trên đùi mình. Ngô Vũ Thần quay sang nhìn Du phu nhân “Sao lại ngạc nhiên ? Chúng con là vợ chồng ‘nói chuyện yêu thương’ có gì sai ?”

“Vợ chồng !? Hai đứa...???” – Du phu nhân ngạc nhiên.

“Phải ! lạ lắm sao ?”

“Không có...chà...thì ra hai đứa đã có tình cảm rồi sao ??? Haha...rất tốt...để ta về thông báo với mọi người.” – Bà mừng rỡ reo lên, nhanh chóng đứng dậy, đi ra cửa. Du Huân Huân vội gọi “Mẹ à...khoan đã...Mẹ...”

“Đi rồi.” – Ngô Vũ Thần hí hóp mắt cười, cố ý chọc ghẹo nàng.

“Anh...cái đồ xấu xa.”

“Dù có xấu xa đến đâu, tôi vẫn là chồng em !”

“Anh đừng có mơ.”

“Sao lại không ? Em đã cưỡng bức tôi thì phải chịu trách nhiệm chứ !” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, đưa tay vuốt tóc nàng, nhìn Du huân Huân tức đến đỏ mặt, càng khiến hắn thêm thích thú.

“Chậc...hai vợ chồng không thấy có người ở đây sao ?” – Ngô Thiên Bảo cất giọng trêu ghẹo.

“Có muốn đi đâu chơi không ? Tôi đưa em đi.” – Hắn vuốt tóc nàng, cung chiêu nói.

“Tôi muốn đi shopping, nhưng tôi muốn chị Ái My cùng đi.” – Du Huân Huân phụng phịu trả lời.

“Được, lên phòng thay đồ, rồi xuống đây.” – Du Huân Huân nghe lời hắn, chạy lên phòng thay đồ.

“Đây có được gọi là vừa đánh vừa xoa không ? Chọc người ta tức giận rồi lại dịu dàng ?” – Du Ái My bật cười nhìn hắn.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy thay cho câu trả lời. Dù sao đã lâu rồi hắn chưa đưa nàng ra ngoài, lâu lâu thay đổi tâm trạng ra ngoài cũng tốt.

“Mọi người cứ đi đi, em có công chuyện phải về công ty.” – Ngô Chấn Nam đứng dậy, cười tươi nói.

“Chào.” – Hắn gật đầu, chỉ chào một tiếng không nói gì thêm. ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: NẾU TÔI NÓI YÊU EM ?

Như đúng lời mình nói, Ngô Vũ Thần đã đưa nàng cùng Ngô Thiên Bảo và Du Ái My đến trung tâm thương mại nổi tiếng tại Đài Bắc. Du Huân Huân rất thích thú, nàng kéo chị gái đi khắp nơi và mua rất nhiều đồ hầu hết đều bắt hai người đàn ông đi theo xách hết. Ngô Thiên Bảo thờ dài, chán nản đi theo hai nữ nhân kia, đưa mắt nhìn Ngô Vũ Thần, thật kì lạ, hắn còn xách nhiều hơn anh nhưng trên mặt không hề lộ một chút khó chịu, rất ung dung

“Vũ Thần , em không thấy mệt sao ?”

“Xách nhiều một chút , lát nữa sẽ có lợi.” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , ánh mắt luôn dõi theo tinh linh nhỏ bé đi phía trước.

“Có lợi ? Ý em là sao ?”

Hắn quay sang nhìn , chỉ đơn giản nhếch miệng cười sau đó không nói gì thêm càng tăng thêm thắc mắc cho anh.

Phía trước , hai nữ nhân xinh đẹp vẫn đang vui vẻ mau đồ. Đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại nơi bán đồ nam , ánh mắt chăm chú nhìn thứ gì đó , ngẫm nghĩ một chút rồi lên tiếng “Chị à , vào đây đi.”

Du Ái My nhú mày khó hiểu “Em vào đây làm gì ?”

“Em mua ít đồ.”

Cô bật cười hỏi “Em muốn mua đồ cho Vũ Thần ?”

Nàng không trả lời đi thẳng vào trong , Du Ái My tùm tùm cười rồi vào xem. Nàng nhìn trên tủ đồ có rất nhiều áo sơ mi cao cấp , hầu hết đều được may rất tỉ mỉ.

“Xin hỏi quý khách muốn mua loại nào ạ ?” – Nhân viên phục vụ cúi đầu chào rồi niềm nở nói.

“Lấy giúp tôi chiếc áo màu trắng.” – Nàng đưa tay chỉ vào chiếc áo thứ ba trên cao.

Nhân viên lấy xuống giúp nàng , Du Huân Huân chăm chú nhìn chiếc áo sơ mi màu trắng cổ bẻ màu đen , vạt áo cũng là màu đen.

“Bà xã .. em muốn mua gì ?” – Từ đằng sau vang lên giọng nói trầm thấp khiến nàng giật bắn người , vội quay lại gần giọng “sao anh cứ thích xuất hiện đột ngột như thế ?”

“Thì sao ?” – Hắn nhếch miệng cười , đưa mắt nhìn chiếc áo trên tay nàng , càng vui vẻ hơn.

“Này , anh thử xem” – Nàng đưa áo cho hắn.

“Được.”

“Bà xã ,. Em gái em có tình cảm với Vũ Thần rồi.” – Ngô Thiên Bảo ôm eo Du Ái My thích thú nói.

“Phải , nhìn là biết rồi.”

“Chúng ta đi ra chỗ khác để họ tâm sự thôi.” – Anh ôm cô rồi đi , dù sao cũng phải tạo cơ hội cho em trai anh chứ , vì đây là lần đầu anh thấy hắn nghiêm túc với một người.

Ít phút sau , Ngô Vũ Thần bước ra mang theo nụ cười đầy phong tình ” Bà xã , em xem.”

Du Huân Huân quay sang , nàng hơi ngạc nhiên một chút , bình thường hắn rất đẹp trai bây giờ lại càng anh tuấn hơn , mái tóc màu nâu chải suôn che mắt đôi mày rậm , cặp mắt sắc bén cùng đôi đồng tử xanh biếc đầy mê hoặc , sống mũi cao thoát nhìn phong thái hơn người , đẹp như một vị thần. Chiếc áo sơ mi trắng rất hợp với hắn , cổ áo màu đen nổi rộng , để hở hai nút trên , lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch như ẩn như hiện sau lớp áo , dáng người hắn cao to lực lưỡng. Người ngoài chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đoán được hắn mang trên mình khí chất của bậc vương giả. Du Huân Huân say mê nhìn hắn không chớp mắt , không chỉ riêng nàng mà những nhân viên ở đó bị vẻ đẹp kai thu hút. Ngô Vũ Thần bước đến gần nàng , chế giễu “Coi chừng chảy nước miếng.”

Du Huân Huân giật mình vội che miệng , khi phát hiện ra mình bị lừa , liền hừ mũi đánh hắn “Anh nói gì hả ?”

Ngô Vũ Thần bật cười , nhu tình nhìn nàng “Thế nào ? Có phải rất đẹp ?”

“Hừ , tự ki.” – Nàng bĩu môi , quay mặt đi. “Được rồi , tôi lấy cái này nhé.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Được !” rồi quay lưng đi về phía phòng thay đồ . nàng đi xung quanh nhìn những chiếc áo khác , chợt nghe thấy tiếng xì xào của những người xung quanh.

“Này , anh chàng đó đẹp trai thật !”

“Phải , ôi .. không ngờ trên đời này lại có người đẹp trai như thế.” – Một giọng nữ khác chen vào , đầy nuối tiếc.

“Mà hình như anh ấy đã có vợ rồi , lúc nãy có nghe gọi cô gái kia là bà xã ?”

“Không thể nào Cô gái kia tuy cũng thật xinh đẹp nhưng chắc chỉ mới mười tám , mười chín tuổi , nhìn không xứng với anh ấy chút nào !” – Giọng nữ nhân khác tiếp lời , ghen tị nói thầm.

“Cũng phải , này này nói nhỏ thôi , mắc công cô ta nghe.”

Nàng từ đầu đến cuối đều nghe rất rõ , một chữ cũng không sót . Lửa giận cũng đang sôi sục chuẩn bị bốc hỏa , không xứng ?? Nàng có chỗ nào không xứng với hắn ? Trong lòng Du Huân Huân rất khó chịu , là do có người chê bai nàng , hay do bọn họ đang khen ngợi và ham muốn chồng của nàng ??? Dù không thể phân biệt được đây là loại cảm xúc gì , chỉ biết hiện tại nàng muốn cho bọn họ thấy nàng là vợ Ngô Vũ Thần , hai người rất hợp nhau , khuôn mặt Du huân Huân đang xụ xuống , chợt nghe thấy tiếng bước chân của hắn , nàng quay sang cười vui vẻ nói “ông xã , xong rồi sao ? Đi thôi.”

Ngô Vũ Thần hơi ngạc nhiên với cách xưng hô của nàng nhưng khi để ý những gương mặt thất vọng và buồn tẻ của những người xung quanh hắn liền hiểu ra mọi chuyện , mỉm cười thích thú. Nàng khoác tay hắn ra quầy thanh toán , Ngô Vũ Thần đưa chiếc áo sơ mi cho nhân viên , khẽ nhếch miệng cười “tính giúp tôi chiếc áo này.”

Du Huân Huân nhìn thấy hắn cười với nhân viên cục tức trong lòng càng thêm cao , nàng mỉm môi nói “Khoan đã , là em tặng anh , để em trả tiền được rồi.”

“Không cần.” – Ngô Vũ Thần trả lời cộc lốc , nhưng lại liếc mắt đưa tình với nhân viên thanh toán khiến nàng như muốn nổi điên.

“Của anh đây , cảm ơn ạ.” – Nữ nhân viên cúi đầu vui vẻ nói.

Ngô Vũ Thần mỉm cười , đưa tay cầm lấy túi đồ còn lịch sự trả lời “Cảm ơn em.”

Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt không thể kìm chế được liền quăng đồng tử xích trên tay vào người hắn , giận dữ liếc hắn “Nếu thích thì anh ở đây mà tâm sự với cô ta đi.” Rồi hậm hực bỏ đi.

Ngô Vũ Thần nhú mày , đưa tay ra hiệu , đột nhiên từ đâu chạy tới vài tên mặc áo vest đen cung kính cúi đầu trước hắn , thanh âm trầm thấp vang lên “Đưa hết số đồ này về nhà.”

“Vâng !” – Đám người kia nhận lệnh , cúi người cầm những túi đồ lên , Ngô Vũ Thần sau khi ra lệnh xong liền đuổi theo Du Huân Huân , để lại những người trong khu hàng hết sức ngạc nhiên.

“Ngô Vũ Thần chết bầm , Ngô Vũ Thần đáng ghét , lại dám cười nói vui vẻ với người phụ nữ khác trước mặt mình.” – Du Huân Huân vừa đi vừa hậm hực oán trách Ngô Vũ Thần . Từ trước đến nay , ngoài nàng ra hắn chưa từng nói chuyện hay cười vui vẻ với người phụ nữ khác ngoài nàng , vậy mà hôm nay hắn lại dám làm vậy khiến nàng thật sự rất tức giận.

“Chị hai đi đâu rồi chứ ?” – Lúc này nàng mới phát hiện ra , Du Ái My và Ngô Thiên Bảo đã rời đi từ sớm.

“Huân Huân...” – Từ đằng sau , giọng nói Ngô Vũ Thần vang lên , nghe thấy tiếng của hắn , nàng không thèm quay lại , càng bước nhanh hơn.

Ngô Vũ Thần nhú mày , chạy đến kéo nàng đứng lại “Huân...”

“Buông ra , anh đi theo tôi làm gì ?” – Nàng vùng vẫy , cố gắng rút tay ra nhưng lại không thể.

Hắn nhếch miệng cười , vui vẻ nói “Bà xã , em tức giận như vậy là do em ghen sao ?”

“Ghen ? Tôi không rảnh mà xen vào chuyện của anh.”

“Vậy tại sao khi này lại hậm hực bỏ đi ?”

“Tôi để hai người có không gian riêng mà. Ngô Vũ Thần , mau buông tôi ra.” – Du Huân Huân tức giận hét lên , đưa tay kia đánh mạnh vào lồng ngực hắn . Ngô Vũ Thần cười tươi cất tiếng “Đây chẳng khác nào là em đang ghen !”

“Tôi không...?!” – Chưa nói hết câu , nàng đã bị hắn kéo vào lòng , Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi mịn màng , thong thả hút hết mật ngọt câu nàng . Du Huân Huân tròn tròn mắt , giữa bao nhiêu người vậy mà hắn lại đang say sưa hôn nàng ? Chiếc lưỡi tà ác xâm nhập vào miệng nàng , quấn lấy cái lưỡi đình hương mềm mại của nàng. Nhiệt tình hừng hực , hơi thở yếu ớt của Du Huân Huân cũng bị hắn nuốt trọn. Hồi lâu sau mới lưu luyến buông nàng ra , Du Huân Huân tức giận đẩy hắn ra , đưa tay che miệng , ầm ứ vô cùng “Ngô Vũ Thần , anh là tên thói tha , sao không đi nói chuyện với cô nhân viên kia đi . ở đây ức hiếp tôi ?”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , đưa tay vuốt mái tóc mượt mà “Bà xã , rõ ràng là em đang ghen.”

“Mặc kệ tôi.” – nàng quay mặt định bỏ đi , nhưng một lần nữa lại bị hắn giữ chặt , ôm trọn vào lòng “Sao có thể mặc kệ được ?”

“Hừ , miệng lưỡi của anh trơn tru từ bao giờ vậy ?”

“Du huân Huân , nếu tôi nói tôi yêu em thì em sẽ làm gì ?” – Hắn đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Thì tôi sẽ tự tử.” – Du Huân Huân giận dỗi trả lời.

“Vậy tôi sẽ giúp em.”

“Chuyện gì?”

“Tự tử.”

“tại sao?”

“Vì tôi đã yêu em rồi!” – Hấn hít mắt cười, còn nàng thì trừng mắt nhìn đầy ngạc nhiên. Người nọ lại nói tiếp, ánh mắt màu xanh đậm đậm nhìn nàng, con ngươi sâu thẳm khiến người khác phải run sợ “Nhưng em không thể tự tử... vì tôi, chưa cho phép thì em không được quyền chết. Nếu có chết thì chính tôi sẽ là người giết em.”

Du Huân Huân mỉm môi im lặng, trông mắt tròn đến nỗi sắp lọt ra ngoài, hấn đang đùa giỡn hay đang uy hiếp đến sự sống của nàng??? Nhìn về mặt ngây ngô của nàng, Ngô Vũ Thần không nhịn được mà bật cười “Được rồi, chúng ta về thôi bà xã.” Đến khi bị hấn ôm eo rồi đi, nàng mới bừng tỉnh quay về hiện tại. Vội tránh xa ra nhưng nàng càng tìm cách lần trốn, hấn càng siết chặt hơn. Du Huân Huân xụ mặt bước đi, hầu như mọi câu nói “Tránh ra”, “Buông ra” của nàng đều không có giá trị đối với hấn!!!

Xuống đến bãi đỗ xe dưới hầm trung tâm mua sắm, Du Huân Huân nhìn hai tay hấn trông không liên thắc mắc hỏi “Đồ của tôi đâu?” Không lẽ hấn vì đuổi theo nàng mà quên hết những thứ nàng mau sắm?

“Đã đem về nhà.” – Ngô Vũ Thần trả lời ngắn gọn. Đi đến gần nơi đỗ xe, hấn chợt khựng lại, vẻ mặt cũng thay đổi, lạnh lùng và sắc bén hơn trước, Du Huân Huân ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến khi nhìn thấy đám đông trước mặt mới hiểu rõ.

Bọn họ toàn là những kẻ bặm trợn, trên tay cầm vô số hung khí, dao, gậy, cây sắt,.... Không lẽ là kẻ thù của hấn??? Ngô Vũ Thần buông eo nàng, quay sang cất tiếng “Em về trước đi. Đây là chìa khóa xe, em biết lái mà phải không?”

Du Huân Huân ngạc nhiên, ngay cả chuyện nàng biết lái xe hấn cũng biết, đây rõ ràng là bí mật của nàng?? Trầm mặc một lúc, nàng chợt cất tiếng “Nhưng bọn họ...”

“Tôi có thể lo được.”

Du Huân Huân ngập ngừng, nhưng nếu nàng ở lại chỉ làm vướng tay vướng chân hấn, nên đành quay đi, một mình hấn sao có thể đánh lại đám người kia, họ rất đông có thể là hơn 20 người. Vừa bước đi, từ phía sau nàng liền bị chặn lại, thêm một đám người nữa xuất hiện, nàng và hấn đang bị bao vây.

“Định đi đâu vậy cô em??” – Một trong số người kai bước ra, nắm chặt lấy cổ tay nàng, nở nụ cười xấu xa, cố ý kéo nàng vào lòng.

*Bốp...rầm... – Nàng chưa kịp phản kháng, Ngô Vũ Thần đã dùng chân đá mạnh vào người tên kia, khiến hấn bay ra xa, đồng thời đưa tay kéo nàng về phía mình. Thanh âm trầm, lạnh lẽo tựa như hăm băng vang lên giống như tiếng gầm của quỷ dữ “Thằng khốn, đừng dùng bàn tay dơ bẩn đi o chạm vào cô ấy.”

“Chết tiệt, Hắc Long, hôm nay sẽ là ngày tàn của mày, tao đã đợi thời cơ này lâu lắm rồi.” – Bọn chúng gầm hò hét lên, cùng lúc xông vào hấn. Du Huân Huân giật mình, Ngô Vũ Thần giữ chặt lấy bả vai nàng, rút khẩu súng từ sau lưng nhắm vào bọn chúng.

*Đoàng đoàng...

Du Huân Huân được hấn bảo vệ rất cẩn thận, dù thế nào cũng không cho bất cứ ai chạm vào. Vòng tay chắc khỏe chung thủy giữ chặt nàng.

“Buông tôi ra đi, cứ như vậy anh sẽ bị thương đó.” – Du Huân Huân níu lấy áo hấn lên tiếng, nàng không thể làm vướng tay vướng chân hấn được, dù Ngô Vũ Thần có tài giỏi đến đâu cũng sẽ dẫn kiệt sức thôi.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, “Tôi tự lo được.”

“Nhưng mà...”

*Vút...rầm...đoàng...

“Hắc Long, mày nghĩ một mình mày có thể hạ gục được bọn tao sao?” – Tên đứng đầu đám người kia – Tào Phúc cất giọng mỉa mai.

Ngô Vũ Thần nghiêng đầu, vẻ mặt vô cùng ngạo nghễ “Tất nhiên là có thể.”

“Bỏ con nhò đó ra, tao với mày đấu một trận.”

“Mày nghĩ tao điên sao? Nghe lời mày...hừ...đừng mơ tưởng.”

“Hắc Long...Tao chỉ muốn giúp mày vứt bỏ ‘gánh nặng’ thôi.” – Tào Phúc cười mỉa mai, vừa nói hai chữ ‘gánh nặng’ vừa dùng cặp mắt chế giễu nhìn nàng.

Du Huân Huân mím môi, quả thật đối với hắn lúc này nàng chẳng khác gì một gánh nặng trên vai phải bảo vệ... “Vũ Thần, buông tôi ra đi, tôi tự bảo vệ được mình.”

“Đối với tôi em không phải gánh nặng mà là vợ.” – Ngô Vũ Thần dịu dàng trả lời. Nhưng dù hắn có nói thế nào, trong tâm nàng vẫn thấy rất buồn tủi, liền đẩy mạnh cánh tay hắn, chạy ra ngoài.

“Huân Huân !”

“Tôi tự lo được.” – Nàng hét lên, rồi chạy tìm chỗ trốn, vì nàng không thể thoát ra khỏi hầm giữ xe được, đàn em của Tào Phúc đã mai phục khắp nơi.

“Thế nào, phải cảm ơn tao đi chứ, vì đã vớt dùm mày con nhỏ vương tay vương chân đấy” – Tào Phúc nhếch miệng cười khẩy.

Ngô Vũ Thần mặt vẫn không có chút biểu cảm, mĩa mai nói “Mày nghĩ mày xứng đáng sao ?”

*Rầm... – Hắn vùng chân đá Tào Phúc một quyền, tên kia bay xa, đau đớn đứng không nổi. Ngô Vũ Thần dùng cặp mắt sắc bén như lưỡi hái của Từ Thần liếc đám người xung quanh, khiến bọn chúng đột nhiên cảm thấy phát lạnh mà run lấy bầy. Xung quanh hắn, xuất hiện sát khí. Bọn chúng chắc chắn một điều Hắc Long thật sự đã nổi giận, lửa giận vô hình đang cháy hừng hực, không một tên nào dám xông đến.

“Tụi bây còn chờ gì nữa, xông lên” – Tào Phúc tức giận hét lên. Lúc này bọn đàn em mới bừng tỉnh mà xông vào đánh hắn, nhưng một tên bay vào thì bị hắn đá văng ra ngoài, hàng chục tên áo đen xông vào đều không thể chạm vào hắn, ngược lại còn bị đánh toi bời. Ngô Vũ Thần như quỷ dữ hăng hái đánh, đám liên tục, hắn không cho phép bất cứ ai hạ nhục nàng.

Du Huân Huân đứng từ xa thấy rõ tất cả, nàng không phủ nhận hắn tài giỏi nhưng trên trán đã bắt đầu xuất hiện vài giọt mồ hôi, cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ thua mất. Nàng vội lấy điện thoại gọi cho Du Ái My.

“Chị, chị mau nói cho anh Thiên Bảo đến hầm giữ xe ở trung tâm thương mại đi”

“Tiểu Huân, có chuyện gì sao ?” – Du Ái My thắc mắc hỏi.

“Mau lên đi, Vũ Thần...anh ấy...Á...” Chưa nói hết câu, nàng đã bị một tên lạ mặt lôi đi, làm rơi điện thoại xuống đất.

“Con khốn, mày dám gọi điện thoại báo cho người khác sao ?” Hắn giơ tay lên, định đánh nàng, nhưng chưa kịp hạ xuống đã bị Ngô vũ Thần đâm vào mặt, đồng thời kéo nàng về phía mình.

“Vũ Thần...anh...”

*Bốp.... Du Huân Huân giật mình khi nghe thấy tiếng đập kia. Nàng hoảng hốt khi thấy máu từ đầu hắn chảy xuống, rơi xuống khuôn mặt tuần tú. “Vũ Thần....máu...”

“Không sao.” – Hắn cười nhạt để trấn an nàng.

*Xoẹt...Thêm một nhát chém vào lưng hắn. Ngô Vũ Thần nhíu mày, quay lại tiếp tục đánh bọn chúng, cầm khẩu súng dưới đất, bắn liên tục, viên đạn sắt bay thẳng vào đầu từng tên.

Hơi thở tựa như khói trắng phun ra từ đôi môi mỏng, Du Huân Huân nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng vừa sợ vừa lo lắng “Anh không sao chứ ? Mau buông tôi ra đi...”

“Không được, tôi không thể buông tay em được.”

“Mau buông tôi ra đi... Vũ Thần...Anh đang chảy máu kia.” Du Huân Huân gần như sắp khóc, nhưng phải cố kìm lại. Nàng xé vạt áo để chặn máu lại. Tự trách bản thân rất nhiều.

“Haha.....thế nào ? Cảm giác bị chém Có tuyệt không ? Tao đã nói rồi, cô ta chỉ là gánh nặng của mày, nếu không sớm vứt bỏ thì mày sẽ bị liên lụy thôi...”

*Đoàng...

Hắn vừa nói xong, viên đạn từ phía Ngô Vũ Thần bay đến, trúng ngay chân phải, hắn đau đớn khụy xuống, thật không ngờ, với khoảng cách xa như thế mà hắn cũng có thể nhắm được, khi bị thương ?

“Mày có muốn viên đạn này ghim trong não không ?” – Thanh âm rùng rợn vang lên. “Tao đã nói là cấm mày xúc phạm người phụ nữ của tao rồi mà, mày không có lỗi tại sao ?” *Đoàng...Thêm một tiếng súng nữa vang lên, lần này đích đến của viên đạn là lỗi tại Tào Phúc...hắn gào lên đau đớn. “Giết nó...giết nó cho tao.”

“Vũ Thần, Huân Huân...” – Đột nhiên từ phía sau, vang lên giọng nói. Bóng Ngô Thiên Bảo dần xuất hiện cùng đám người theo sau, số lượng gấp đôi đàn em của Tào Phúc.

“Anh Thiên Bảo !?” – Du Huân Huân mừng rỡ cất tiếng.

Anh chạy đến đỡ lấy Ngô Vũ Thần , đưa mắt nhìn nàng “Mau đưa Vũ Thần đến bệnh viện.”

“Vâng.” – Nàng gật đầu , một người mặc bộ vest đen bước đến giúp nàng một tay.

“Vũ Thần , em cứ đi đi , ở đây giao cho anh.”

“Anh nghĩ em kiệt sức rồi sao ?” – Hấn lạnh lùng cất tiếng.

Ngô Thiên Bảo bật cười , hất mặt về phía nàng , vui vẻ nói “Nhưng vợ em thì kiệt sức rồi.”

Hiểu ẩn ý của anh trai , Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười quay đi , hấn hiểu rõ ý nghĩa câu nói của anh.

Tào Phúc lúc này hết như rùa rúc đầu , sợ hãi không thôi nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh , ra lệnh cho đám anh em tiến lên. “Xông lên.”

Ngô Thiên Bảo mỉm cười thích thú “Thật không biết lượng sức mình.” Rồi vung tay một cái , đám người áo đen lập tức chạy lên , áp đảo phe Tào Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: CHĂM SÓC ‘ĐẶC BIỆT’ ?

«Bệnh viện»

Du Huân Huân đứng chờ trước phòng cấp cứu đã hơn hai giờ đồng hồ , bờ vai bên trái thấm đầy máu tươi , từ đầu đến cuối đều im lặng , ánh mắt chung thủy hướng về phía cánh cửa màu trắng.

“Thiếu phu nhân , chị nên về thay đồ đi ạ.” – Đây là lần thứ năm Hoàng Thiếu Minh – anh em kết nghĩa với Ngô Vũ Thần lặp lại câu nói kia , Du Huân Huân cũng chỉ trả lời gọn ba chữ “Tôi không sao !”

Hoàng Thiếu Minh thở dài , cố gắng khuyên nhủ “Vậy chị hãy ngồi xuống ghế đi.”

“Tôi không sao.”

“Tiểu Huân...” – Từ xa , Du Ái My hồi hả chạy đến , khi thấy nàng như người thất thần , vẻ mặt nhợt nhạt , áo lại dính máu càng khiến cô thêm lo lắng “Em không sao chứ ?”

“Tôi không sao.” – Nàng như một con rô bốt đã được lập trình sẵn , không cần biết đó là ai , hỏi câu gì cũng chỉ trả lời cùng một câu , giọng nói nàng yếu ớt , chất chứa nỗi buồn sâu thẳm.

Du Ái My lay mạnh vai nàng “Tiểu Hân , là chị , em... có bị thương không ?”

Đôi mắt màu đen ngược nhìn cô , thanh âm nhẹ nhàng như không còn sức lực “Chị à... Có phải... em là gánh nặng của anh ấy ?”

Du Ái My sưng người khi nghe câu hỏi của nàng , cô vuốt nhẹ tóc nàng “Không phải đâu. Em đừng nghĩ vậy !”

“Anh ấy sẽ không sao nếu như không có em ở đó.” – Nàng cúi đầu , nỗi day dứt trong lòng càng thêm nhiều , dù nàng biết người trong hắc bang tất nhiên sẽ không tránh khỏi việc bị thương nhưng vì nàng mà hấn bị thương rất nhiều lần.

“Tiểu Huân... em có nghĩ lí do Vũ Thần bất chấp mạng sống của mình để bảo vệ em là gì không ?”

Nàng ngẩng người nhìn cô , thấy Du Huân Huân không trả lời cô cất tiếng “Vì anh ấy yêu em. Tiểu Huân... chẳng lẽ em không biết điều đó ??”

“Em...”

” Cách “.....

Bất chợt cửa phòng cấp cứu mở ra , vị bác sĩ già cùng vài y tá bước ra , Du Huân Huân , Du Ái My và Hoàng Thiếu Minh vội vã chạy lại hỏi “Bác sĩ... anh ấy không sao chứ ?”

Bác sĩ ngẫm nghĩ một chút rồi cất tiếng ” Bệnh nhân bị thương nặng ở đầu , cộng thêm mất máu quá nhiều nên sẽ gây ra hôn mê , còn vết thương ở vai thì cũng ..khá nặng có thể tay phải sẽ không thể cử động một thời gian , ngoài ra không còn bị thương ở đâu nữa.”

Du Huân Huân thờ phào nhẹ nhõm “Tôi có thể vào thăm được không ?”

“Tất nhiên là được nhưng hiện tại bệnh nhân còn chưa hồi sức nên chỉ một người được vào.”

Vừa nghe xong Du Huân Huân đã chạy đi ,khiến Du Ái My phải đuổi theo . Hoàng Thiếu Minh có chút nghi ngờ về những lời ông bác sĩ nói nên đã gọi ông đến nói chuyện riêng.

— —

Vừa đi gần tới phòng V.I.P thì gia đình họ Ngô và họ Du đã chạy đến , nàng nhìn thấy họ trong lòng có chút hoảng sợ.

Ngô lão nhìn vai áo nàng , ông giật mình lo lắng hỏi “Huân Huân , vai cháu sao vậy ? Bị thương sao ?”

Du Huân Huân lắc đầu “Là máu của Vũ Thần.”

“Nó bị thương có nặng lắm không ?” – Du phu nhân cất tiếng.

“Con xin lỗi...là lỗi tại con nên anh ấy mới bị thương nặng như vậy , con xin lỗi.” – Du Huân Huân cúi đầu liên tục , nước mắt chọt rơi xuống , tiếng khóc nghẹn ở cổ họng. Không ai trách cứ nàng , càng khiến nàng thêm ray rứt.

“Được rồi , không sao cả , con mau vào thăm Vũ Thần đi.” – Ngô phu nhân xoa đầu nàng an ủi. Hối thúc Du Huân Huân vào bên trong.

Nàng đẩy nhẹ cửa đi vào , trên giường bệnh , một nam nhân anh tuấn đang nằm ngủ , vết băng trên đầu còn vương vài vết máu , cả cơ thể như không còn sức nàng ngồi phịch xuống đất , đôi môi nhợt nhạt mấp máy “Xin lỗi...”

Ngô Vũ Thần từ từ mở mắt , hần nhìn nàng ngồi khóc dưới đất , muốn đưa tay chạm vào mái tóc mượt mà đen láy kia nhưng lại thôi. Thanh âm trầm thấp vang lên “Huân Huân...”

Nàng giật mình ngược mắt lên . Hần mỉm cười , chế giễu nói “Em khóc xấu quá !”

“Mặc kệ tôi.” – Du huân Huân nhăn mặt , bất mãn trả lời , lát sau lại dịu giọng “Anh có đau lắm không ?”

“Không.”

“Tôi xin lỗi , là tôi gây trở ngại cho anh.”

“Chẳng phải đã nói rồi sao , em là vợ tôi không phải gánh nặng cũng không phải trở ngại.”

Du Huân Huân nhìn hần , nước mắt lại tuôn ra , nàng cúi mặt khóc nức nở , nhìn người phụ nữ trước mắt , hần không cảm lòng được , đưa tay kéo nàng ngã lên người mình , Du Huân Huân giật mình “Này...anh đang bị thương...um...”

Đôi môi xinh đẹp phút chốc đã bị hần chiếm trọn , say mê tận hưởng. Du Huân Huân trân trân nhìn hần , hơi thở cùng nhịp tim của nàng đều bị hần điều khiển. Ngô Vũ Thần nở nụ cười xấu xa , nhìn khuôn mặt đỏ chót mê người của nàng trên chọc “Nếu sau này em cứ tự trách bản thân thì tôi sẽ hôn em như thế này. Mỗi lúc một nồng nàn hơn.”

“Anh...anh...tại sao lúc nào cũng giỡn được vậy hả ?” – Nàng vùng vằng ngồi dậy , tránh xa khỏi hần. Ngô Vũ Thần híп mắt cười khẩy “Chỉ đối với em thôi.”, cặp mắt xanh thăm chọt di chuyển đến vai áo nàng “Em thay áo ra đi , để như vậy không khó chịu sao ?”

“Ừm...tôi quên mất.”

“Về nhà thay đi.”

“Nhưng mà...anh không sao chứ ?”

“Tôi ổn.”

Du Huân Huân ngập ngừng , ít phút sau mới quyết định rời đi . Nàng vừa đi khỏi , Ngô Thiên Bảo liền bước vào , cất tiếng “Thế nào ?”

“Chưa chết được.” – Hần ngồi dậy , nhếch miệng cười khẩy.

“Tay phải không thể cử động ? Em đang nói dối sao ?”

“Thì sao ?” – Hần đưa tay cầm lấy tờ báo trên bàn , vẽ mặt vô cùng ngạo nghễ.

Ngô Thiên Bảo bước đến , hai tay bỏ vào túi quần “Muốn hành hạ người ta sao ? Còn kêu bác sĩ nói dối nữa.”

“Chỉ là muốn cô ấy ngoan một chút thôi.”

“Hừm... Thật tội nghiệp em đâu.”

Ngô Vũ Thần cười tươi không trả lời, chăm chú đọc báo. Lát sau lại lên tiếng “Đã giải quyết gọn gàng rồi à?”

“Ừ!”

“Anh hãy tung tin em đang bị thương ra ngoài.”

“Tại sao? Chẳng phải sẽ gây bất lợi cho em sao?” – Ngô Thiên Bảo nhíu mày khó hiểu, với một kẻ có đại vị như hắn lại đi tung tin giả rằng mình bị thương???

“Lúc đó, chúng ta sẽ tìm được kẻ muốn đổi đầu với bang Hắc Long. Tiện thể giải quyết cùng một lúc.”

“Nếu làm vậy, em không sợ Huân Huân gặp nguy hiểm sao?”

“Đừng lo, mọi việc đều đã được em tính toán rất kỹ lưỡng.”

“Anh biết rồi.”

*Cách... đột nhiên cửa phòng mở ra, lập tức Ngô Vũ Thần quăng tờ báo xuống đất, đặt tay phải xuống giường như không thể nhấc lên được, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, đến cả Ngô Thiên Bảo cũng ngạc nhiên.

“chào anh.” – Du Huân Huân cúi đầu chào Ngô Thiên Bảo, anh gật đầu vui vẻ cất tiếng “Chào em!”

“Nè, anh đang bị thương ngồi dậy làm gì?” – Cặp mắt vô tình nhìn thấy Ngô Vũ Thần ngồi trên giường, nàng lo lắng tiến đến “Nằm xuống đi.”

“Được rồi, không cần phải nằm xuống đâu.”

“Tờ báo này... là ai đọc vậy?” – Nàng nhìn tờ báo dưới đất, cất tiếng hỏi.

“Là Vũ...”

“Thiên Bảo đọc.” – Ngô Thiên Bảo chưa kịp cất tiếng thì hắn đã chen ngang, kèm theo nụ cười đe dọa nhìn anh.

“Anh à, đọc báo phải để gọn vào chứ, thật là.” – Nàng gần giọng nhắc nhở. Anh tròn mắt nhìn kẻ vu oan cho anh đang ngồi cười hả hê kia. Ngô Thiên Bảo không ngờ anh lại bị trách cứ như vậy?? Chết tiệt. Ngô Vũ Thần, em giỏi lắm, cái thằng nhóc này. – Trong lòng anh không ngừng rủa thầm hắn.

“Anh có đói không? Để tôi mua chút gì cho nhé.”

“Không cần, phải rồi, Thiên bảo anh ra nói với bác sĩ, em muốn xuất viện.”

Ngô Thiên Bảo nhíu mày “Xuất viện? Em vừa mới tỉnh dậy, sao có thể xuất viện?”

Nàng vội cất tiếng “Anh không thể xuất viện được.”

Hắn liếc nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng, nói như đang thờ dài “Không sao, mau đi đi.”

“Đã nói là không được!” – Du Huân Huân đề nghị hắn xuống giường, khiến đầu óc Ngô Vũ Thần choáng váng, nàng ép hắn phải nằm yên trên giường, hai chân mày như sắp chạm nhau “Anh nằm yên ở đây đi. Tôi đi mua cháo cho.”

Nhìn nàng gấp gáp chạy đi, khóe miệng hắn giương lên rõ rệt, tạo một đường cong hoàn mỹ. Ngô Thiên Bảo kéo ghế ngồi xuống “Nhóc con, em muốn xuất viện thật sao?”

“Phải, anh mau làm đơn xuất viện đi.” – Hắn gật đầu, dùng tay phải đỡ gối đầu.

“Ok, tùy em quyết định.” – Nói xong Ngô Thiên Bảo đi ra ngoài. Anh hiểu rõ nếu không cho hắn xuất viện, hắn cũng bắt ép bác sĩ cho về nhà. Những gì Ngô Vũ Thần muốn làm thì không ai có thể cấm được.

— —

“Tôi đã nói là anh không được xuất viện rồi mà.” – Du Huân Huân cau có xếp từng chiếc áo vào túi xách.

“Em lo gì chứ, tôi ổn!” – Hắn bình tĩnh trả lời, cầm chiếc áo khoác trên giường “Giúp tôi mặc vào.”

Du Huân Huân bĩu môi nhìn hắn “Anh như vậy mà ổn sao?”

“Sẽ lành nhanh thôi , nếu không thì...cả đời này em sẽ phải chăm sóc tôi.”

Nàng đánh nhẹ vai hấn , khó chịu cất tiếng “Anh thật là...sao lại nói vậy ?”

*Cộc , cộc...

“Vũ Thần , xe chuẩn bị xong rồi.” – Ngô tổng mở cửa đi vào , đỡ hấn đứng dậy “Đề ta giúp con.”

Ngô Vũ Thần điềm đạm trả lời “Con tự đi được.”

“Được rồi , cứ đề ta.”

Du Huân Huân xách đồ đi theo sau , ra đến cổng , vệ sĩ đã chờ sẵn , chạy lại xách đồ giúp nàng , giúp Ngô tổng đỡ hấn vào xe.

“Về cận thận.” – Ngô tổng vẫy tay chào nàng , Du Huân Huân mỉm cười gật đầu. Nàng quay sang nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Ngô Vũ Thần “Anh đừng lo tôi sẽ chăm sóc anh.”

Hấn cười xấu xa “Vậy sao ?”

“Này , anh đang nghĩ gì đen tối trong đầu vậy hả ?” -Nàng nhìn giọng điệu của hấn , đoán biết cái suy nghĩ xấu xa trong đầu Ngô Vũ Thần , liền cau có lên tiếng.

“Có sao ?”

“Phải , nhìn mặt anh rất gian.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy , nhướn người đến gần nàng “Du Huân Huân , em đừng có nghĩ ai cũng xấu xa như em , thừa cơ hội mà làm chuyện xấu.”

Du Huân Huân lùi lại , bặm môi trừng mắt nhìn ” Ý anh là gì hả ?”

Ngô Vũ Thần đưa tay kéo nàng lại gần , ghé sát bên tai thổi khí “Chẳng lẽ em đã quên , khi say , em đã làm-gì-tôi rồi sao ?” – Hấn nhấn mạnh ba chữ cuối đầy ẩn ý. Thoáng chốc khuôn mặt nàng đỏ bừng , không còn gì để nói đành chịu ảm ức ngồi im , trong lòng không ngừng rủa thầm.

Còn người đàn ông kia thì rất vui vẻ , rất thoải mái , hấn đang nghĩ sẽ làm gì trong những ngày tiếp theo đây. Dù nói nàng là người thừa cơ hội để làm việc xấu nhưng chính hấn cũng là một kẻ như vậy –.

* * *

“Huân Huân , trái cây.” – Ngô Vũ Thần ngồi gác chân lên bàn , cất giọng gọi.

“Tới liền.” – Tiếng Du Huân Huân vọng ra trong bếp , ít phút sau liền gấp gáp chạy ra , đặt đĩa trái cây xuống bàn.

Ngô Vũ Thần đưa mắt nhìn , khóe miệng cong lên. “Nước !”

Nàng hít mạnh một hơi , rồi quay lưng đi lấy nước , hấn ngồi chống cằm nhìn theo bóng lưng nàng đầy thích thú.

“Nè.” – Nàng đặt ly nước xuống bàn , chống nạnh nhìn hấn , uất ức chịu không nổi “Tôi nhớ là anh bị thương ở tay và đầu chứ đâu phải ở chân tại sao lại bắt tôi chạy tới chạy lui như vậy ?”

Cắn một miếng trái cây xong , hấn liếc nhìn nàng : “Là em nói sẽ chăm sóc tôi.”

“Như tôi có nói là làm osin cho anh đâu chứ !”

“Hai việc đó bằng nghĩa với nhau thôi.”

“Anh...”

“Tôi muốn đi tắm” – Hấn đột nhiên đứng dậy , quay lưng đi. Du Huân Huân đứng nhìn , không hiểu hấn đang muốn làm gì , thấy nàng không đi theo , Ngô Vũ Thần quay mặt lại “Em còn đứng đó làm gì ?”

“Hà ?”

“Đi mau lên.”

“Tại sao tôi phải đi theo anh ?”

“Giúp tôi tắm.”

Du Huân Huân tròn mắt , giúp hần tắm ? Điện rồi sao ? Nàng chết lặng đứng nhìn hần . Ngô Vũ Thần bước đến gần nàng , nhếch miệng cười chế giễu “Cơ thể tôi em đã thấy hết rồi , còn giả vờ xấu hổ làm gì ?”

“Ngô Vũ Thần chết tiệt , anh là đồ lưu manh.” – Nàng giận dữ hét lên.

“Chính miệng em nói là sẽ giúp tôi , giờ định bỏ sao ?”

Nàng đành hậm hực đi lên , Ngô Vũ Thần bật cười , nàng thật dễ dụ , người phụ nữ như thế thật sự hiếm có.

Du Huân Huân cầm quần áo của Ngô Vũ Thần , vừa đưa tay mở cửa phòng nàng , nàng liền giật mình muốn quay đầu chạy , mặt cũng đỏ bừng. Ngô Vũ Thần chỉ quần một cái khăn tắm ngay hông , từng tác da thịt đều lộ ra trước mặt nàng.

Ngô Vũ Thần thấy nàng đứng nép người bên cánh cửa liền cất tiếng “Đứng đó làm gì ?”

“Tôi...tôi treo đồ.” – Du Huân Huân ấp úng trả lời , quay người treo đồ lên thanh treo trong phòng tắm.

“Em hồi hộp như vậy để làm gì ?” – Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai nàng , có cảm giác cơ thể hần ép sát cơ thể nàng , Du Huân Huân có thể cảm nhận được hương thơm tỏa ra từ người Ngô Vũ Thần , nàng đỏ mặt đẩy hần ra “Đồ biến thái...oái...” Vì sàn nhà tắm rất trơn nên khi đẩy hần ra để chạy , Du Huân Huân sơ suất bị trượt chân bật người về phía sau.

Ngô Vũ Thần vội đưa tay đỡ lấy thân hình bé nhỏ , kéo vào lòng mình . Du Huân Huân mở căng đôi mắt to tròn . Khuôn mặt trắng nõn dán vào lồng ngực vạm vỡ màu lúa mạch của Ngô Vũ Thần , hơi thở của nàng làm nóng thân thể hần. Cánh tay mạnh mẽ đẩy hần ra , lung tung lên tiếng “Anh...tốt nhất...không được nghĩ chuyện gì xấu xa...tại...tại...anh bị thương nên tôi mới giúp anh...thôi đây.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , ngồi vào bồn tắm “Người không nên nghĩ chuyện xấu xa là em.”

Nàng bặm môi , bước đến , cầm khăn lau người giúp Ngô Vũ Thần mà tìm đập thành thạch như sắp lọt ra ngoài. Nàng nhìn vết xăm trên vai hần , chợt nhớ đến chìa khóa phòng và những kí hiệu trên cánh cửa mọi thứ đều là hình xăm một con rồng đen với chiếc đuôi lưỡi liềm : “Tôi gỡ miếng băng ra nhé.”

“Nếu không sợ.”

Du Huân HUân đưa tay gỡ miếng băng , viết cắt sâu lộ ra ngoài , những đường may chằng chịt lên vết thương , nàng cất tiếng “Anh không cảm thấy đau sao ?”

“Không , đó chỉ là chuyện bình thường” -Hần nhẹ nhàng trả lời , hết như đó là điều hiển nhiên , người trong hắc bang có ai chưa từng bị thương ?

Du Huân Huân im lặng giúp hần tắm rửa , được một lúc , nàng lại không thể chịu nổi căng thẳng mà đứng lên “Anh...tự tắm đi.”

Ngô Vũ Thần nhú mày , thẳng thừng trả lời với vẻ mặt bất mãn “Không !”

“Tôi không thể.”

“Vậy để tôi bước ra ngoài để em có thể.” – Hần chợt định đứng lên , Du Huân Huân hốt hoảng che mặt lại , hét ầm lên “Đồ biến thái , không được đứng lên.”

Nhìn điệu bộ hốt hoảng của nàng , hần chỉ đành nhin cười , vẫn bước ra , ngồi xuống chiếc ghế nhỏ , cất giọng “Tiếp tục đi.”

“Anh là đồ biến thái , đại ma vương biến thái.” – Du Huân Huân như sắp khóc , mím môi ngồi xuống , cầm khăn lau từ cổ đến ngực rồi lưng của Ngô Vũ Thần. Người nọ thật sự rất sáng khoái , không thể nhịn bất nạt nàng dù chỉ một phút , hần lại lên tiếng “Có cần phải tắm ‘ông xã nhỏ’ không ?”

Du Huân Huân sững người , khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại khó hiểu “Ông xã nhỏ ? ý anh là gì ?”

Ánh mắt Ngô Vũ Thần di chuyển xuống hạ thân của mình , nàng cũng theo ánh mắt của hần mà nhìn xuống , đôi mắt xinh đẹp vừa đặt xuống cự vật cứng rắn của hần , liền ngước mắt lên , đỏ mặt tía tai , giận giữ nói không lên lời “Anh...anh...”

Ngô Vũ Thần mặt vẫn tỉnh bơ , không xấu hổ , cũng không đỏ mặt , ah8In nói “Thế nào ?”

“Anh đi chết đi.” – Nàng tức giận quăng chiếc khăn vào mặt hần , hậm hực nhanh chóng bỏ ra ngoài. Hần ngồi trong phòng tắm bật cười ha hả , buồn cười đến nỗi như muốn bò lên ra mà cười.

• Hiện tại , trong phòng Du Huân Huân , con thịnh nộ cùng lửa giận đang cháy ngùn ngụt...

“Ngô Vũ Thần là tên biến thái , đồ gà chết , heo chết , bò chết , vịt chết...grừ...AAAAAAAAAAAAAAAA Ngô Vũ Thần , TÔI GHÉT ANHHHHH ~.” – Du Huân Huân ngồi trong phòng mình khô ngừng chửi rủa Ngô Vũ Thần , nàng tức giận đến độ quăng đồ đạc lung tung. Tiếng thét của nàng làm rung

chuyển tòa biệt thự nguy nga , khiến mọi người đều giật mình. Nàng tức sắp phát khóc , tên thói tha đó thật sự không có gì tốt đẹp , lúc nào cũng trêu chọc nàng đến tức điên lên mới chịu nổi.

“Khốn khiếp , khốn khiếp....AAAAA....Ngô Vũ Thần biến tháiiiiiiii....” – Cứ thế , liên tiếng thét của nàng cứ vang lên.

• Phòng Ngô Vũ Thần....

Còn người đàn ông phòng kế bên đang ung dung mặc quần áo , mặc kệ tiếng thét cùng tiếng chửi rủa của nàng , trong lòng vẫn rất vui. Đối với hắn , chọc giận nàng là thú vui trong cuộc sống . nàng là người phụ nữ được xem là cực phẩm hiếm có trên đời. .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: MUỐN NGỦ CÙNG EM

Gần đến giờ ăn cơm tối , Ngô Vũ Thần mới đi sang phòng Du Huân Huân , đứng trước phòng nàng gõ cửa “Du Huân Huân.”

Trong phòng không có tiếng trả lời , hắn nhủ mày cất tiếng lần nữa “Xuống ăn cơm , nếu em không mở cửa thì tôi sẽ vào đấy”

“Tôi không ăn , anh tự ăn một mình đi !” – Giọng nói đầy bực tức vang lên. Hắn biết nàng vẫn còn giận , liền dịu giọng “Xuống ăn cơm đi !”

“Không ăn , không xuống , anh mau biến đi !”

Dường như thỏa hiệp đối với nàng không có tác dụng , Ngô Vũ Thần thử dài đưa tay mở cửa nhưng lại bị khóa trái , mày đẹp khẽ nhủ lại , đưa tay lấy chìa khóa phòng trong túi ra.

*Cạch....

Du Huân Huân giật mình quay lại , nàng tự hỏi sao hắn có thể vào được , vừa định mở miệng thì hắn đã cất tiếng trước “Em quên đây là nhà tôi rồi sao ?” – Hắn giờ chìa khóa phòng lên , vẻ mặt ngạo nghễ nhìn nàng càng khiến Du Huân Huân thêm tức giận , cầm gối chọi hắn “Đi ra ngoài.”

“Không !”

“Anh muốn gì hả ?”

“Ăn cơm.”

“Vậy anh tự ăn đi !”

“Tôi muốn em xuống dưới ăn tối ! Mau lên !” – Một cái nhủ mày cùng cặp mắt đục dãn đã đủ khiến Du Huân Huân có chút sợ sệt , nàng mím môi không lên tiếng , vẫn ngồi im trên giường. Rõ ràng là hắn sai vậy mà còn dám ra lệnh cho nàng ???

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tức đến sắp khóc , Ngô Vũ Thần bước đến gần , dịu giọng nói “Được rồi , là tôi sai , không nên chọc ghẹo em ! Mau xuống ăn cơm tối , không nên bỏ bữa.”

Nghe lời dụ dỗ của hắn , Du Huân Huân trầm mặc một chút rồi đứng dậy , lướt qua người hắn đi xuống dưới. Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , thông thả bước đi.

Đồ ăn đã dọn sẵn trên bàn , quản gia thấy nàng và Ngô Vũ Thần đi xuống liền lấy chén xới cơm , xếp đĩa gọn gàng rồi cúi đầu chào đi ra. Ngô Vũ Thần kéo ghế ngồi xuống , tay trái cầm lấy đĩa định gấp thức ăn nhưng lại không thuận tay , nhìn hắn cứ gấp lên gấp xuống mãi không được , Du Huân Huân đành rủ lòng thương , dẹp chuyện giận dỗi sang một bên , cầm đĩa gấp vào chén hắn , nàng nói “Tôi giúp anh !”

Khóe miệng hắn giương lên , trầm giọng trả lời “Vậy thì phiền em rồi....” , Ngô Vũ Thần híp mắt cười “Đút tôi ăn.”

Du Huân Huân bĩu môi , lấy muỗng đút cơm cho Ngô Vũ Thần , hắn một muỗng rồi nàng một muỗng. Ngô Vũ Thần trong lòng cực kỳ sung sướng , giả vờ như vậy cũng tốt , thật ra hắn thuận cả hai tay nhưng vì muốn được nàng chăm sóc mới giả vờ khó khăn như vậy- -.

“Tôi muốn ăn món đó.” – Ngô Vũ Thần chỉ tay về đĩa thức ăn bên nàng . Du Huân Huân cầm đĩa gấp một miếng “Há miệng ra...”

Hắn nhìn nàng, hết như một người mẹ đang dứt cho con vậy, thấy hắn cứ nhìn chăm chăm, nàng nhú mày hỏi “Anh có ăn hay không?”

“Tất nhiên là có.”

“Áy...tại anh đó không chịu ăn, làm chảy ra tay tôi rồi!” – Du Huân Huân đặt đĩa xuống bàn, cau có nói. Thức ăn đột nhiên rơi trúng tay nàng. Ngô Vũ Thần đưa tay cầm chặt bàn tay nhỏ bé của Du Huân Huân, đưa lưỡi liếm sạch. Nàng giật nảy người nói không lên lời, cũng không thể rút tay lại. Chiếc lưỡi ấm nóng lượn quanh khe tay nàng, liếm mát những vết thức ăn trên đầu ngón tay, rất nhẹ nhàng, chỉ một hành động đó của hắn đã khiến cơ thể nàng nóng bừng. Ngô Vũ Thần thoáng thả lưỡi liếm mát từng ngón tay nàng, hàm răng trắng đều cắn nhẹ ngón tay tròn dài của nàng.

“Á...” – Du Huân Huân nhú mày, hắn cắn nàng!?

Đôi môi mỏng rời khỏi ngón tay mảnh khảnh, đưa cặp mắt màu xanh thăm liếc nhìn nàng, cất tiếng reu ghẹo “Dầu ăn.”

Khuôn mặt nhỏ bé đỏ đến rí máu, đôi môi mấp máy không nói được, nhìn điệu bộ của Du Huân Huân hắn bật cười ha hả, đứng dậy, đưa tay xoa đầu nàng, thanh âm trầm thấp vang lên “Tôi no rồi!”, nói xong hắn cúi người hôn nhẹ lên vàng trán trắng nõn, vui vẻ nói tiếp “Em cứ từ từ ăn!” rồi quay lưng đi ra.

Du Huân Huân lúc này mới bừng tỉnh, nàng đập mạnh bàn đứng dậy, đi ra bồn nước rửa tay rồi hung hăng xông thẳng lên tầng hai. Tên Ngô Vũ Thần khốn khiếp, lần này nàng nhất định không bỏ qua, nàng nhất định sẽ đánh hắn, đánh hắn...!??? Quân gia thấy nàng chạy như tên lửa, ông đoán lại cái nhau nữa rồi. Thật sự thì từ khi nàng về đây, tòa nhà này đã có sức sống.

* Rầm... Du Huân Huân hung hăng dùng chân đạp cửa phòng Ngô Vũ Thần, cánh cửa bật mạnh vào trong, Ngô Vũ Thần đang thay áo, hắn sững người quay đầu lại, người phụ nữ đứng trước cửa vẻ mặt cau có, tức giận vô cùng, hắn hít một hơi “Bà xã, tìm anh sao?”

Nàng bặm môi trừng mắt nhìn hắn, ngó xung quanh phòng, phát hiện ra cây gậy bông chày để gần cửa nàng đưa tay cầm lấy tiến vào phòng. Ngô Vũ Thần nhú mày “Em...muốn làm gì?”

“Đồ khốn khiếp, tôi phải đánh chết anh!” * Rầm... – Nàng đập mạnh cây gậy xuống sàn, Du Huân Huân dùng sức, liên tục đánh hắn, nhưng Ngô Vũ Thần đều né được, mày đẹp nhú lại:

“Dừng lại, Du Huân Huân, em đối xử với người bị thương như vậy sao?”

Du Huân Huân vừa thờ phỉ phò vừa nói, tay vẫn liên tục quơ qua quơ lại “Bị thương? Mặc kệ anh, là do anh...lúc nào cũng reu ghẹo tôi hết.”

* Rầm...Rầm...

“Dừng lại.” * Pắc... – Bàn tay to khỏe giữ chặt cây gậy, không cho nàng rút lại, ánh mắt liếc nhìn nàng, Du Huân Huân trừng mắt nhìn hắn, mím môi lại “Ngô Vũ Thần, mau bỏ ra.”

“Bỏ ra để em phá nát phòng tôi hay sao?”

“Là tại anh, lúc nào cũng chọc ghẹo tôi, luôn giờ trò biến thái với tôi...” – Bao nhiêu âm ức nàng đều nói ra, đôi mắt màu đen to tròn chột ngấn nước, một làn nước trong veo tuôn ra, chảy dài trên gò má trắng hồng....Ngô Vũ Thần dịu giọng, giật lấy cây gậy quăng xuống đất, ôm chặt lấy nàng “Được rồi, đừng khóc...”

“Mau buông ra, buông tôi ra.” – Du Huân Huân vùng vẫy, cố gắng đẩy hắn ra. Ngô Vũ Thần càng siết chặt hơn, cất tiếng “Ngoan một chút, là tôi sai. Đừng giận nữa.”

Du Huân Huân im lặng, nàng cũng không khóc nữa, gục đầu vào lồng ngực hắn. Ngô Vũ Thần buông nàng ra đưa tay lau những vệt nước trên mặt nàng.

“Miệng lưỡi trơn tru.” – nàng quệt mồm, bất mãn nói.

Ngô Vũ Thần mỉm cười, cất tiếng “Như vậy mới khiến em nguôi giận.”

Nàng trừng mắt lườm hắn, vốn định bỏ ra ngoài thì bị hắn giữ chặt lại. Du Huân Huân quay đầu nhìn “Làm gì?”

“Đi ngủ!”

“Bây giờ sao? Còn sớm mà.” – nàng ngán người, giờ chỉ mới 8 giờ 30 phút mà hắn nói là đi ngủ? Điên rồi sao?

“Phải.” – Nói xong hắn đưa tay kéo nàng lên giường, Du Huân Huân vùng vẫy “Anh muốn ngủ thì ngủ đi, tại sao lại kéo tôi ngủ theo, còn nữa...đây là phòng anh mà.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười, hít một hơi “Tôi muốn ngủ cùng em thì tất nhiên phải ngủ trên giường của tôi.”

“Tôi vẫn chưa muốn ngủ.” – Nàng nhất quyết không ngủ, và dĩ nhiên không nằm trên chiếc giường đó.

“mặc kệ em” – Dứt lời, hần lỏi nàng lên giường đè mạnh xuống tấm nệm êm ái, giọng điệu bốn cột “Nếu em không ngoan ngoãn thì đừng trách tôi.”

“Anh làm gì tôi chứ ?”

“Đề xem... dù tôi chỉ có thể sử dụng một tay nhưng vẫn có thể ‘tấn công’ em đấy”

“Anh... đồ vô liêm sỉ.” nàng đưa tay định đánh hần nhưng Ngô Vũ Thần lại chụp được, vẻ mặt vô cùng xấu xa “Tôi hỏi lại một lần nữa, có ngu hay không ?”

Ngẫm nghĩ một hồi, Du Huân Huân đành gạt đầu “Có.”, nếu không ngu chắc nàng sẽ bị hần làm thịt mất thôi, hần ta vốn đâu phải người bình thường...

Ngô Vũ Thần mỉm cười, kéo nàng vào lòng, vòng tay chắc khỏe ôm trọn lấy cơ thể mảnh mai của nàng. Du Huân Huân cau có nói “Anh muốn tôi nghệt thở chết sao ?”

Hần cười tà, hôn nhẹ lên trán nàng “Không chết được đâu.”

Du Huân Huân bức bối nằm trong lòng người đàn ông kia, nàng không thể ngủ được nếu như hần cứ ôm chặt như vậy, nàng nói “này, anh ngủ chưa ?”

“Chuyện gì ?” - Thanh âm trầm thấp vang lên.

“Tại sao anh lại đồng ý cuộc hôn nhân này ?”

Hần hơi ngạc nhiên với câu hỏi của nàng, cặp mắt vẫn nhắm lại, từ tốn trả lời “Vì ông tôi. Vậy còn em ?”

“Tôi sao ?” – Nàng khựng lại, nàng có nên nói thật cho hần biết chỉ vì bị người yêu phản bội nên nàng mới đồng ý cưới hần ? Du Huân Huân ngập ngừng, dù sao hần cũng đã từng nói yêu nàng, dù là thật hay giả cũng đã nói ra. Nàng thật sự không biết nên trả lời thế nào.

“Có phải vì tên nhóc họ Kỳ ?” Đột nhiên hần cất tiếng, câu nói khiến nàng giật mình, hần đã biết ? Du Huân Huân cười trừ “Làm... làm gì có.”

“Du Huân Huân, em không thể gạt được tôi đâu.”

Nàng im lặng ngược mắt nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Ngô Vũ Thần, hần vẫn không mở mắt nhưng người khác vẫn có thể thấy được hần đang không vui... Du Huân Huân dịu giọng “Chỉ là lúc trước thôi... um...”

Không cần nghe tiếp câu nói của nàng, Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ tươi của nàng, từ dịu dàng đến hăng say, dây dưa với cái lưỡi thơm tho ngây ngô của nàng. Lúc đầu nàng còn vùng vẫy nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại im lặng, phối hợp với hần ? Hai đầu lưỡi dây dưa với nhau, Ngô Vũ Thần quán lấy đầu lưỡi nàng, một chút dịu dàng giờ cũng không còn, hơi thở yếu ớt của Du Huân Huân cũng bị hần nuốt trọn, quả thật sự cuồng nhiệt say đắm này của hần nàng không thể chịu được. Hồi lâu sau, Ngô Vũ Thần mới lưu luyến buông nàng ra, nhìn người phụ nữ trong lòng ngực thờ hồn hèn đôi mắt mơ màng, xinh đẹp đến quên rũ, hần nói “Sau này không được nghĩ đến người đàn ông khác, ngoài tôi.”

Du Huân Huân bị hần nhìn chằm chằm khó chịu lên tiếng “Anh không được nghĩ vậy !”, nhìn về mặt hần, nàng đủ biết hần đang muốn làm chuyện xấu xa, liền cất tiếng cấm.

Ngô Vũ Thần bật cười, vuốt má nàng “Em biết tôi đang nghĩ gì sao ?”

“Nhìn mặt anh xấu xa như vậy, ai cũng có thể đoán được.”

“Vậy sao ?” – Hần cười tà, đôi đồng tử xanh thẳm tà mị nhìn nàng, cúi đầu xuống sát khuôn mặt nhỏ bé. Du Huân Huân vội quay mặt sang chỗ khác “Phải...”

Cánh tay rời khỏi đầu nàng, đưa tay giữ chặt chiếc cằm thon nhỏ, quay mặt nàng đối mặt với hần, không cho phép lảng tránh. Ngô Vũ Thần cười khẩy “Lúc này chẳng phải em cũng rất hăng say, sao bây giờ lại như vậy ?”

“Hăng... hăng say cái đầu anh... tôi... tôi đi ngủ.” - Du Huân Huân đỏ mặt nói, đẩy hần ra, nàng quay lưng về phía hần kéo chăn nằm ngủ.

“Vừa nãy nói không muốn ngủ mà.”

“Bây giờ thì muốn rồi.”

Ngô Vũ Thần nhin cười nằm xuống, kéo nàng vào lòng, ôm từ phía sau, hôn nhẹ lên mái tóc của nàng, cung chiều nói “Bà xã... ngủ ngon !”

Du Huân Huân im lặng không trả lời, trống ngực đập thình thịch, nàng nắm chặt tấm chăn, sợ rằng hần có thể nghe được nhịp đập của nàng. Nàng thật sự không hiểu nổi việc gì đang xảy ra, nếu là trước đây nàng sẽ chống cự, xua đuổi hần vậy mà giờ lại ngoan ngoãn nằm im... Người đàn ông nằm phía sau thì nghe rõ từng nhịp tim của nàng, trong lòng dâng lên một cổ hạnh phúc khó tả...

Chương 10: DỤ DỖ

Liên tiếp mấy ngày , Du Huân Huân buộc phải ngủ cùng Ngô Vũ Thần . nàng cũng đã dần quen , về chuyện tắm rửa và ăn cơm đều do nàng phụ trách hẳn cũng không giỡn quá lố. Vết thương nagy vai là lành hẳn nhưng hẳn lại nói tay chưa thể cử động mạnh nên nàng lại tiếp tục chăm sóc.

Ăn cơm trưa xong , nàng cùng Ngô Vũ Thần ra vườn ngồi . , nàng gồi dựa vào gốc cây mai trắng lớn , còn hẳn thì nằm trên chân nàng đọc sách , Du Huân Huân cất tiếng “Sắp sang xuân rồi...”

Ngô Vũ Thần mỉm cười , ánh mắt rời khỏi quyển sách ngược nhìn nàng “Phải.”

“Mà nè , cây mai lớn như vậy , anh đã trồng bao lâu rồi ?”

“Cây mai này sao ? Đã có rất lâu rồi , hơn 200 tuổi đấy.”

“200 tuổi , làm sao có thể...???” – Nàng không tin được , quả thật cây mai trắng rất to và hiếm nhưng để trồng một loại cây như vậy ở Bắc Kinh thật kì diệu.

“Phải, khi tôi mua mảnh đất cây mai này đã có rồi!”

“Vậy...khi Xuân tới sẽ rất đẹp!” – Du Huân Huân hí híp mắt cười, cây mai lớn như vậy quanh năm nở hoa, chỉ cần một làn gió lướt qua, những cánh hoa mỏng manh sẽ theo gió bay khắp nơi thật rất đẹp.

Ngô Vũ Thần say sưa ngắm nhìn khuôn mặt nàng, hẳn chợt vươn tay chạm vào mái tóc dài như suối. Du Huân Huân giật mình “Chuyện gì...?”

“Hoa.” – Hẳn cầm cánh hoa vương trên tóc nàng, hôn nhẹ lên cánh hoa, khoe miệng cong lên.

Khuôn mặt nhỏ bé thoáng chốc đỏ bừng, nàng có cảm giác như hẳn vừa hôn tóc mình “Hoa cái gì mà hoa???”

Ngô Vũ Thần mỉm cười, nhéo nhẹ bên má trắng nõn của nàng, không nói thêm, đôi mắt từ từ nhắm lại. Du Huân Huân trầm mặc nhìn hẳn, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy vẻ mặt lúc ngủ của hẳn... rất dịu dàng! Bàn tay nhỏ nhắn vuốt tóc Ngô Vũ Thần, mái tóc màu nâu khá mượt. Nhìn hẳn lúc này rất bình yên, đột nhiên, Du Huân Huân muốn hôn hẳn?! Ý nghĩ vừa thoáng qua mặt nàng liền đỏ ửng “Huân Huân, mày điên rồi sao, suy nghĩ bậy bạ.”

Du Huân Huân ngập ngừng một lúc, ánh mắt lại nhìn hẳn, nàng không tự chủ mà cúi đầu hôn lên đôi môi mỏng đầy khiêu gợi của Ngô Vũ Thần.

“Điên...rồi...mình vừa làm gì vậy?” – Du Huân Huân bụm miệng lắc đầu, nàng đau khổ che mặt tự trách bản thân vì đã hôn hẳn.

Nhưng khoe miệng người nọ chợt giương lên, thật ra hẳn không hề ngủ chỉ là nhắm mắt thôi. Không ngờ nàng lại hôn lên hẳn.

Du Huân Huân đang che mặt đột nhiên một bàn tay chạm vào mặt nàng, Du Huân Huân giật nảy người, cặp mắt to tròn giao với đôi đồng tử màu xanh. Hẳn nhếch miệng cười tà “Vừa làm gì vậy?”

Du Huân Huân lúng túng “Tôi...tôi...đang đọc sách.”

“Thật sao?”

“Phải.”

Vừa nghe xong Ngô Vũ Thần đã dùng tay dè gáy nàng xuống, chạm vào môi nàng. Chưa kịp phản ứng, chiếc lưỡi thơm tho mềm mại của nàng, Ngô Vũ Thần say sưa, cuồng nhiệt chiếm lấy đôi môi đỏ tươi, mặc kệ nàng đang vùng vẫy...

“Nếu có hôn, thì phải hôn như thế này.” Ngô Vũ Thần cười chế giễu.

Du Huân Huân đỏ mặt, nàng mím môi đập quyền sách vào người Ngô Vũ Thần, đẩy hẳn ra, đứng dậy bỏ vào trong. Ngô Vũ Thần ngồi dậy bật cười, người phụ nữ này càng ngày càng thú vị.

“Tay anh đã lành rồi mà.” – Du Huân Huân bất mãn lên tiếng.

“Vẫn chưa cử động mạnh được.” – Hẳn đưa tay mở tủ, lấy một bộ đồ đưa cho nàng.

“Hừm... là anh cố ý!” – Du Huân Huân cầm lấy, nhúu mày nhìn Ngô Vũ Thần.

Ngô Vũ Thần nghiêm mặt, bước vào phòng tắm “Không tin em có thể hỏi bác sĩ.”

Du Huân Huân đành đi theo, không tin hẳn thì không được, nhưng sao có thể như vậy chứ? Vết thương đã lành nhưng tay không thể cử động là sao? – Trong tâm, Du Huân Huân không ngừng cảm thán và thắc mắc. Bàn tay nhỏ nhắn đẩy cửa đi vào, Ngô Vũ Thần đang pha nước, quay lưng về phía nàng, vẫn như mọi khi hẳn chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngay hông.

Du Huân Huân bình tĩnh treo đồ lên thanh móc đồ gần cái gương, dù đã giúp hẳn nhiều lần nhưng vẫn không thể thích nghi được, vẫn không điều khiển được nhịp tim, bàn tay mảnh khảnh run run treo áo.

“Tại sao lại như vậy?” – Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên phía sau, hẳn đưa tay cầm lấy tay Du Huân Huân, giúp nàng treo áo lên.

Du Huân Huân giật mình, mặt bỗng chốc hóa đỏ. Lưng nàng đang dính sát lồng ngực của hẳn, thấy nàng im lặng không trả lời, Ngô Vũ Thần cất tiếng bốn cọt “Em đang nghĩ gì xấu xa vậy, bà xã?”

Nghe hai chữ “bà xã” của hẳn, khuôn mặt Du Huân Huân càng thêm đỏ chót., nàng đưa tay đẩy hẳn ra “Không... không có.”

“Thật sao?”

“Anh nói nhiều quá, có tắm hay không?” – Du Huân Huân vờ bực mình.

“Tất nhiên là có !” – Hẳn bật cười để lộ hàm răng trắng sáng, phong lưu nhìn nàng.

Du Huân Huân bối rối khi nhìn thấy vẻ mặt đó, nàng đưa tay mở vò sen.

*Phụt...Á... – Nàng hốt hoảng thét lên, nước từ vòi sen phun thẳng vào người nàng. Ngô Vũ Thần bước đến tắt nước, Du Huân Huân vuốt mặt, khuôn mặt xinh đẹp cau lại “Chết tiệt, ướt hết rồi!”

Cặp đồng tử màu xanh sâu thẳm, liên tục di chuyển. Chiếc áo sơ mi trắng bị thấm nước dính sát vào làn da trắng nõn, để lộ lớp áo bra màu đen, từng giọt nước trong veo tinh nghịch chảy dài trên thân thể kiều nhỏ. Chiếc quần thun ngắn bám sát vào hông nàng khiến cặp mông căng tròn, mái tóc dài như suối đen lay óng ánh dưới làn nước, nhìn nàng lúc này rất quyến rũ, bộ dạng nàng như vậy càng khiến cho đàn ông kích thích hơn.

Du Huân Huân chợt phát hiện ra ánh nhìn kì lạ từ hẳn, nàng nhìn xuống phía dưới vội đưa tay che lại, nhúu mày lên tiếng “Anh nhìn cái gì?”

Ngô Vũ Thần ngược nhìn nàng một lúc, rồi hất mắt xuống cơ thể đang nửa ẩn nửa hiện của nàng, tình bơ lên tiếng “Cái đó!”

“Gì chứ?”

Ngô Vũ Thần bình thản cất tiếng “Ngực của em!”

Du Huân Huân tròn mắt, khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín mọng nàng lập tức giơ tay tán hẳn “Anh là đồ biến thái!”

*Pặc –

Rất nhẹ nhàng như mọi khi hẳn đều chụp được tay nàng, thuận thế kéo sát vào lồng ngực mình, nở nụ cười xấu xa: “Là do em cố ý quyến rũ tôi trước!”

“Anh bị bệnh ảo tưởng sao? Mau buông ra!”

“Tôi cũng không chắc.” – Ngô Vũ Thần cười tươi trả lời.

“Anh...anh muốn gì hả?” – Du Huân Huân tức giận, cau có nói.

“Cái này là do em tự chuốc lấy!” – Dứt câu hẳn cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ tươi sang bong, Du Huân Huân vùng vẫy, đánh liên tục vào lồng ngực rắn chắc.

Ngô Vũ Thần giữ chặt gáy nàng, ép nàng phải ngược mắt đối diện với hẳn, Ngô Vũ Thần từ từ liếm láp môi nàng, uyển chuyển, triền miên, đột nhiên hẳn buông nàng ra, khoe miệng bất chợt xuất hiện một dòng máu tươi...nàng vừa cắn hẳn?!

Hẳn đưa mắt nhìn người phụ nữ đang trừng mắt lườm, Ngô Vũ Thần nhúu mày, cúi đầu tiếp tục hôn nàng, lần này không phải là nhẹ nhàng như trước mà là mạnh mẽ chiếm đoạt. Chiếc lưỡi hồng phớt của nàng bị đầu lưỡi của hẳn quấn lấy, càng lúc càng sâu càng hăng hái, đem theo dòng máu tươi cùng nước bọt trao đổi cho nhau. Đến khi thỏa mãn mới chịu tha cho nàng. Du Huân Huân bần rần hết tay chân đứng không vững, đành phải bám vào người hẳn. Đây là lần đầu tiên mà nàng bị hôn một cách mãnh liệt như vậy, gần như muốn hút hết hơi thở của nàng.

Thuận thế, Ngô Vũ Thần luồn tay vào áo nàng, nhẹ nhàng nắn bóp, bầu ngực sữa, rất vừa vặn với tay hẳn. Du Huân Huân giật mình ngăn lại “Anh muốn làm ở đây sao?”

Bàn tay không ngừng chuyển động, hẳn cất tiếng “Phải!”

“Ừm...không muốn...tôi không muốn! Thả ra.” – Du Huân Huân yêu kiều la lên, bàn tay mảnh khảnh giữ chặt cánh tay đang xoa nắn ngực nàng, không cho cử động.

Bàn tay nàng không đủ sức để ngăn việc hắn đang làm, ngược lại còn khiến Ngô Vũ Thần hăng say hơn, hắn cúi đầu liếm tai nàng, thì thầm “Mấy ngày qua tôi đã cố kiềm chế rồi, nhưng em có biết cái tư vị chỉ có thể nhìn mà không thể ăn rất khó chịu?”

Cánh tay lại vòng ra đằng sau nắn bóp cặp mông căng mịn của nàng, Du Huân Huân khẽ run lên “Ừm...dừng...lại...”

“Tại sao?”

“Tôi không muốn.”

“Nhưng tôi thì ngược lại. – Ngô Vũ Thần cười tà, bàn tay phía sau đột nhiên tiếng vào trong quần nàng, cách một lớp quần lót nhẹ nhàng, cẩn thận thăm dò nơi nhạy cảm nhất của nàng.

Du Huân Huân giật nảy người, nàng sợ hãi van xin “Đừng mà...”

Ngô Vũ Thần bỏ mặc ngoài tai lời nói của nàng, vẫn ân cần di chuyển “Lúc trước chẳng phải chúng ta đã ân ái với nhau rồi sao? Em cần gì phải sợ?”

“Lúc đó...lúc đó là do tôi say...nên không...không kiềm...soát được!”

“Vậy bây giờ để tôi giúp em tìm lại cảm giác đó.” – Nói xong, Ngô Vũ Thần đẩy nàng vào bức tường, hung hăng xé toạc tấm áo mỏng manh của nàng, giật mạnh chiếc bra quăng qua một bên. Du Huân Huân tròn mắt, nàng cất tiếng “Tay...tay của anh...”

“Không cử động mạnh là được, tôi xé áo em chỉ bằng một tay...không phải sao?” – Hắn cười đắc ý, ngón tay thon dài xinh đẹp như một nghệ sĩ bắt đầu treu đùa quả nho trên bầu ngực sữa đến khi nó đỏ thắm và bành trướng mới chịu buông ra. Nàng chứng lên há mồm ngậm vào.

Du Huân Huân khẽ run, làn sương trắng phun ra từ đôi môi xinh đẹp, nếu không thể cứng rắn chống đối hắn thì nàng chỉ còn cách là dịu dàng cự tuyệt: “Ông xã...không làm có được không?”

Ngô Vũ Thần buông thả bầu ngực nàng, đưa mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, bàn tay phía sau vuốt nhẹ sống lưng Du Huân Huân, ánh mắt lãnh mị nhìn “Dù cho em có kiên quyết hay nũng nịu xin tha thì không có tác dụng với tôi đâu! Du Huân Huân khi đàn ông đã nổi thú tính thì không thể dừng lại đâu.” Vừa nói bàn tay trái phía sau vừa di chuyển xuống hông nàng đúng lúc hết câu, hắn mạnh bạo xé toạc chiếc quần ướt thắm thành từng mảnh rơi xuống sàn.

Du Huân Huân uất ức, chịu không được, mắng hắn “Đồ lưu manh, sao anh cứ xé đồ tôi vậy?”

Ngô Vũ Thần nghiêng đầu, vuốt mặt nàng “Nếu tôi nói em cời, em có đồng ý cời không?”, ngón tay có chút khô ráp dừng trên chiếc cổ ngọc ngà, xấu xa nói tiếp “Tất nhiên là không? Vậy thì tôi phải tự làm!”

Du Huân Huân cứng họng, khi chưa biết sẽ nói gì khi nàng vốn không thể độ sự lưu manh với Ngô Vũ Thần khốn khiếp thì hai bàn tay hắn đã luôn phiên nhau, trên dưới nhiệt tình xoa nắn Du Huân Huân giật mạnh người, yêu kiều rên lên những âm thanh dâm dục.

Ngô Vũ Thần “tận tâm” thăm dò nơi u cốc ở giữa hai chân nàng, ngón tay liên tục chuyển động ra vào, vách tường khít khao sâu thẳm tẩm tối bao bọc lấy ngón tay thon dài, được nước làm tới hắn càng lúc càng di chuyển tay nhanh hơn cố ý muốn nàng phát ra chất lỏng màu trắng.

Bên trên, một tay hắn giầy xéo nụ hoa anh đào vừa ửng đỏ vì sung mọng, bên kia thì liếm mút không ngừng khiến nó dần trở nên ướt át. Du Huân Huân thở dốc, hai hàng long mi giật giật, tấm lưng trắng mịn bị ép sát vào bức tường lạnh lẽo càng ngày càng thêm rung rẩy. Đến khi nàng bất giác nhận ra phía dưới đã ướt đầm và đang tuôn ra một làn chất lỏng ngọt ngào, cả người nóng bừng lên vì xấu hổ, vội che mặt lại. Nhìn hành động đáng yêu của nàng, Ngô Vũ Thần bật cười, kéo hai tay nàng ra, dụ dỗ: “Cho tôi nhìn em không cần phải xấu hổ!”

Dường như cái khoái cảm kì lạ này đã khiến nàng mất đi lí trí bị dục vọng bao phủ. Nàng không trả lời, quay mặt sang chỗ khác. Bàn tay to rộng lại tiến xuống dưới, hắn vốn định xé nốt chiếc quần lót nhỏ bé nhưng đã bị nàng chặn lại “Cái này...không được xé!”

“Vậy em tự cời ra đi.” – Thanh âm khan đục vang lên rất khẽ chỉ đủ để hai người nghe được. Nàng ngại ngùng đưa tay trút bỏ chiếc quần lót xuống sàn, để lộ vùng đất thần bí giữa đôi chân ngọc ngà thon dài. Một lần nữa, ngón tay Ngô Vũ Thần tiếp tục len vào lối đi u cốc, trơn trượt, Du Huân Huân không còn sức đứng vững, túm chặt lấy người hắn, cự vật cứng rắn sau tấm khăn tắm ma sát với chân nàng, khiến tim Du Huân Huân như ngừng đập, ghé sát tai hắn, nàng cất tiếng “Vũ Thần!”

“Ừ!” – Hắn giữ chặt lấy eo nàng, hôn lên vai nàng, kim chế dục vọng muốn chiếm hữu nàng ngay lập tức.

“Em khó chịu!”

“Vậy để anh giúp em hết khó chịu” – Khi đã chắc chắn cơ thể nàng có thể chấp nhận hắn, Ngô Vũ Thần liền rút tay ra.

Du Huân Huân run nhẹ, luống cuống trả lời “Nhưng...nhưng em sợ...”

“Không cần sợ, chỉ một lần thôi. Anh sẽ nhẹ nhàng. Ngoan!” Giọng hắn dần trở nên dịu, đầy con người đã trở nên tâm tột vì lừa dục, hắn đang muốn nàng, muốn xâm nhập vào cơ thể nàng.

Du Huân Huân gật đầu, run rẩy ôm chặt lấy cổ Ngô Vũ Thần. Cởi bỏ lớp khăn màu trắng cứng rắn đang khiến đỉnh hiện ra, nâng một chân nàng lên, hắn nhúng người, đặt vật nam tính chạm vào nơi nhạy cảm nhất của nàng. Ánh mắt Du Huân Huân vô tình di chuyển xuống dưới, nàng nhìn thấy vật nam tính to lớn của hắn liền sợ hãi, co rúm người lại, nước mắt trào ra, nàng hét lên “Đừng, em không muốn, không muốn...”

Ngô Vũ Thần chần chừ, không hấp tấp tiến vào, hạ chân nàng xuống, cung chiều lau đi những hàng nước mắt “Huân Huân, đừng sợ, sẽ không sao. Cho anh cảm nhận em!”

Du Huân Huân ngáp ngừng, nhìn về mặt cô gắng kiên nhẫn kìm chế của hắn, nàng run rẩy đồng ý “Vâng!”

Ngô Vũ Thần lại nâng chân nàng lên, từ từ tiến vào, dọc theo lối đi tâm tột, cho đến khi nàng có thể bao bọc vật nam tính của hắn. Du Huân Huân siết lấy hắn, rên lên những âm thanh dâm dục, làn sương nóng phun lên bờ vai rộng của Ngô Vũ Thần cùng những âm thanh tình ái càng tăng thêm khoái cảm cho hai người.

Tốc độ di chuyển của Ngô Vũ Thần ngày một nhanh, bộ ngực căng phồng của Du Huân Huân ma sát với lồng ngực rắn chắc của hắn càng tăng thêm kích thích, khoái cảm kì lạ hiện rõ trong cơ thể nàng. Ngô Vũ Thần hôn lên đôi môi xinh đẹp, mồ hôi từ sống mũi rơi xuống khuôn mặt trắng bạch của nàng. Du Huân Huân dựa vào bức tường lạnh, say đắm nhìn ngũ quan hắn, liên tục hét lên những âm thanh dục cảm chói tai. Nàng nhìn vết thương trên khoe miệng Ngô Vũ Thần, áy náy đưa tay chạm vào, Du Huân Huân chợt hôn lên vết thương đã dần khô máu, chiếc lưỡi mềm mại liếm quanh vết thương, như một dòng điện giật đối với Ngô Vũ Thần, bàn tay giữ chặt hông nàng, mạnh mẽ di chuyển.

Đột nhiên, Ngô Vũ Thần kéo nàng ra khỏi bức tường, dẹp đồng vãi vụng dưới sàn, đè Du Huân Huân dưới sàn, tiếp tục chuyển động. Ngô Vũ Thần nhu tình nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mỏng manh dưới thân, cất tiếng “Nói xem, có phải em rất yêu anh?”

Du Huân Huân nghe câu hỏi của hắn, cố lảng tránh, không trả lời. Hắn lại nói “Bà xã... trả lời anh!”

“Ừm... không... không yêu!” – Du Huân Huân yêu kiều rên lên, phủ nhận những gì hắn nói.

“Em đang nói dối... Nếu không thành thật, sẽ gặp hậu quả đấy!” Ngô Vũ Thần cười tà, cổ tình đẩy mạnh hơn, khiến toàn thân nàng giật nhẹ và ưỡn lên. “Mau thừa nhận!”

Du Huân Huân đưa tay che miệng hắn lại, Ngô Vũ Thần xấu xa lè lưỡi liếm lòng bàn tay nàng, Du Huân Huân cảm nhận sự ướt át từ tay mình liền rụt lại, nắn hắn “Đồ biến thái!”

Ngô Vũ Thần lưu manh cố gắng thúc ép nàng chấp nhận “Nếu em không nói, anh sẽ không dừng lại.”

Sự di chuyển nhịp nhàng và bền bỉ của hắn vẫn không dứt, nhưng nàng thì không thể chịu được, đôi chân đã bủn rủn không còn sức.

“Tha... cho em!”

“Vậy nói đi, có yêu anh không?”

Không còn cách nào khác, nàng cần nói thật, vừa thở hổn hển vừa lên tiếng nói thật “Chỉ... chỉ có chút cảm giác.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, xem ra nàng cũng đã có cảm tính với hắn, Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên môi nàng “Rất ngoan!”

“Vũ Thần!”

“Ừ!”

“Em... không... thể... chịu được... nữa...: – Hàm răng cắn nhẹ môi dưới, thật sự là nàng không còn sức, sự bền bỉ của hắn thật kinh người, dù Ngô Vũ Thần có tinh lực mạnh đến đâu nhưng hắn cũng phải nghỉ cho nàng, cơ thể nàng vẫn chưa thích ứng được.

Ngô Vũ Thần mỉm cười, bàn tay đan vào tay nàng, siết chặt. Gia tăng tốc độ, đưa nàng tới cao trào hạnh phúc...

Ngô Vũ Thần rút vật nam tính vẫn còn kiên định ra khỏi cơ thể nàng. Du Huân Huân nằm thở hổn hển dưới sàn lạnh buốt rất đáng thương, hắn cung chiều ôm vạ vào bồn nước ấm rồi lau sạch cơ thể mềm mại đầy những ấn ký màu dâu đỏ. Nhìn thấy nàng nhắm mắt, hắn mới dang tay bế bổng nàng ra phòng, đặt nhẹ xuống giường.

Ngô Vũ Thần kéo chăn lên, cũng nằm xuống cạnh nàng, ôm cơ thể nhỏ nhắn vào lòng, rừ rừ nói “Cực cho em quá rồi, bà xã!” Phủ tấm chăn ấm áp lên hai cơ thể đang dính sát nhau, hắn nhắm mắt lại, trên khuôn mặt anh tuấn vẫn còn nụ cười hạnh phúc...

Du Huân Huân nằm trong vòng tay chắc chắn của Ngô Vũ Thần có cảm giác như vừa được bế lên, là hắn đã bế nàng bằng hai tay...?!

Chương 11: XIN LỖI

Ánh mắt ấm áp len qua hàng cây xanh mướt, tiếng chim hót líu lo bên ngoài cửa sổ rất vui tai, Du Huân Huân mơ màng tỉnh dậy, hôm nay trời rất trong xanh, dụi dụi đôi mắt ướt nhep, nàng ngáp nhẹ một hơi rồi ngồi dậy, cả người ề ề ấm không chịu được. Nàng phát hiện ra Ngô Vũ Thần đang nằm bên cạnh liền gạt mình xuống giường nhìn xung quanh. Trong đầu dần hiện lên cảnh tượng xấu hổ đêm qua khuôn mặt liền hóa đỏ, nàng nhớ lại lúc mình nằm dưới thân hắn phát ra những âm thanh dục cảm, nghe những lời dụ dỗ của hắn.

“Điện thật rồi!” – Du Huân Huân nói thầm, nàng vò đầu bứt tóc, nhưng nàng thắc mắc tại sao nàng lại nằm trên giường, nếu tay Ngô Vũ Thần không thể cử động mạnh thì sao có thể bế nàng lên giường. Đêm qua lúc nàng ngất trên sàn, nàng có cảm giác có người đã bế nàng lên... Là hắn?

Tay của Ngô Vũ Thần đã khỏi từ lâu?! Du Huân Huân nhủ mày, lửa giận trong lòng lại dâng lên. Nàng tức giận quần tằm chắn quanh người lấy tạm chiếc áo của hắn đi vào phòng tắm, lát nữa sẽ tính sổ với hắn sau.

Một lát sau, Ngô Vũ Thần tỉnh dậy, hắn nhìn bên cạnh mình không thấy nàng đâu nghĩ là đã về phòng, hắn ngồi dậy đi vào phòng tắm

*Cộc ...cộc... “Thiếu gia, có chuyện rồi ạ!” – Quản gia đứng ở ngoài cửa, hồi hả lên tiếng, ông đứng chờ một lúc, cánh cửa mở ra, thanh âm trầm thấp vang lên

“Chuyện gì?”

“Thiếu phu nhân bỏ đi rồi, vừa nãy tôi đi từ trong bếp ra thì nhận được thông báo của vệ sĩ là cô ấy đã bỏ đi. Không cản lại được ạ!”

Ngô Vũ Thần nhủ mày, đi sang phòng nàng kiểm tra, đồ đạc trong tủ đều đã dọn chỉ còn chiếc váy dạ hội lần trước hắn mua. Hắn bình tĩnh lấy điện thoại gọi cho Du Huân Huân, tiếng chuông vẫn reo nhưng không có người trả lời.

Mày đẹp nhủ lại, nàng dám bỏ trốn? Nhưng lí do là gì?

Ngô Vũ Thần trầm mặc suy nghĩ, hôm qua mọi chuyện vẫn rất tốt, nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện này? Hắn bước ra ngoài cầm lấy áo, vest đen đi ra sân, dù sao hắn cũng phải đi tìm nàng.

*Reng... – Chuông điện thoại hắn vang lên, đưa tay gần tai nghe Bluetooth, cất tiếng trả lời “Có chuyện gì ạ?”

“Vũ Thần, con với Huân nhi cãi nhau sao?” – Tiếng Du phu nhân lo lắng hỏi.

“Cô ấy về nhà?”

“Phải, sang này nó hậm hực bỏ về nhà. Ta có hỏi, nó chỉ nói con gạt nó không nói gì thêm.” Ngô Vũ Thần im lặng suy nghĩ, hắn gạt nàng chuyện gì? Chắc không phải là tay hắn đã lành? “Được rồi, con sẽ sang đó ngay.”

Ngô Vũ Thần lập tức lái xe tới Du gia, hắn tự hỏi, điều gì khiến nàng giận đến bỏ về nhà như vậy?

Ngô Vũ Thần chạy thẳng vào Du gia, hắn nhanh chóng đi vào nhà, Du phu nhân và Du tổng đang ngồi chờ dưới sảnh, hắn cúi đầu chào.

Du phu nhân lắc đầu, nói như thờ dài “Con mau lên phòng Huân nhi đi, con bé ở trong phòng đã lâu lắm rồi.”

“Vâng!” – Hắn gật đầu, đi thẳng lên phòng Du Huân Huân, đứng trước cánh cửa gỗ, im lặng một hồi, mới lên tiếng.

“Huân Huân, là tôi.”

....

Không nghe được tiếng trả lời, hắn nói tiếp “Em giận tôi chuyện gì?”

*Cạch – Du Huân Huân mở cửa, khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn, Ngô Vũ Thần đi vào.

Nàng đứng trước mặt hắn, trên môi nở nụ cười như không: “Anh còn dám hỏi tôi? Nhìn tôi giống món đồ để anh chơi lắm hay sao?”

“Ý em là gì?”

“Ngô Vũ Thần, tay anh rõ ràng là đã khỏi từ lâu sao lại gạt tôi, bắt tôi phục vụ anh như người ở. Anh vui lắm hả?” – Du Huân Huân âm ỉ cất tiếng, oán trách hắn.

Ngô Vũ Thần vẫn bình tĩnh đối diện với nàng, hần nói “Tôi không phải đùa giỡn, chỉ là muốn được gần em thôi!”

“Tôi cưỡng bức em? Đêm qua em ở dưới thân tôi không phải rất sướng khoái sao? Còn tự động ôm tôi mà!” – Hần cười chọc ghẹo.

Khuôn mặt nhỏ bé bỗng chốc đỏ ửng, nàng bặm môi, trừng mắt liếc hần ” Anh dụ dỗ tôi.”

Hần đưa tay vuốt tóc nàng, khoe miệng chợt cong lên “Tôi dụ dỗ em khi nào? Có bằng chứng sao?”

Du Huân Huân đẩy hần ra, nàng vuốt mạnh tóc, chịu đựng không nổi, liền hét lên “Khốn khiếp, Ngô Vũ Thần, anh là tên biến thái sao? Hay là một kẻ chỉ dùng nữ thân dưới để suy nghĩ? Bằng chứng?...Aiz...Anh đúng là đồ chết tiệt mà!”

Ngô Vũ Thần ngơ ngàng nhìn nàng, những từ ngữ thô tục đó vừa phát ra từ miệng vợ hần sao? Ngô Vũ Thần nhăn mặt “Du Huân Huân, em vừa nói tục?”

“Phải, thì sao? Tên khốn khiếp như anh cần gì phải nói đàng hoàng!?”

“Du Huân Huân...”

“Anh câm miệng đi, biến khỏi phòng tôi ngay, mau!” – Nàng chỉ tay ra ngoài, tức giận nói.

“Huân nhi... sao con có thể nói chuyện với Vũ Thần như thế?” – Du tổng đứng ở ngoài nhú mày cárt tiếng.

“Anh mau cút đi!” – Mặc kệ những người xung quanh nàng vẫn lớn tiếng chửi hần. Hai bàn tay đẩy hần ra ngoài.

“Huân nhi!” – Du phu nhân cũng lên tiếng nạt nàng, nhưng với một người đang giận đến nỗi muốn bốc hỏa thì dù ai nói gì cũng không nghe.

“Huân Huân, nghe tôi...”

“Chết tiệt, anh không lỗi tai sao? Tại sao các người lại bên vực cái tên khốn nẫy chứ? Anh ta bắt nạt con như vậy mà ba mẹ còn có thể để yên sao? Được rồi, nếu anh không đi, vậy thì tôi đi!” – Du Huân Huân cárt ngang lời hần, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ thê thảm như vậy, bị gạt suýt một tháng, phải chăm sóc hần như một người ở! Vậy mà cha mẹ nàng lại bên vực hần, Du Huân Huân ảm ức đến nỗi sắp phát khóc.

Ngô Vũ Thần giữ chặt cánh tay nàng không cho rời đi, điềm đạm cárt tiếng “Đây là chuyện của vợ chồng con, ba mẹ đừng lo, không sao đâu.”

Vợ chồng Du tổng chỉ đành thờ dài đi ra, nếu con của họ đã tức giận mà bỏ ngoài tai lời của bà thì xem ra nàng đang rất tức giận.

“Buông ra...”

Ngô Vũ Thần kéo nàng vào lòng, vòng tay chắc khỏe ôm chặt, hần dịu giọng lên tiếng: “Tôi xin lỗi, là tôi sai, không nên chọc ghẹo con như vậy! Tôi chỉ muốn được gần em thôi, Huân Huân đừng giận nữa!”

Lời nói của hần đã khiến con giận của nàng dịu lại, nhưng nỗi ảm ức trong lòng vẫn chưa nguôi, nàng đâm mạnh vào lồng ngực hần “Tránh ra, tôi không muốn thấy mặt anh nữa! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.”

“Em có thể giận tôi, nểng tôi nhưng đừng bao giờ nói là không muốn thấy mặt tôi, Huân Huân... theo tôi về nhà!”

“Không về!”

“Tôi hỏi lại một lần nữa, em có về hay không?”

“Không!” – Du Huân Huân kiên quyết trả lời, Ngô Vũ Thần nhú mày, nàng là người phụ nữ cứng đầu nhất mà hần từng thấy. Hần thờ dài, ra vẻ nể nể thì hần đành phủ mạnh tay với nàng, Ngô Vũ Thần nói: “Nhất định là em không về?”

“Phải!”

“Vậy thì đừng tránh tôi!”

Dứt lời hần vác nàng lên vai, đi thẳng ra ngoài, Du Huân Huân vùng vẫy, hét ảm lên “Anh làm gì vậy, mau thả tôi xuống.” Nàng dung tay đâm thật mạnh vào lưng hần. Ngô Vũ Thần mặc kệ nàng vẫn ung dung bước đi, cúi đầu chào Du phu nhân và Du tổng rồi đi ra xe.

“Anh nghĩ con bé có thể nguôi giận không? Lần đầu em thấy nó giận như thế.” – Du phu nhân nhìn theo bóng lưng của hần và nàng. Tiếng hét vang vọng.

“Có thể chứ! Vũ Thần cũng không vừa đâu!” – Ông cười tươi.

Ngô Vũ Thần quăng nàng vào xe, vòng ra ngồi vào.

Du Huân Huân định mở cửa thì hần chạy lại. “Tốt nhất là em nên ngồi im.” Đôi đồng tử màu xanh sâu thẳm đục ngầu liếc nhìn nàng. Du Huân Huân im

lặng ngồi im, trong tâm run sợ.

Chiếc siêu xe Lykan rời khỏi Du gia.

Du Huân Huân quay mặt nhìn ra ngoài, là hấn có lỗi vậy mà giờ còn bắt ép nàng? Thực quá đáng. Ngô Vũ Thần im lặng lái xe, lâu lâu lại liếc nhìn nàng trong lòng cũng rất lo lắng, dù hấn biết nếu làm vậy nàng sẽ càng tránh né hơn nhưng thực sự hấn không còn cách nào khác.

Vừa về tới tòa biệt thự, Du Huân Huân nhanh chóng xuống xe, nàng chạy thẳng lên phòng, giằng mặt hấn bằng một cái đóng cửa thật mạnh.

Ngô Vũ Thần thờ dài, ra lệnh cho quản gia làm một phần pudding chocolate sau đó đi lên phòng Du Huân Huân

*Cạch-

Hấn đưa tay mở cửa rất nhẹ nhàng đi vào, cặp mắt màu xanh lam nhìn xung quanh nhưng không thấy nàng đâu. Mày đẹp nhieu lại. Ngô Vũ Thần chậm rãi bước đến gần chiếc giường ân ái, hấn ngồi xuống, cất tiếng “Huân Huân, ra đây! Tôi có chuyện muốn nói với em”

.....

“Tôi biết là tôi sai, nhưng tôi chỉ muốn được gần em thôi... Tha lỗi cho tôi, được không?”

....

“Huân Huân...tôi thật lòng yêu em ! Không có ý đùa giỡn.”

“Hic...”

Tiếng nước chọt phát ra bên trong tủ đồ, Ngô Vũ Thần quay mặt nhìn, hấn đứng dậy bước đến gần bàn tay to rộng đặt lên tủ, âm thanh trầm thấp khẽ vang lên:

“Huân Huân, sau này tôi sẽ không gạt em như vậy nữa... mau ra đi!”

Im lặng một hồi, cửa tủ chọt mở ra, nàng ngồi co ro ở trong, nước mắt rơi lã cả trên mặt, Ngô Vũ Thần đưa tay kéo nàng ra, ép sát vào cửa tủ. Đôi mắt to tròn mọng nước ngược nhìn hấn, bàn tay nắm lại dắm vào lồng ngực vạm vỡ, thút thít nói “Anh có biết là em lo lắng không? Sợ tay anh sẽ không thể lành được, thì em sẽ áy náy cả đời, đồ đáng ghét! Ngô Vũ Thần chết tiệt, hại em lo cho anh!”

Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn nàng, cái lưỡi ấm nóng len vào miệng nàng, dây dưa, quán lấy cái lưỡi mềm mại ngọt ngào. Cánh tay siết chặt tấm lưng mảnh mai, hấn hấn say liếm mút đôi môi đỏ tươi xinh đẹp, bên trong miệng vẫn tiếp tục quán lấy, hút hết mật ngọt của nàng, đem theo cả nước miếng trao đổi cho nhau.

Ngô Vũ Thần lưu luyến buông nàng ra. Du Huân Huân mở miệng mà thở dốc, hấn muốn nàng nghẹt thở chết hay sao? Ngón tay thon dài như nghệ sĩ piano nắm chiếc cảm nhỏ quay mặt nàng đối diện với hấn, cúi đầu tiếp tục chiếm hữu đôi môi của nàng. Du Huân Huân tròn tròn mắt. Bàn tay phía trước xoa nắn nơi đầy đặn của nàng, cơ hồ có chút thô bạo gây xước nụ hoa nhỏ. Du Huân Huân vùng vẫy đầy hấn, chưa kịp mắng hấn thì Ngô Vũ Thần đã lên tiếng “Huân Huân, tôi yêu em”

“Anh muốn...muốn làm ngay bây giờ sao?” – Nàng đỏ mặt khi nghe lời hấn nói, lấp bắp lên tiếng.

“Phải.” Khóe miệng hấn chọt cong lên, vẻ mặt vô cùng xấu xa, nhưng bàn tay vẫn không dừng việc xoa nắn lại?!

“Nhưng... hôm qua đã...”

“Bây giờ làm lần nữa cũng được!”

“Ừm...” – Vừa nói xong, Ngô Vũ Thần cúi người cắn nhẹ nụ hoa nhỏ đang ửng đỏ lên do hấn vừa trêu ghẹo, bàn tay còn lại cởi quần nàng xuống, ngón tay len vào nơi u cốc bí mật, nhạy cảm nhất của nàng. ..

“Tách chân ra một chút.” – Giọng nói khan đục khẽ vang lên. Du Huân Huân run run tách rộng chân ra theo lời hấn, đôi mắt không dám nhìn cự vật xanh tím hung tợn đang chiếm hữu nàng. Ngô Vũ Thần mỉm cười “Nhìn anh!”

Nàng ngáp ngừng một chút rồi mở mắt ra đối mặt với hấn, chăm chú nhìn ngũ quan anh tuấn. Hấn nâng một chân nàng lên, từ từ nhướn người, đặt vật nam tính của mình vào vùng đất huyền bí của nàng, vừa chạm vào, nàng đã co rúm người lại, lúc này hấn chỉ dùng tay chạm vào nàng cũng run rẩy co chặt lại, hấn cưng chiều dụ dỗ “Bà xã, thả lỏng người ra!”

Du Huân Huân gật đầu, hít thở đều lại, thả lỏng người, Ngô Vũ Thần hài lòng, không chần chừ tiến thẳng vào nàng, Du Huân Huân giắt mạnh người, ôm siết lấy hấn, lổ vào tron trượt khiến khoái cảm trong hấn càng nâng cao. Vì tư thế nàng đang đứng nên chỉ đành bầu vịu vào người hấn, những tiếng rên rỉ rít qua từng kẽ răng. Tấm lưng trắng mịn ma sát với cánh tủ gỗ khiến nó trở nên đỏ ửng, nàng ầm ức thét lên “Lưng em rất đau!”

Dù đang ngập trong khoái cảm của dục vọng nhưng hấn vẫn giữ được lí trí, không được làm nàng bị tổn thương, hấn nhắc bổng nàng đặt xuống giường tiếp tục di chuyển. Tiếng va chạm cùng tiếng thờ dốc của hai người càng tăng thêm mức tình ái.

Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh leo lên cổ hắn, khoái cảm do hắn mang lại khiến nàng rất thoải mái, sung sướng. Đôi gò bồng theo nhịp của hắn mà phập phồng ma sát với lồng ngực rắn chắc màu lúa mạch của hắn. Ngô Vũ Thần liếm mút môi nàng, nếm tất cả ngọt ngào của nàng.

Sự di chuyển của hắn ngày càng nhanh, hơi thở càng thêm gấp gáp. Nàng có thể cảm nhận được vật nam tính của hắn đang dần cương lên trong nàng. Du Huân Huân ghé sát bên tai hắn: “Vũ Thần, em...”

“Chuyện gì?” – Thanh âm trầm thấp có phần khàn đục đáp lại lời của nàng, ôm siết lấy cơ thể nhỏ nhắn.

“Em... em yêu anh!” – Du Huân Huân ngập ngừng, xấu hổ lên tiếng.

Câu nói của nàng khiến hắn có chút bất ngờ, mồ hôi từ mái tóc đẹp hắn nham cười, cúi đầu điểm nhẹ lên trán nàng một nụ hôn, cung chiều nói “Anh cũng yêu em”

Du Huân Huân xấu hổ, nàng ngập tràn trong khoái cảm, những âm thanh dục cảm xen lẫn hơi thở nam tính của Ngô Vũ Thần vang lên trong căn phòng. Hết lần này đến lần khác, lần sau càng mạnh mẽ hơn lần trước, tiếng va chạm nhịp nhàng trên giường khiến nàng càng say đắm hơn....

Du Huân Huân nằm quay lưng về phía hắn, nàng nắm chặt tấm chăn, khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ. Ngô Vũ Thần chống đầu lên tay, cất tiếng “Bà xã, em vẫn còn lưu luyến sao? Hay làm thêm lần nữa nhé!”

Du Huân Huân bậm môi, vẫn không quay lại, mắng hắn “Đồ xấu xa, anh có thôi đi không?”

Hắn bật cười, ôm nàng từ phía sau, đặt đầu nàng trên cánh tay dài, cung chiều nói “Có chuyện gì?”

Từ trước đến giờ, hắn nói chuyện đều rất ngắn gọn và kiệm lời, dù sao nàng cũng đã quen với cách nói chuyện lạnh lùng của hắn, nàng che mặt xấu hổ, lí nhí trả lời “Em xấu hổ?”

“Tại sao?”

“Vì... vì lúc này đã... đã nói những lời không nên nói! Và còn những âm thanh... đó nữa!”

Ngô Vũ Thần xoay nàng lại, khoe miệng nhếch lên, xấu xa nhìn nàng “Những lời không nên nói... là những lời nào?”

Du Huân Huân trừng mắt liếc hắn, đánh nhẹ lồng ngực chắc khỏe “Anh còn chọc ghẹo em?”

“Haha... em xấu hổ làm gì? Đó là chuyện rất bình thường!” – Ngô Vũ Thần cười tươi để lộ hàm răng trắng đều khiến tim nàng đập mạnh, ấp úng nói “Anh cười cái gì? Rất vui sao?”

Vòng tay chung thủy ôm chặt lấy nàng, hắn cất tiếng “Phải, vì em đã thừa nhận yêu anh, dĩ nhiên là rất vui... haha...”

Du Huân Huân không nói gì rút người vào lồng ngực hắn, khuôn mặt đỏ chót. Ngô Vũ Thần lại nói “Bà xã, khi nào rảnh đi du lịch nhé!”

“Hử? Du lịch?” – Du Huân Huân ngược nhìn hắn.

“Ừ, chúng ta vẫn chưa hưởng tuần trăng mật, đợi khi rảnh anh đưa em đi!”

“Vâng!” – Nàng híп mắt cười, đột nhiên nàng nhú mày lại, vẻ mặt rất khó chịu.

Ngô Vũ Thần thấy vậy lo lắng hỏi “Em sao vậy?”

“Ừm... từ sáng đến giờ em chưa ăn gì hết, giờ rất đói!”

“Ừ, vậy xuống ăn trưa.” – Ngô Vũ Thần ngồi dậy định bước xuống giường thì nàng lại hét lên “Không được.”

Hắn khó hiểu hỏi “Sao?”

“Áo của em bị anh xé rồi!” – Du Huân Huân phụng phịu nhìn hắn, ầm ức nói.

Ngô Vũ Thần bật cười đứng dậy, mặc quần dài vào, cất tiếng “Để anh lấy cho em” Rồi bước ra khỏi phòng nàng.

Du Huân Huân đành ngồi chờ trên giường, nhìn đồng hồ bèn dưới sàn khuôn mặt lại đỏ lên vì xấu hổ...

*Cách –

Ngô Vũ Thần bước vào đưa áo sơ mi trắng cho nàng rồi hất mặt vào phòng tắm. Nàng cau có lên tiếng “Trong đó?”

“Phải... Nhưng nếu em có thể mặc ở đây, dù sao cũng thấy hết rồi!” – Hắn cười xấu xa, kèm theo ánh mắt liên tục di chuyển trên thân nàng. Du Huân Huân đỏ mặt, gơ tay đánh hắn “Ngô Vũ Thần biến thái, mau ra ngoài!!”

“Xong chưa?” – Ngô Vũ Thần đứng chờ ngoài cửa cất tiếng hỏi.

“Xong rồi!”

Hắn đưa tay mở cửa bước vào, nàng vẫn ngồi trên giường, hắn bước đến gần “Đi thôi!”

“Bé em!” – Du Huân Huân dang tay ra, tỉnh bơ nói

“Sao?”

“Anh còn dám nói? Tại ai mà em không đi được? Mau lên, bé em xuống!” – Nàng bắt mắt oán trách hắn.

Ngô Vũ Thần thở dài, không phải là hắn không biết, chỉ là chưa kịp làm thì nàng đã lên tiếng, là phụ nữ sao nàng lại bạo như vậy?... Chỉ sau một đêm!?

Ngô Vũ Thần đưa tay bế nàng lên, thông thả đi ra ngoài.

Du Huân Huân ôm chặt cổ hắn, nàng nói “Em có nặng không?”

“Rất nặng!”

“Rất nặng? Em như vậy mà nặng sao? Mau bỏ em xuống, không cần anh nữa!” – Khuôn mặt xinh đẹp lập tức cau lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ngô Vũ Thần bật cười “Haha...nói đùa thôi! Em không nặng!”

“Hừ...” – Nàng “hừ” mạnh một cái, bĩu môi nhìn hắn.

Ngô Vũ Thần đặt nàng xuống ghế trong phòng ăn, rồi kéo ghế ngồi bên cạnh.

Nàng cầm thìa lên, phụng phịu nhìn chiếc áo trên người. Ngô Vũ Thần thấy nàng không ăn cơm mà cứ dăm dăm nhìn chiếc áo, nhú mồm nói “Có chuyện gì?”

Du Huân Huân nhìn hắn, hai chân mày như sắp dính vào nhau: “Mỗi lần làm việc với anh là em lại bị mất một bộ đồ?”

“Tại sao?”

“Anh còn hỏi? Mỗi lần như vậy anh đều xé đồ của em thành đồng vãi vụn, thực quá đáng!” – Nàng chu môi bắt mắt.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, “Như vậy sẽ nhanh hơn!”

Khóe miệng Du Huân Huân cong lên, xấu xa nhìn hắn “Vậy sau này, anh xé áo em còn em xé áo anh! Như vậy sẽ nhanh gọn hơn!”

Hắn sững sờ nhìn vợ mình, nàng bắt đầu có cái suy nghĩ lưu manh đó từ lúc nào vậy? “Được thôi, nếu như vậy sẽ càng kích thích.”. Hắn đưa tay vuốt mặt nàng, về mặt vô cùng gian xảo.

Du Huân Huân gần như sắp khóc, nàng vốn chỉ dọa hắn để hắn không xé những bộ đồ đáng thương của nàng nữa vậy không thể độ sức lưu manh với tên biến thái kia.

“Được rồi, ăn cơm đi.” – Ngô Vũ Thần gấp thức ăn bỏ vào chén nàng hối thúc.

Nhìn nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn, nàng cười tủm tỉm “Dù sao em cũng đã lập được kì tích!”

“Kì tích?!”

Du Huân Huân gật đầu, híp mắt nói “Khiến một khúc gỗ như anh biết cười thì đó quả là một kì tích trên đời!”

Ngô Vũ Thần nghe câu trả lời của nàng xém ngả ngửa, nàng lém lỉnh từ khi nào vậy? Dám nói móc hắn sao? Ngô Vũ Thần nhéo nhẹ má nàng “Ăn đi!”

“Vâng!” – Du Huân Huân rất thỏa mãn, thích thú vì lần đầu chọc được hắn nên rất vui.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng, hắn lại muốn trêu ghẹo “Hôm nay có pudding chocolate mà em thích nhưng không cho em nữa.”

Du Huân Huân giật mình, đưa mắt nhìn hắn “Tại sao?”

“Vì anh không thích!”

“Vũ Thần... sao anh lại lấy đồ tráng miệng của em?”

“Của em? Là do anh sai người làm, vốn dĩ đầu phải của em!”

Nàng cứng họng, điều hần nói rất có lí nhưng... Trong lòng Du Huân Huân không ngừng cảm thán, biết vậy nàng đã không nói móc hần rồi. Nàng dùng cặp mắt đáng thương nhìn hần “Ông xã... không nên làm vậy!”

“Tại sao?” – Hần vừa ăn vừa hỏi.

“Rõ ràng là anh làm cho em mà.”

“Nhưng có nói là cho em sao? Còn nữa anh chưa hề nói là làm cho em!” – Ngô Vũ Thần nghiêm túc lên tiếng, nói rất chắc chắn khiến Du Huân Huân á khẩu cúi đầu buồn bã ăn cơm, hần dám lấy món ăn yêu thích ra để chọc nàng? Thực quá đáng.....

Nhìn nàng tội như vậy, Ngô Vũ Thần cũng không đành hần cất tiếng “Được rồi, ăn cơm xong sẽ cho em!”

“Thật sao?” – Lập tức cặp mắt to tròn sáng rực, đầy kì vọng.

“Ừ!”

“Cảm ơn anh, ông xã!” – Nàng vui vẻ ăn cơm, còn người nọ thì thờ dài, nàng thực kì lạ, lúc vui lúc buồn không rõ ràng, nhưng dù sao hần lại nắm thêm một điểm nữa của nàng... cũng tốt! Hần nhếch miệng cười trong lòng rất vui...

Du Huân Huân tội nghiệp vẫn vui vẻ ăn cơm mà không biết rằng, con sói xám ngồi bên nàng đang âm mưu một chuyện rất xấu xa...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: BẮT CỐC

“Này, anh mau sang nhà em lấy hành lí đi.” – Du Huân Huân nằm gối đầu lên đùi Ngô Vũ Thần, vui vẻ vừa ăn trái cây vừa xem phim.

“Để mai lấy.”

“Ừm... không được, mai em phải đi học.”

Ngô Vũ Thần cầm trái nho dúi cho nàng, khóe miệng cong lên “Em không cần đi học, cứ ở nhà là được.”

Du Huân Huân nhú mày, chu môi bất mãn “Không thích, em cũng sắp tốt nghiệp rồi với lại ở nhà rất chán, anh thì thường xuyên ra ngoài, em ở không làm gì?”

Ngẫm nghĩ một lúc hần mới đồng ý “Được rồi, tùy ý em. nếu học mà không hiểu cứ hỏi anh.”

“Không cần, nói cho anh biết em học rất giỏi.” – Du Huân Huân hí mắt cười, cầm miếng trái cây hần đưa, Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, nhéo nhẹ cái mũi nhỏ nhắn của nàng, cất tiếng “Vậy sao?”

“Ừm.”

“Sắp Tết rồi, em có muốn đi đâu chơi không?”

“Đi chơi tết?”

“Ừ.”

“Em muốn đi Nhật, đi biển càng tốt.”

“Được, tùy em quyết định.” – Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi, trong lòng thầm nghĩ, sắp hết năm, nàng cũng sắp 20 tuổi, bọn họ cũng nên có con, hần muốn nhân cơ hội này cùng nàng tạo ra 1 bảo bối thật đáng yêu...

“Buổi chiều anh sẽ đến đón em.” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, xoa nhẹ đầu nàng.

Du Huân Huân gạt đầu mở cửa xe “Tạm biệt.”

Chiếc xe từ từ rời khỏi trường Quý Tộc , nằng quay lưng đi vào . Từ đằng sau 1 bàn tay vỗ nhẹ vai nàng “Tiểu Huân , lâu rồi không gặp.”

Du Huân Huân nhìn cô bạn thân , khoe miệng giương lên “Chào buổi sang.”

“Aiz...có người mãi vui bên chồng mà bỏ bạn cả tuần không thêm gọi điện.”

“Đâu...đâu có.”

“Đừng nói dối, lúc nãy đã thấy hết rồi, về mặt cậu rất vui...có tiến triển rồi sao?” – Vân Yến Nhi cười tà.

Du Huân Huân đỏ mặt , vội chối bỏ “Thật là...làm gì có chứ , câu đấy sao nói nhiều vậy?”

“Haha...mặt cậu đỏ hết rồi kia.” – Tiếp cười chọc ghẹo vang lên , DU Huân Huân không nói gì thêm , nàng lựa chọn im lặng để mặc cho cô bạn đang thích thú trêu chọc.

Tại phái Nam Đài Bắc , cách xa trung tâm ồn ào , 1 tòa nhà cao được thiết kế theo những gian nhà truyền thống ở Nhật , tòa nhà to rộng trải dài hàng vạn ha , với từng khu riêng biệt , trong ngoài tập nập những người mặc áo đen đi qua đi lại canh gác , đây chính là nơi hoạt động của bang hội lớn nhất trong giới hắc đạo , bang hội ‘Hắc Long’.

Trong gian nhà chính , nơi diễn ra những cuộc họp của bang hội , Ngô Vũ Thần và Ngô Thiên Bảo đang bàn chuyện.

“Đây là thư của ai?” – Thanh âm trầm thấp đầy uy quyền vang lên.

“Không rõ , anh nghĩ việc này không đơn giản , đọc đi.” – Ngô Thiên Bảo điềm đạm trả lời.

Hắn mở bức thư ra , chỉ vừa đọc vài chữ , mày đẹp đã nhíu lại , đến dòng chữ cuối cùng thì tờ giấy đã bị vò nát , hắn hung hăng quăng xuống đất , trong thư viết có người muốn khiêu chiến với hắn và phần thưởng là Du Huân Huân.

“Em nên cho người abò vệ Huân HUân , anh nghĩ bọn chúng sẽ bắt cô ấy.”

*Reng.ggg... – Đột nhiên chuông điện hắn vang lên , a2 số của nàng , hắn hạ giọng xuống , dịu dàng cất tiếng “Anh nghe.”

Trong điện thoại vang lên 1 giọng nói lạ , vừa gấp gáp vừa hoảng sợ. “Xin hỏi , anh có phải là Ngô Vũ Thần không ạ?”

Mày đẹp nhíu lại , hắn lạnh giọng trả lời “Là ai?”

“Tôi là bạn cậu Tiểu Huân...cậu ấy bị bắt cóc rồi...anh mau đến trường đi.”

Ngô Vũ Thần sững người , cả sắc mặt cũng thay đổi , lập tức chạy ra ngoài , Ngô Thiên Bảo nhìn biểu hiện của hắn nghĩ là đã có chuyện nên chạy theo. “Vũ Thần , có chuyện rồi sao?”

“Bọn chúng đã bắt cô ấy rồi!”

“Cái gì?”

Cả hai người lên xe , gấp gáp chạy thẳng đến trường Quý Tộc , Ngô Vũ Thần cố gắng kìm nén sự tức giận , bọn chúng dám động đến người của hắn... điều mà hắn ghét nhất ? Đối với Ngô Vũ Thần họa không bao giờ liên lụy đến người thân, Hắn chỉ lo nàng sẽ bị bọn chúng hành hạ...

Vân Yến Nhi đứng chờ trước cổng trường , khi thấy Ngô Vũ Thần và Ngô Thiên Bảo xuất hiện , cô liền chạy tới.

Ngô Vũ Thần nhíu mày “Tại sao lại xảy ra chuyện?”

Vân Yến Nhi nhìn về mặt gần như sắp phát điên của hắn sợ đến nỗi nói không được “Tôi...chuyện này...”

“Em bình tĩnh lại , kể cho chúng tôi nghe.”

Ngô Thiên Bảo cất tiếng , về mặt hắn hiện giờ anh nhìn còn sợ hoảng hồ đây chỉ là một cô bé 19tuổi.

Vân Yến Nhi bình tâm lại , kể cho họ nghe....

Hôm nay , vì tiết học cuối giáo sư bận việc nên lớp của cô và Du Huân Huân được về sớm , cả hai người đứng trước cổng trường , dự định sẽ gọi cho Ngô Vũ Thần . Đột nhiên 1 đám người đàn ông đeo kính đen bao quanh hai người , 1 trong đám người kia lên tiếng hỏi nàng “Cô là Du Huân Huân?”

Du Huân Huân nhú mày “Có chuyện gì ?”

Vừa lên tiếng, nàng đã bị hấn chụp thuốc mê, Du Huân Huân hoảng sợ vùng vẫy nhưng với sức của nàng sao có thể chống lại hấn? Vân Yến Nhi giật mình, cô hét âm lên “Các người làm gì vậy? Mau buông cậu ấy ra.”

“Tránh ra.” – Một tên đầy mạnh cô ngã xuống đất, Du Huân Huân dần mất sức, đôi mắt từ từ khép lại, không còn biết gì, chỉ chờ có thể bọn chúng liền vác nàng lên vai chạy r axe hơi bỏ đi.

*Râm...

Vân Yến Nhi giật nảy người, hấn hung hăng đâm mạnh vào tường, rít lên “Khốn khiếp.”

Ngô Thiên Bảo cất tiếng “Không ai giúp sao?”

“Bọn...bọn chúng có súng...nên...không ai dám lao đến...”

“Được rồi, em về nhà đi, nếu tìm được Huân Huân, tối sẽ gọi cho em:

“Vâng...đây là cặp và điện thoại của cậu ấy.” Vân Yến Nhi gật đầu, run rẩy đưa đồ cho anh rồi quay đi.

Ngô Thiên Bảo quay sang hấn, anh bình tĩnh nói “Vũ Thần, bình tĩnh lại trước tiên chúng ta phải nên về nhà rồi bàn với mọi người.”

Ngô Vũ Thần hít một hơi thật mạnh, kìm chế mọi thứ lại quay lưng ra xe....

*Ngô gia...

Hai bên gia đình đều tập trung tại Ngô gia, không khí dường như còn tệ hơn trước.

“Xin lỗi...là do con...” – Ngô Vũ Thần điềm đạm cất tiếng, hấn cúi đầu trước mọi người.

“Không phải lỗi do con, ta không trách đâu.” – Du tổng lên tiếng, ông lắc đầu, mọi chuyện vốn dĩ không phải lỗi do hấn, nếu nói là lỗi thì ông mới chính là người có lỗi vì đã ép nàng phải cưới một người trong hắc đạo, nhưng đây vốn dĩ là chuyện rất thường tình, điều ông lo nhất chính là bọn chúng sẽ làm hại con gái ông.....

“Vũ Thần, vẫn chưa có tin gì sao?” – Ngô phu nhân cũng cất tiếng.

Hấn chỉ lắc đầu, không nói gì thêm, mọi người đều nhận ra hấn đang cố gắng bình tĩnh, nếu như hấn không làm vậy thì giờ này trước mặt họ là đống đổ nát do hấn gây nên....

*Bíp...- Tiếng thông báo tin nhắn từ điện thoại Ngô Vũ Thần, hấn mở máy lên, một tập tin được gửi đến, chạm nhẹ vào màn hình, một bức ảnh hiện ra. Là Du Huân Huân!? Hai tay nàng bị trói ngược ra đằng sau, trong một nơi tăm tối, đồ nát, mái tóc rối bời, trên khóe miệng còn vương chút máu, nàng ngồi co ro trong góc nhà. CHỉ vừa nhìn sơ qua, gân tay hấn đã nổi lên, cả cặp mắt cũng đỏ ngầu vì tức giận. Ngô Thiên Bảo liền hỏi “Vũ Thần, chuyện gì?”

Hấn không trả lời, bàn tay siết chặt điện thoại, anh nhú mày nhìn vào màn hình, là bức ảnh chụp nàng. Anh quay sang nhìn hấn, cố gắng trấn an “Vũ Thần...bình tĩnh....đừng...”

“Bình tĩnh... anh nói em làm sao có thể bình tĩnh?” – Hấn cắt ngang lời Ngô Thiên Bảo, gầm lên như một con thú hoang, sự tức giận và nhẫn nhịn đã lên đến đỉnh điểm... khiến cho mọi người đều giật mình.

“Vũ Thần...”

“Anh nhìn đi... người phụ nữ trong bức hình này là Huân Huân... là Huân Huân đó...”-Ngô Vũ Thần giọng cao điện thoại lên định ném xuống đất, Ngô Chấn Nam liền đứng lên ngăn lại “Anh...không được, nếu anh ném đi, chị dâu cũng sẽ không tìm được.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” – Lúc này Ngô gia mới mở lời, Ngô Chấn Nam cầm điện thoại đưa cho ông. Chỉ vừa nhìn qua, không chỉ ông mà những người lớn ở đây đều sững người. Du phu nhân như không còn sức, bà không thốt lên lời...

*Reng...- Chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên, hấn đưa tay giật lấy điện thoại, hít một hơi thật mạnh, bình tĩnh cất tiếng “Tôi nghe.”

“Xin chào Hắc Long, đã nhận được tin nhắn của tao chưa?”

“Khốn khiếp, mày là ai?”

“Mày không cần phải biết, vậy là mày đã xem...haha...thế nào có vui không?” – Tiếng cười ghê rợn vang lên.

Hấn nhú mày, giọng điệu như sắp phát điên “Cô ấy đâu?”

“À...mày yên tâm vẫn còn sống, chỉ là...có chút thương tích thôi...”

“Thằng khốn...nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì mày cũng không thể sống được đâu.”

“Haha...vậy thì mày thử tìm tao đi, à...để tao gợi ý cho mày...là trong rừng, Bắc Kinh này có bao nhiêu khu rừng thì cứ thông trả mà tìm đi... hahaha...” Vừa nói xong hắn cười thách thức rồi cúp máy.

Ngô Vũ Thần nắm chặt lấy điện thoại, cặp mắt xanh sâu thẳm, gân cổ hiện lên hắn nắm chặt tấm bàn gỗ quăng xuống đất...

“Rầm...Rầm...”

“Vũ Thần, con làm gì vậy...bình tĩnh lại có nghe không?” – Ngô tổng thấy hắn nổi điên, liền đứng lên giữ chặt hắn lại.

“Con có thể bình tĩnh sao? Nếu là ba, ba có bình tĩnh được không hả?” – Hắn gầm lên, hất ông ra cũng may Ngô Chấn Nam giữ được ông.

“Anh...anh vừa làm gì vậy? Đây là ba đó.”

“Vũ Thần...nghe lời em...mau bình tĩnh lại...bây giờ cần nhất là bình tĩnh...” – Du Ái My cũng lên tiếng, vì mọi người đang không biết phải làm thế nào với một kẻ đang mất hết lý trí như hắn, đây là lần đầu tiên họ thấy hắn như vậy cả người thân cũng không can được.

“Các người có thể bình tĩnh...?? Cô đã nhìn thấy Huân Huân chưa? Cô ấy thế thảm như thế nào hả?”

“Vậy thì sao? Anh ở đây tức giận để làm gì? Huân Huân...nó là em ruột của anh...anh đau lòng vậy còn em...ba mẹ và ông của em...họ còn đau lòng hơn anh nữa.”

Du phu nhân đứng lên, nắm lấy tay hắn, bà vỗ nhẹ, dịu dàng cất tiếng “Mang Huân nhi về đây...ta tin con có thể mang con bé bình an trở về...”

Ngô Vũ Thần lặng người nhìn bà, nụ cười của bà rất nhẹ nhàng và bình yên dù rằng bà còn lo hơn cả hắn...

“Để em giúp anh tìm chị dâu nhỏ!” – Ngô Chấn Nam nhếch miệng cười.

“Anh cũng sẽ đi cùng” – Cả Ngô Thiên Bảo cũng lên tiếng, vỗ nhẹ vai hắn. Ngô Vũ Thần thờ dài gật đầu “Con sẽ đưa Huân Huân trở về...” Rồi quay lưng bước ra ngoài...

Ngô phu nhân nhìn ba cậu con trai bỏ đi, kéo miệng bà chột giương lên, cuối cùng Vũ Thần – con trai của bà cũng đã biết quý một điều gì đó...

— —

Ngô Vũ Thần phái người đi tìm khắp nơi, cả Ngô Thiên Bảo và Ngô Chấn Nam cũng đi theo. Hắn lái xe dọc theo lối mòn của khu rừng nhưng vẫn không tìm được tung tích của nàng, hắn đã lục tung khắp nơi

Đêm đã khuya, mọi vật đều chìm trong yên tĩnh nhưng cách một phút là lại nghe tiếng đập phá đồ... Ngô Vũ Thần ngồi dưới sàn, khuôn mặt hệt như quỷ dữ, mặt mũi dựa vào tường...

*Reng— —

Ngô Vũ Thần giật mình vội bắt máy, cố kìm cơn giận “tôi nghe”

Bên kia vang lên giọng nói lúc trước, cười chế nhạo: “Thế nào? Vẫn chưa tìm ra sao?”

Ngô Vũ Thần nắm chặt điện thoại “Cô ấy đâu?”

“Đừng lo, vẫn còn sống!”

“Đừng dài dòng, địa điểm ở đâu?”

“Haha...được rồi, là khu rừng phía Bắc, chỉ một mình mày đến thôi...tao sẽ chờ!” *bíp-

Vừa nghe xong, hắn vội chạy đi, Ngô Thiên Bảo đứng ngoài cửa thấy hắn gấp gấp chạy ra, liền lên tiếng “Vũ Thần, tìm được rồi sao?”

“Phải!”

“Anh đi cùng em”

“Không cần, em sẽ đưa cô ấy về.” – Ngô Vũ Thần đóng cửa xe lại, phóng đi. Hắn phải đến đó thật nhanh, hắn muốn thấy nàng vẫn an toàn.

— —

Du Huân Huân ngồi khẹp mình trong góc nhà hoang tăm tối, tay chân nàng bị trói chặt, đôi mắt bị dải băng màu đen che khuất. Nàng mệt mỏi dựa vào bức tường gỗ lạnh lẽo... Nàng đang mong chờ hân sẽ mau chóng đến cứu nàng ra khỏi nơi này...

“Cô ăn đi !” *Cách- Đột nhiên có tiếng bước chân, cùng giọng nói lạ, nàng co người lại, không trả lời. Người nọ lại lên tiếng “Không cần phải sợ như vậy, tôi sẽ không làm hại cô, ít nhất là khi Hắc Long xuất hiện.”

“Các người...bắt tôi làm gì ?” – Đôi môi nhợt nhạt mấp máy, không còn đủ sức để nói.

“Vì cô là phần thưởng trong trò chơi này...”

Du Huân Huân im lặng không lên tiếng, hân lại nói tiếp “Nếu có trách thì hãy trách hân vì không thể bảo vệ được cô, và do cô đã yêu người trong giới hắc đạo.”

“Không phải lỗi của anh ấy !”- Du Huân Huân nhú mày, bất mãn nói, từ đầu nàng đã biết dù sao chuyện này nàng cũng đã biết trước, không thể trách hân...

“Bệnh chồng quá nhỉ ?” – Hân nhếch miệng cười, đưa tay cời trói cho nàng, hân cười nhạt “Cô nên ăn, trước khi hân tới sẽ không còn sức để cầu cứu đâu. và đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn !”

Nói xong hân bỏ đi, nàng mệt là người, cặp mắt to tròn nhìn đồng hồ nát xung quanh, nỗi sợ hãi lại dâng lên, nàng ghét những nơi chật hẹp tăm tối.
“Vũ Thần...cứu em...”

Ngô Vũ Thần đến nơi thì trời cũng gần sáng, hân bước xuống, đám người kia đã đứng chờ sẵn.

“Xin chào, tôi là Trần Định, đến cũng nhanh đấy !”

“Người đâu ?” – Ngô Vũ Thần nhú mày, lạnh giọng cất tiếng.

“Ồ đằng kia !” – Trần Định hất mặt vết đằng sau lưng, bọn thuộc hạ của hân đứng gọn sang một bên. Ngô Vũ Thần sững người khi nhìn thấy Du Huân Huân đang bị treo trên cành cây non sát mép vực, cơ thể nhỏ bé lơ lửng ở giữa khoảng không trống rỗng, nàng đưa mắt nhìn hân, khoé miệng khẽ giương lên. Ngô Vũ Thần đau lòng nhìn nàng, nàng tiều tụy hơn rất nhiều, lo sợ nàng sẽ rơi xuống dưới, hân quay sang Trần Định, cặp mắt sâu thẳm hệt như quỷ dữ, giọng nói trầm thấp đầy quỷ dị vang lên “Lên đi.”

“Rất có khí phách, nhưng yên tâm, chỉ tao với mày chơi trò này thôi !” – Trần Định nhếch miệng cười, dứt câu liền xông thẳng lên.

Du Huân Huân giương mắt nhìn, những tiếng đấm đá vang lên, tên đó cũng không phải người bình thường, mỗi chiêu hân tung ra, Ngô Vũ Thần đều phải dùng sức để đỡ.

Cuộc đối đầu này kéo dài được năm phút, Trần Định đã mất sức, Ngô Vũ Thần tìm cách tiếp cận Du Huân Huân, để có thể kéo nàng vào trong, nhưng khi gần chạm được thì Trần Định lại xông đến.

Đôi môi nhợt nhạt phun ra làn sương trắng, tay nàng rất đau. Nhìn Ngô Vũ Thần vì nàng mà bị thương, trong lòng rất lo lắng. Đột nhiên, cơ thể nàng chợt chùng xuống. Nàng giật mình nhận ra, cành cây đang có vết nứt, sắp không chịu được mà gãy...

“Mau thả cô ấy xuống, tao với mày đánh tiếp.” – Ngô Vũ Thần nhú mày, Trần Định cũng không phải tay vừa, nếu cứ kéo dài như vậy, cành cây đó sẽ không chịu được mà gãy mất, hân không thể để nàng gặp nguy hiểm.

“Không thể, như vậy cuộc chiến này mới thú vị chứ !” – Trần Định bật cười.

“Vậy tao...sẽ kết thúc việc này ngay lập tức.” – Dứt lời, Ngô Vũ Thần vung chân đá một quyền vào đầu Trần Định, gã không thể đỡ kịp, cơ thể bay ra xa, ngã xuống đất, đầu óc quay cuồng. Ngô Vũ Thần lao đến, lôi hân đứng dậy, đấm thật mạnh vào mặt hân, định sẽ dùng đòn kết thúc nhưng từ phía sau, vang lên tiếng nứt gãy... Hân giật mình quăng Trần Định sang một bên vội chạy lại phía gốc cây...

*Rắc....

“Vũ Thần... Á...” – Du Huân Huân sợ hãi hét lên, cơ thể nhỏ nhắn rơi thẳng xuống dưới. Hân không thể chụp kịp.

“Huân Huân...” – Ngô Vũ Thần hoảng sợ gọi tên nàng, không nghĩ ngợi gì, lao thẳng xuống dưới...

Trần Định sững người đứng nhìn cảnh tượng trước mắt, hân không ngờ Ngô Vũ Thần dám nhảy xuống. Đám đàn đờ hân đứng dậy, cất tiếng “Đại ca, lần này thì hân ta sẽ chết không toàn thây.”

“Mày biết cái gì, hân không thể chết được...”

“Nhưng vách núi này rất cao, dù không chết cũng gãy xương thôi...”

Trần Định im lặng, hần phân vân, Ngô Vũ Thần không thể chết dễ dàng như vậy, hần ta rất giỏi, nếu không phải cành cây đột nhiên bị gãy thì hần đã chết trong tay Ngô Vũ Thần rồi...

«Ừm...mmmmmm—

Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân đều bị rơi xuống biển, nàng không biết bơi, tay lại bị trói chặt, sợ hãi vùng vẫy, Ngô Vũ Thần rơi xuống cách nàng không xa liền bơi nhanh đến gần, cõng sợi dây ra, ôm lấy nàng. Du Huân Huân lắc mạnh đầu, nàng không thể thở được...

“Ừm...” – Ngô Vũ Thần giữ chặt đầu nàng, hôn sâu lên đôi môi nhỏ xinh, giúp nàng có thêm ôxi, rồi ôm siết lấy cơ thể Du Huân Huân ngoi lên mặt nước....

“Hộc...khụ...khụ...” – Du Huân Huân thở dốc, bàn tay run rẩy ôm lấy vai Ngô Vũ Thần để hần kéo vào trong bờ.

Nhìn khuôn mặt xanh xao của nàng, Ngô Vũ Thần lo lắng hỏi “Huân Huân, em không sao chứ?”

“Không...không sao...” – Nàng vẫn chưa hết hoảng sợ, cả cơ thể bắt chợt run lên, hần đau lòng ôm lấy nàng, giọng nói cũng như đang phát run “Anh xin lỗi...khiến em sợ như vậy.”

Du Huân Huân mỉm cười, vỗ tấm lưng chắc khỏe và rộng “Em không sao mà, chẳng phải anh đã đến cứu em rồi sao?”

Ngô Vũ Thần thở dài, nhìn cơ thể nàng đã ướt hết, hần cất tiếng “Anh đi kiếm nơi phơi khô quần áo.”

Du Huân Huân thấy hần đứng dậy vội nắm lấy cánh tay chắc khỏe “Anh đừng đi.”

“Nếu để như vậy em sẽ bị cảm.”

Nàng im lặng buông tay hần ra, không nói thêm lời nào, Ngô Vũ Thần đưa kéo nàng đứng dậy, khoe miệng chợt giương lên “Chúng ta cùng đi.”

“Vâng!” – Du Huân Huân mỉm cười, nắm lấy tay hần bước đi. Ngô Vũ Thần thấy nàng vui vẻ trong lòng cũng yên tâm, lúc này hần nhận ra nàng sợ hần sẽ đi mất, chính mình sẽ lại gặp nguy hiểm nên mới không cho hần đi. Trong tâm Ngô Vũ Thần vẫn tự trách bản thân vì đã khiến nàng bị thương.

“Cẩn thận.” – Ngô Vũ Thần nắm chặt bàn tay mảnh khảnh bước đi, họ đang ở sâu dưới vách núi, dù sao đây cũng là rừng rất nguy hiểm.

“Vâng.” – Du Huân Huân gật đầu, bước đều theo hần.

“Bên kia có cái hang, vào đó nghỉ một chút.” – Ngô Vũ Thần đi đến cái hang gần đó, cẩn thận nhìn xung quanh rồi mới đi vào.

Nhặt một ít củi khô vào hang, hần gom lại chuẩn bị đốt lửa, Du Huân Huân say sưa nhìn hần làm “Anh biết nhóm lửa sao?”

“Ừ.”

Chỉ một lát sau, ngọn lửa liền bốc cháy, đôi mắt to tròn sáng lên “Cháy rồi.”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng, khoe miệng khe giương lên “Thế nào? Có phải chồng em rất giỏi.”

Nàng bĩu môi, quay mặt sang chỗ khác, không trả lời. Còn hần thì lắc đầu cười tươi.

“Em cười đồ ra đi.”

Nàng giật nảy người, đưa tay nắm chặt áo “Anh...muốn làm gì?”

Nhìn hành động sợ hãi của nàng, Ngô Vũ Thần lại nổi hứng trêu ghẹo, hần cười xấu xa “Em thử nghĩ xem, nhìn em quyến rũ như vậy, thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Du Huân Huân lập tức lùi ra xa, lắp bắp nói “Không được làm càn, anh...tốt nhất là ngồi im đấy.”

Hần tiến lại gần nàng, vẫn giữ bộ mặt xấu xa “Nếu không thì sao?”

“Anh mau tránh ra, đừng lại gần em.”

Mặc kệ lời nói của nàng, càng lúc càng tiến gần nàng, tim Du Huân Huân đập thành thịch, cả khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín, sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

Nhìn bộ dạng của nàng, Ngô Vũ Thần bật cười, xoa mái tóc màu đen huyền “Yên tâm, anh không làm gì em đâu, mau cõng đồ ra để anh hong khô, nếu cứ để vậy em sẽ bị cảm.”

Du Huân Huân nhú mảy , phân vân nhìn hấn , ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Anh sẽ quay lưng lại.” – Ngô Vũ Thần ngồi bên đống lửa , quay lưng về phía nàng . Du Huân Huân tạm tin tưởng , đưa tay cởi áo , lí nhí nói “Lỡ như cởi ra rồi , anh nổi thù tính thì sao ?”

“Thì em sẽ bị ăn thịt...” – Ngô Vũ Thần cất tiếng chế giễu , nàng giật mình đỏ mặt lên tiếng “Em nói nhỏ vậy mà anh cũng nghe sao ?”

“Tai anh rất thính.”

Nàng bấu môi , đưa đồ cho hấn , lấy tay che lại “Anh không được quay lại , đồ...của em đó...”

Ngô Vũ Thần không nghe lời nàng , bình thân quay đầu lại khiến Du Huân Huân giật bắn người , thét lên “Á...anh làm gì vậy ?”

“Chỉ lấy đồ thôi.” – Khóe miệng hấn giương lên , híp mắt cười. “Anh mau quay sang chỗ khác đi.” – Nàng ngồi co ro dưới đất , không dám nhìn hấn.

“Chúng ta là vợ chồng , em cần gì phải xấu hổ ?”

“Anh im đi.” – Nàng gằn giọng mắng hấn . cả người đỏ lên vì xấu hổ , nàng vẫn nghĩ Ngô Vũ Thần là người rất háo sắc lỡ như hấn muốn làm chuyện đó ở đây thì sao ??? Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó là nàng muốn phát khóc rồi. Nhìn về mặt đáng thương của nàng , không nỡ bắt nạt thêm , cầm chiếc áo sơ mi khác lên cơ thể nàng “Khoác áo của anh , đã khô rồi.”

Du Huân Huân bậm môi nhìn hấn , Ngô Vũ Thần bật cười “Anh đùa thôi , mau mặc áo vào , nếu để như vậy anh không lường trước được đâu đấy.”

Du Huân Huân trừng mắt liếc hấn , hậm hực mặc áo vào. Chiếc áo của hấn rất rộng , dài gần đầu gối của nàng , còn hấn chỉ mặc chiếc quần dài , ngồi nhóm lửa , Du Huân Huân ngồi xuống cạnh hấn , nàng nói “Anh không lạnh sao ?”

“Nếu lo cho anh thì ôm anh đi !” – Ngô Vũ Thần quay sang nhìn nàng , cười tươi nói

“Anh thật là...không thể nghiêm túc được sao ?” – Nàng đẩy hấn ra , gằn giọng nói.

“Haha...anh không sao , mau lại đây.” Ngô Vũ Thần đưa tay kéo nàng vào lòng , cầm hai tay nàng để gần đống lửa “Như vậy sẽ không bị lạnh.”

Du Huân Huân ngồi trong lòng hấn , quả thật rất ấm “Vũ Thần , làm sao có thể ra khỏi đây ?”

“Đừng lo , Thiên Bảo sẽ đến cứu chúng ta nhanh thôi.”

“Sao anh biết được ?”

“Vi điện thoại anh có GPS.” – Hấn giờ điện thoại lên , vẻ mặt rất đắc ý.

“Nhưng điện thoại anh đang tắt nguồn mà.”

“Mở lên là được rồi , đây là điện thoại chống nước.” – Khóe miệng hấn giương lên , đưa tay mở điện thoại.

*Bíp... “Xong rồi !” – Hấn để điện thoại sang một bên , vòng tay ôm lấy nàng.

Đột nhiên trời đổ mưa , Du Huân Huân nhìn ra ngoài hang , cơ thể mệt mỏi dựa vào người Ngô Vũ Thần.

“Em mệt sao ?” – Thanh âm trầm thấp khẽ vang lên bên tai nàng . Du Huân Huân lắc đầu.

“Có đói không , anh đi tìm chút đồ ăn.”

“Em không đói , anh đừng đi , trời đang mưa.”

“Hôm qua đến giờ em vẫn chưa ăn gì phải không ?”

“Ừm...” Du Huân Huân ngập ngừng , quả thực hôm qua nàng không ăn cơm do Trần Định đưa , tuy không đói nhưng nàng rất mệt... “Em không sao.”

Nhìn sắc mặt của Du Huân Huân khá xanh xao , hấn đưa tay chậm chậm kéo đầu nàng đặt lên bờ vai rộng , nhẹ giọng “Anh biết rồi , nếu em mệt thì ngủ đi...”

Đôi mắt to tròn từ từ khép lại , nằm trong lòng hấn yên giấc. Ngô Vũ Thần nhu tình nhìn nàng , ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên khóe môi. Hấn cúi đầu điểm nhẹ lên đôi môi đỏ tươi.

Mưa vẫn không ngớt , hấn đưa mắt nhìn ra bên ngoài , vẻ mặt trở nên sắc lạnh , nếu hôm nay hấn không kịp thời ôm lấy nàng có lẽ mãi mãi sẽ mất nàng , nhất định hấn phải tìm ra Trần Định , dù có ở đâu...Ngô Vũ Thần đặt nàng trên đống đồ đã khô , cầm áo vest khoác lên cơ thể mảnh mai , rồi đi ra ngoài.

Du Huân Huân nhú mày tỉnh dậy , nàng đưa mắt nhìn xung quanh , thấy hân đang ngồi bên đồng lửa , cả người sùng , nàng đi đến gần hân , chạm tay vào cơ thể lạnh buốt , nàng cất tiếng “Vũ Thần , sao người anh lại ướt sùng vậy ?”

Ngô Vũ Thần đưa mắt nhìn , kéo nàng ngồi xuống , đưa những quả trái cây rừng cho nàng “Ăn đi.”

Nàng cầm lấy , cất tiếng hỏi “Anh đi ra ngoài sao ?”

“Ừ.”

“Anh không lạnh sao ?

“Không.”

“Anh mặc đi.” – Nàng đưa áo vest cho hân , Ngô Vũ Thần cầm lấy , khoác cho nàng , khoe miệng giương lên “Em mặc thêm đi. anh không sao.”

“Không được.”

“Nghe lời một chút.”

Du Huân Huân nhú mày , nàng mím môi , vòng tay ôm lấy cơ thể vạm vỡ , “Em xin lỗi.”

“Tại sao ?” Ngô Vũ Thần có chút bất ngờ.

“Vi em mà anh gặp rắc rối.”

Ngô Vũ Thần bật cười , kéo nàng vào lòng , xấu xa nhìn nàng “Nếu vậy ôm chặt một chút.”

“Anh còn giòn được sao ?” – Nàng đánh vào lồng ngực lạnh lẽo , mắng hân.

“Haha... được rồi , ăn đi , không có độc đâu.” – Ngô Vũ Thần cầm trái cây rừng đưa lên miệng nàng . Du Huân Huân cắn một miếng ăn thử , “Ừm... rất ngon , anh cũng ăn thử đi.” Nàng đưa cho hân , nhoen miệng cười.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , cúi đầu hôn nàng , dùng lưỡi nếm thử vị ngọt do nàng nói , Du Huân Huân ngớ người , vội đẩy hân ra.

Nàng đưa tay che miệng , tức giận mắng hân “Anh làm cái gì vậy ?”

Hân híp mắt cười ” Là em kêu anh ăn thử mà.”

“Nhưng em có kêu ăn kiểu này đâu !”

“Ăn như vậy mới cảm nhận được mỹ vị.”

Du Huân Huân đỏ mặt nhìn hân , người đàn ông chết tiệt này không thể nghiêm túc được hay sao ?? Ngô Vũ Thần mỉm cười , ôm chặt nàng hơn , cất tiếng “Mau ăn đi !”

Du Huân Huân thở dài , thương thức trái cây lạ , trong người đột nhiên lại cảm thấy mệt. Ngô Vũ Thần vuốt tóc nàng “Sắp có người đến rồi.”

“Hử ?”

“Chúng ta sắp về nhà.”

“Sao anh biết được ?”

Hân chỉ cười , không trả lời câu hỏi của nàng , Du Huân Huân nhú mày , nàng gác hai chân qua đùi hân , choàng áo cho Ngô Vũ Thần , thích thú cất tiếng “Như vậy thoải mái hơn.” rồi ngả người dựa vào cơ thể chắc nịch , thương thức vị ngọt của trái cây . Ngô Vũ Thần nhìn người phụ nữ trong lòng , hân thật không hiểu nổi lúc thì nàng rất bạo lúc thì rất yếu đuối... Thực kì lạ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: VỀ NHÀ

Ngô Thiên Bảo cùng Ngô Chấn Nam dẫn theo một đám người đi tìm kiếm Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân. Trong màn mưa, mọi người lần theo dấu GPS để tìm đến nơi hai người đang ở.

Một lúc sau, khi mưa đã tạnh, Ngô Thiên Bảo mới tìm được, anh chỉ tay về phía cái hang gần đó. Rồi cùng mọi người vội chạy đến. “Chấn Nam... ở phía bên kia.”

“Huân Huân... em ngủ rồi sao?” – Ngô Vũ Thần cúi đầu nhìn nàng, lúc này nàng còn nói rất nhiều vậy mà giờ đã ngủ rồi sao? Ngọn lửa cũng đã tàn từ lâu, gió mỗi lúc thổi lạnh hơn, hán đã găng gượng hơn mấy tiếng đồng hồ để bảo vệ cơ thể nhỏ nhắn trong vòng tay, Ngô Vũ Thần dùng cơ thể sưởi ấm cho nàng. Hán chợt mỉm cười, nhìn ra phía ngoài, nói thầm “Đến rồi...”

“Anh!” – Ngô Chấn Nam vui mừng khi thấy hán, cậu nhìn thấy hán đang ôm lấy chị dâu nhỏ, mặt tái nhợt liền cởi áo ra khoác cho hán “Anh không sao chứ?”

“Đến chậm... quá...” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, cơ thể chịu không nổi liền ngã xuống, Ngô Chấn Nam đưa tay đỡ.

“Vũ Thần... Vũ Thần...” – Ngô Thiên Bảo cũng khoác áo cho hán, với trận mưa lớn như vậy thời tiết lại rất lạnh, dù là người khỏe mạnh đến đâu cũng không thể chịu được lâu. Anh lập tức đỡ hán và Du Huân Huân ra khỏi hang, chạy nhanh ra xe.

— —

Hàng mi dài cong vút khẽ cử động, rồi từ từ mở ra, sau lớp nước trong veo là một không gian màu trắng, Du Huân Huân nhìn xung quanh, mùi hương quen thuộc tỏa ra khắp căn phòng, đây... là phòng của nàng ở Du gia, bên ngoài vẫn còn mưa rào, nàng không biết mưa từ lúc nào. Gượng người ngồi dậy, đặt bàn chân xuống đất, nàng tự hỏi sao nàng lại về được đây và còn... Ngô Vũ Thần?! Du Huân Huân bước nhanh mở cửa đi ra ngoài.

“Huân nhi, con tỉnh rồi sao?” – Du mẫu thấy nàng đi ra, liền bước đến hỏi.

“Mẹ, sao con...?”

“Là do Chấn Nam đưa con về đây, cũng may là Vũ Thần nó đã sưởi ấm cho con, nên con mới còn sống đây.”

“Vậy... anh ấy đâu?”

“Ở nhà Vũ Thần, đang nghỉ ngơi. Nó vì cứu con mà để cho cơ thể chịu lạnh đến nỗi ngất đi, xem chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng” – Bà lắc đầu cảm thán, bà cũng không ngờ hán lại yêu con bà sâu đậm đến thế ngay cả tính mạng cũng không màng, bọn họ chỉ sống với nhau 1 năm rưỡi thôi mà tình cảm đã như thế. Vậy mà bà cứ lo, Huân Huân sẽ bị ăn hiếp.

“Con... con phải đi gặp anh ấy...” – Vừa nghe xong, nàng đã vội chạy đi, xem chút nữa là ngã xuống đất cũng may Du Ái My xuất hiện và đỡ nàng.

“Em không sao chứ? Cơ thể em vẫn còn yếu đừng chạy lung tung.”

“Nhưng mà... nhưng mà em muốn gặp Vũ Thần.”

“Chị vừa ở đó về, anh ấy cũng vừa tỉnh lại, không sao hết.” – Cô an ủi, dịu dàng cất tiếng.

Du Huân Huân nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn muốn gặp chồng của mình, nàng cất tiếng nài nỉ chị “Chị à, đưa em về gặp Vũ Thần đi.”

“Huân nhi... Đợi con khỏe hán rồi đi.”

“Không được, con muốn đi ngay bây giờ.”

“Em đó, lúc trước chẳng phải ghét người ta lắm sao? Bây giờ đã biết lo lắng rồi à?” – Du Ái My bật cười, xoa đầu nàng “Được rồi, vào thay đồ đi rồi chị đưa em đi.”

“Vâng” – Du Huân Huân mỉm cười, đi vào phòng.

“Thiệt là... con bé này, có chồng rồi quên mẹ sao?” – Du phu nhân nhún mày cảm thán.

“Chẳng phải mẹ rất mong Tiểu Huân và Vũ Thần yêu nhau sao?”

“Haizz...” – Bà thở dài không lên tiếng, dù sao người ta cũng thường nói, con gái mà đi lấy chồng thì chỉ biết nghĩ đến chồng thôi...

— —

“Chị, anh ấy thật sự không có gì chứ?” – Du Huân Huân ngồi trong xe lặp lại câu hỏi lúc này.

“Ừ, chắc bây giờ cũng đang nhớ em lắm đấy....Em yêu anh ấy rồi sao ?” – Du Ái My quay sang nhìn nàng, khóe miệng giương lên đầy ẩn ý.

“Hừ?...ừm...tuy anh ấy hơi xấu tính lại biến thái lại háo sắc nhưng anh ấy rất biết quan tâm và hiểu em.”

“Biến thái ? Háo sắc ? Em đang nói Vũ Thần sao ?” – Cô nhú mày , nàng vừa nói Ngô Vũ Thần là người như vậy sao ? Thật không thể tin được , nhìn hần lúc nào cũng lạnh lùng lại rất nghiêm túc mà ?

Du Huân Huân gật đầu chắc chắn “Ừm, chắc lúc quen những cô gái khác anh ấy cũng xấu tính như vậy thôi.” – Đột nhiên , khuôn mặt xinh đẹp cau có , nàng thờ dãi đầy bất mãn.

“Theo chị biết thì, những hành động xấu xa đó Vũ Thần chỉ làm với em thôi , còn những cô gái khác thì rất bình thường.”

“Sao chị biết.”

“Có người nói...” – Cô trả lời ngắn gọn , nàng tuy không hiểu nhưng cũng không hỏi thêm , chỉ cần biết ngoài nàng ra , hần không còn yêu người phụ nữ nào khác là được.

Du Ái My lái xe chạy thẳng vào sân của tòa biệt thự sang trọng , rộng rãi , cùng nàng bước xuống . Quân gia thấy nàng , liền chạy lại cầm dù đón “Chào thiếu phu nhân , chào Du tiểu thư.”

Cô cúi đầu chào nhận lấy cây dù từ tay ông , còn nàng thì vui vẻ cười tươi “Chào bác quân gia , Vũ Thần ở trong phòng sao ?”

“Vâng.”

Nàng để gọng giày lên kệ , đi vào nhà , thấy người hầu bưng chén cناه lên tầng một , nàng vội cất tiếng “Khoan...khoan đã.” Rồi chạy lên.

Du Ái My đưa cây dù cho quân gia , nhìn nàng chỉ biết lắc đầu.

“Để tôi đem lên cho.” – Du Huân Huân cầm lấy khay đựng canh trên tay người hầu gái , vui vẻ nói.

“Vâng.”

Du Huân Huân vui vẻ đi lên tầng hai , đưa tay cầm lấy tay nắm cửa , hít một hơi thật mạnh rồi mở cửa , cất tiếng “Anh yêu à , em về rồi , nhớ anh quá đi !”

Vừa dứt câu , nàng giật mình khi phát hiện ra trong phòng không chỉ có Ngô Vũ Thần mà toàn bộ người của Ngô gia đều có mặt , cả cha nàng và ông nội cũng đang ngồi ở đó . Du Huân Huân mím môi , ngay cả nụ cười cũng tắt , mọi người thì sững sờ nhìn nàng , khuôn mặt bỗng chốc hóa đá , nàng không biết phải nên làm thế nào. Du Ái My đứng đằng sau bịt miệng cười , bước đến cầm lấy khay thức ăn , vỗ nhẹ vai nàng , cười thầm “Tiểu Huân , em thật dũng cảm.”

Ngô Vũ Thần nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của nàng , khóe miệng chọt giương lên , cất tiếng đùa giỡn “Anh cũng rất nhớ em , mau lại đây , Em-Yêu.” Hần đưa tay ra , ý tứ như muốn nàng bước đến , còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “em yêu” khiến nàng càng thêm xấu hổ.

Thấy nàng đứng cúi đầu , bất động không lên tiếng , Ngô Thiên Bảo lại đổ dầu vào lửa , chọc cho nàng thêm xấu hổ “Em yêu , mau bước đến đây , anh yêu của em đang đợi.” Mọi người nghe xong liền bịt miệng cười

Du Huân Huân bặm môi , lập tức quay mặt định quay lưng bỏ đi , Ngô Vũ Thần liền lên tiếng “Huân Huân !”

Du Huân Huân khựng lại , hần bước đến gần , nắm tay nàng đẩy cánh cửa rộng ra , hần lạnh giọng cất tiếng “Mọi người về đi , con khỏe rồi.”

Ngô tổng ngó người nhìn hần “Con muốn đuổi mọi người sao ?”

“Phải.”

Nhìn chồng mình tỉnh bơ trả lời, Du Huân Huân kéo tay hần “Này , sao anh lại nói vậy ?”

Ngô Vũ Thần chán chường nhìn nàng , rồi quay sang phía mọi người “Mọi người cứ ở lại...”

“Anh nói thật sao ?” – Ngô Chấn Nam nhú mày hỏi. Cậu ngạc nhiên khi thấy hần đồng ý cho mọi người ở lại , từ trước đến giờ anh trai cậu rất ghét ai phá rối không gian của vợ chồng họ...

“Ừ.” – Ngô Vũ Thần gật đầu , đưa mắt nhìn nàng , khóe miệng cong lên “Bà xã , chúng ta sang phòng bên cạnh.” Rồi kéo nàng sang phòng bên cạnh. Bỏ mặc đám người đang trở mắt nhìn .

Ngô phu nhân bật cười “Vũ Thần , từ nhỏ nó đã vậy rồi mọi người đừng để ý.”

” Chúng ta cũng nên về thôi.” – Du tổng gật gù , đứng dậy cùng Du lão đi về , Ngô gia cũng đi về , vì không ai mặt dày ở lại khi Ngô Vũ Thần đã có ý

đuổi...

*Phòng Du Huân Huân...

Ngô Vũ Thần kéo nàng ngồi trên giường, hấn dựa lưng vào đầu giường, nàng ngồi bên cạnh, vòng tay rắn chắc ôm lấy nàng. Du Huân Huân nhú mày “Vũ Thần, sao anh lại thẳng thừng đuổi mọi người như vậy?”

“Có chuyện gì sao?”

“Anh...”

“Không sao đâu, đừng lo.” – Ngô Vũ Thần cắt ngang lời nàng, Du Huân Huân tròn mắt nhìn, hấn biết nàng đang định nói gì sao?

Sực nhớ tới chuyện hôm qua, nàng nhìn sắc mặt hấn, bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ vào khuôn mặt anh tuấn “Anh khỏe chưa?”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng, khóe miệng cong lên, nắm lấy tay nàng “Còn hơi mệt.”

“Vậy anh nghỉ ngơi đi. Phải rồi vừa nãy bác quản gia có làm canh, để em lấy...” – Du Huân Huân rời khỏi vòng tay hấn, bước xuống giường, chưa kịp bước đi, ngay cả câu nói cũng chưa nói hết đã bị một bàn tay to rộng có chút khô ráp kéo ngược nàng, ngã xuống giường. Nàng chưa kịp phản ứng, Ngô Vũ Thần đã lên tiếng, giọng nói hấn có phần mệt mỏi và trầm thấp “Không cần.”

“Nhưng mà...” – Du Huân Huân nhú mày, lo lắng lên tiếng.

“Anh không sao, chỉ cần em nằm im bên cạnh là được.” – Đôi đồng tử màu xanh nhắm nghiền, đặt cằm trên mái tóc đen huyền, hơi thở dần nhẹ đi.

Nàng nghe lời hấn nằm im, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy hấn, là do nàng nên hấn mới mệt mỏi như vậy. Nàng rúc đầu vào lồng ngực vạm vỡ, cảm nhận hương thơm tỏa ra từ cơ thể rắn chắc của người đàn ông bên cạnh, say giấc nồng....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 14

Du Huân Huân ngồi trong phòng đọc sách, kể từ khi về nhà đã hai tuần, bây giờ là lúc nàng ôn thi, việc này khiến hấn rất khó chịu vì Du Huân Huân vẫn ở phòng nàng không chịu ngủ cùng hấn.

“Đã trễ rồi em nên đi ngủ.” – Ngô Vũ Thần đứng dựa vào cánh cửa, khoanh tay nhìn nàng cầm cúi đọc sách.

... ..

Không nhận được câu trả lời của nàng, Ngô Vũ Thần nhú mày: “Du Huân Huân!”

“Được rồi, em biết rồi anh ra ngoài đi!” – Nàng gằn giọng, lấy tay xoa hấn ra ngoài.

Hấn sững người nhìn, Nàng xoa đuổi hấn? Đã 1 tuần rồi hấn chưa được gần vợ mình ngay cả nói chuyện cũng rất ít, Ngô Vũ Thần nhìn dáng vẻ chăm chỉ của nàng đầy bất mãn...

Du Huân Huân thấy không gian im lặng nghĩ là hấn đã ra ngoài. Một lúc sau, nàng cảm thấy đói bụng nên đứng dậy, vừa quay ra nàng liền giật bắn người khi thấy hấn vẫn còn đứng đó... không động đậy hết như bức tượng, nhưng về mặt thì vô cùng khó coi, hấn đứng đó gần nửa tiếng?? Du Huân Huân nói: “Anh... đứng đó làm gì? Sao không đi ngủ?”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng 1 lúc rồi mới lên tiếng “Không có em, không muốn ngủ”

Du Huân Huân phì cười, cách nói của hấn lúc này giống như đứa trẻ đang giận dỗi, nàng bước đến nắm cánh tay hấn vui vẻ nói “Ông xã, đợi em thi xong sẽ bù cho anh.”

“Bù cho anh!?”

“Ừm”

Hấn nhếch miệng cười, thanh âm trầm thấp khẽ vang “Cái này là do em nói.”

Nàng gật đầu, đẩy hắn ra ngoài “Vậy anh đi ngủ đi.”

“Còn em định làm gì ? Không ngủ sao ?”

“Em đói, định xuống bếp kiếm đồ ăn.”

“Để anh nấu cho em” – Khỏe miệng miệng hắn giương lên, nắm lấy tay nàng đi xuống dưới.

Du Huân Huân ngạc nhiên vô cùng khi nghe câu nói của hắn. “Anh biết nấu ăn sao ?”

Hắn kéo ghế đặt nàng ngồi xuống, thanh âm trầm thấp vang lên “Ừ.”

Nghe hắn nói, nàng rất kì vọng, thật không ngờ hắn lại biết nấu ăn ?! Du Huân Huân nhìn người chồng đảm đảm đang nấu nướng rất điêu luyện, khỏe miệng giương lên. Chỉ một lát sau đồ ăn đã chín, nàng ngửi thấy mùi thơm phảng phất xung quanh, bụng thêm cồn cào.

Ngô Vũ Thần ngồi đối diện nàng, đặt đũa xuống bàn “Ăn thử đi.”

“Vâng !” – Du Huân Huân cầm đũa ăn thử, quả thật rất ngon, nàng hí mắt cười tươi “Rất ngon.”

Hắn nhếch miệng cười, ngắm nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nàng trong tâm cũng thấy rất vui, cung chiêu nói “Em là người đầu tiên được ăn thức ăn do anh nấu đây.”

“Hừm, thật sao ?!”

“Ừ.”

“Những người bạn gái cũ của anh cũng vậy sao ?”

“Phải.”

“Vậy sau này em sẽ học để nấu cho anh ăn.” – Du Huân Huân cười tươi.

“Để anh dạy em”

“Vâng.”

Sau khi ăn xong, nàng ngồi nhìn hắn dọn dẹp, hàng mi cong vút chột dính liền, nàng ngực xuống bàn. Dù sao cũng đã gần 2 giờ sáng, nàng cũng buồn ngủ.

Ngô Vũ Thần quay sang nhìn nàng, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của vợ mình, hắn thở dài, vòng tay bế nàng lên, rì rì cất tiếng “Em học để làm gì ? Dù sao anh cũng đâu cho em đi làm.” Hắn thông thả bế nàng vào phòng nằm xuống ôm lấy cơ thể nhỏ bé, chìm vào mộng đẹp....

— —

Hai hôm sau là ngày thi của nàng, khi ánh nắng len qua hàng cây chiếu vào phòng, Du Huân Huân nhú mày tỉnh giấc, nhìn xung quanh đây là phòng của Ngô Vũ Thần và hắn đang nằm cạnh nàng, hôm qua hắn ép nàng phải ngủ chung giường, dù nàng có nói gì hắn cũng mặc kệ. Cặp mắt to tròn liếc nhìn đồng hồ, đã gần bảy giờ, hôm nay nàng phải đi thi ? Du Huân Huân bước xuống giường đi vào phòng tắm, một lúc sau mới bước ra. Nàng ngồi trên giường lay người Ngô Vũ Thần “Ông xã.....Mau dậy đi, hôm nay em phải đi thi đó.”

Ngô Vũ Thần khẽ nhú mày, giọng nói khàn khàn “Vẫn còn sớm, ngoan, để anh ngủ.”

“Không được, hôm nay anh phải đưa em đến trường mà.” Nàng hất tẩm chăn ấm áp trên người hắn ra, phụng phịu nói.

“Bà xã, em im lặng chút đi.”

“Vũ Thần, anh mau.....Oái.....” – Chưa nói hết câu, cánh tay to khỏe đã vươn ra kéo nàng ngã xuống giường, Ngô Vũ Thần trở người, choàng qua người nàng, điểm nhẹ lên trán nàng một nụ hôn “Chào buổi sáng, bà xã.”

Du Huân Huân nhú mày bất mãn “Anh đã chịu dạy rồi sao ?”

“Anh dạy lâu rồi.”

“Cái gì ?”

Hắn cười tươi, vẻ mặt ngạo nghễ vô cùng “Mỗi ngày anh đều dậy rất sớm, để có thể ngắm khuôn mặt em lúc ngủ.”

Du Huân Huân đỏ mặt, hờn trách hắn “Anh cố tình chọc em.”

“Sao hà ? En bắt mẫn sao ?”

“Anh mau tránh ra.” – Du Huân Huân nhìn ánh mắt tà mị của hắn , đột nhiên trở nên luống cuống , nằng đỏ mặt đẩy hắn ra , chạy khỏi phòng. Ngô Vũ Thần nhìn dang vẻ của nàng , hứng trên chọc lại nổi lên “Để thương thật.” Rồi đưa tay lấy quần áo bước vào phòng tắm , hắn đang nghĩ hôm nay nàng sẽ thi xong , vậy thì hắn sẽ làm gì nàng đây. ...

Du Huân Huân thông thả thưởng thức bữa sáng yêu thích , bất chợt nhìn thấy hắn , đôi đồng tử đen láy mở căng ra .Ngô Vũ Thần ăn mặc khác xa với thường ngày , chiếc áo soni màu kem cùng bộ vest đen , hôm nay đặc biệt thắt cà vạt. Tay áo cũng không xắn lên như mọi khi mà buông thả xuống , mái tóc màu nâu chải gọn sang một bên để lộ đôi mày rậm càng tô đậm ngũ quan tinh tế , cặp mắt màu xanh liếc nhìn nàng , đôi môi mỏng cong lên , cất tiếng chọc ghẹo “Chùi miệng đi.”

Du Huân Huân giật mình đưa tay bịt miệng lại , phát hiện ra mình bị lừa liền trách hắn “Chùi. ...Cái đầu anh.”

Hắn đưa tay kéo ghế ngồi bên cạnh , thanh âm trầm ấm vang lên “Có phải hôm nay anh rất phong độ.”

Nàng phì cười , bĩu môi nói “Tự ki. Bình thường thôi.”

“Bình thường ? Vậy vừa nãy ai đã nhìn anh không chớp mắt ?”

“K...Không biết....” – Nàng quay mặt sang chỗ khác , lảng tránh câu hỏi của hắn , tiếp tục ăn.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , đưa tay捏 má nàng “Thật không biết sao ?”

Du Huân Huân trầm mặc để tìm cách lảng tránh hắn , nằng chợt cất tiếng “Tại sao anh lại mặc như vậy ? Định đi gặp ai sao ?”

“Anh đến công ty giải quyết một số chuyện . Đã ăn xong chưa , anh đưa em đến trường.”

Du Huân Huân nhú mày nhìn , cũng không nói thêm , mau chóng ăn xong rồi đứng dậy cầm lấy balô đi ra xe.

Ngô Vũ Thần lái xe ra khỏi nhà , hắn chợt cất tiếng “Hôm nay thi xong anh đưa em đi ăn tối.”

“Hừm ? Không ăn ở nhà sao ?”

“Ừ.”

Du Huân Huân gật gù , dù sao nàng cũng đã đến ngày thi , thi xong rồi được giải thoát khỏi đồng bài vở cũng tốt , nàng sẽ không cần nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của hắn và luôn phải năn nỉ Ngô Vũ Thần để yên cho nàng học nữa. Được một lúc , nằng cất tiếng “Vũ Thần , rù mọi người đi chung nhé.”

“Không được.” – Nàng vừa nói hắn liền phản đối.

Du Huân Huân nhú mày , thắc mắc hỏi “Tại sao ?”

“Đây là bữa tối của anh và em , việc gì phải mời họ ?”

“Không phải là tiệc mừng em thi xong sao ?”

“Chỉ một phần thôi , nói tóm lại em không được mời ai hết.”

Du Huân Huân khó hiểu nhìn vẻ mặt lạnh lùng vốn có của hắn , kì lạ , rốt cuộc là hắn muốn làm gì đây ? Nàng thờ dãi , gật đầu đành phải chấp nhận “Em biết rồi.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Rất ngoan.”

Dừng xe trước cổng trường Quý Tộc cao lớn , Du Huân Huân mở cửa định bước xuống thì một bàn tay vươn ra kéo nàng lại tiếp theo đó là đôi môi đỏ tươi bị chiếm trọn. Ngô Vũ Thần không chút e dè nhấp nháp , liếm mút môi anh đào , chiếc lưỡi xâm nhập vào bên trong miệng nàng , quấn lấy cái lưỡi mềm mại , ẩm ướt , nhiệt tình cảm nhận mật ngọt và hơi thở của nàng. Hồi lâu sau mới lưu luyến buông ra , khoe miệng hắn cong lên “Thi tốt.”

Du Huân Huân đỏ mặt , cất tiếng trả lời hắn “Em biết rồi !”

*Brum. Ngô Vũ Thần lên ga chạy đi , cặp đồng tử nhìn vào gương chiếu hậu thấy nàng đứng nhìn một lúc rồi mới quay lưng đi vào , hắn nhếch miệng cười , dù sao hôm nay cũng là ngày cuối hắn và nàng ngủ riêng . Ngô Vũ Thần rất mong chờ đến tối nay để xem câu nói “sẽ bù cho anh” của nàng sẽ như thế nào....??? Rất lâu rồi hắn chưa được gần gũi với vợ , hôm nay hắn sẽ cho nàng cảm nhận từng chút một sự khó chịu mà hắn phải chịu đựng hơn một tuần qua.Đôi môi mỏng khẽ nhấp nháy “Bà xã , xem ra tối nay em sẽ vất vả rồi.”.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: “ĂN TỐI”

Toàn bộ nhân viên của tập đoàn quỹ quốc tế Douplan Wu đều hết sức ngạc nhiên, vị chủ tịch đầy uy lực của họ hơn nửa năm nay chưa xuất hiện ở công ty, nói đúng hơn là nửa năm thì xuất hiện chỉ hai lần. Hôm nay đột nhiên lại xuất hiện khiến họ rất ngạc nhiên, Ngô Vũ Thần bước vào thang máy mạ vàng dành riêng cho giám đốc.

“Chào chủ tịch!” – Hai thư kí thấy hắn xuất hiện liền cung kính cúi đầu chào. Hắn không cất tiếng, đưa tay mở cửa đi vào.

Ngô Thiên Bảo thấy hắn, khoe miệng cong lên, cất tiếng “Chà, vị chủ tịch đáng

mến, lâu rồi không thấy đến đây.”

Ngô Vũ Thần không trả lời, ngồi xuống ghế sofa êm ái, Ngô Thiên Bảo ngồi đối diện cất tiếng “Tại sao lại đến đây? Về mặt em có vẻ rất vui.” Anh nhìn hắn rất khác mọi khi, mấy người trước còn rất u ám, nhìn về mặt như ác quỷ của hắn ngay cả anh cũng không dám đến gần vậy mà hôm nay lại vui vẻ như thế, anh đoán người có thể làm thay đổi tâm tình của em trai anh chỉ có thể là Du Huân Huân.

Ngô Vũ Thần lạnh giọng lên tiếng “Liên quan đến anh sao?”

“Chắc, thật ích kỉ.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Việc ở công ty thế nào?”

“Ồn, không có gì bất thường, phải rồi, có một đối tác muốn gặp em.”

“Từ chối đi.”

“Ông ta muốn gặp em để bàn chuyện quan trọng! Anh cũng đã nói rõ với ông ấy là em không gặp nhưng ông ta vẫn muốn gặp em, xem ra có chuyện thật đấy.”

“Là ai?”

“Kỷ Hiểu Dương.”

Hắn trầm mặc một chút, Kỷ Hiểu Dương hình như là cha của Kỷ Tồn Phi?! Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Hẹn ông ta đi, nói ông ta đưa con trai đến cùng.”

Ngô Thiên Bảo nhú mày khó hiểu, dù sao anh cũng không quan tâm “Ừ.”

“Mai là sinh nhật Huân Huân, cô ấy mời mọi người đến. Gửi lời với mọi người.” – Nói xong, hắn đứng dậy đi về, trước khi đi cũng không quên chào anh “Em về đây.”

Ngô Thiên Bảo mỉm cười, hắn vừa chào anh? Lịch sự hơn mọi khi, xem ra hắn đã thay đổi vì em dâu rồi.

—

Buổi chiều sau khi thi xong, Du Huân Huân vui vẻ đi ra ngoài cùng Vân Yến Nhi.

“Huân Huân à, xem ra cậu làm bài rất tốt.”

Du Huân Huân cười tươi, khoác tay Vân Yến Nhi “Ừ, cậu không làm được sao?”

“Cũng tạm thôi.”

“Mai sinh nhật mình nhớ đến dự nhé. Ở Du gia.”

“Ừ.”

Gần ra đến cổng nàng đã thấy Ngô Vũ Thần xuất hiện, hắn đứng dựa vào xe. Vẫn bộ trang phục như buổi sáng, chỉ có điều cà vạt đã tháo ra. Hắn đứng ngược nắng, dáng vẻ uy nghiêm và phong độ, mái tóc màu nâuduoiws nắng óng ánh, đôi mắt màu xanh sắc bén được che bởi chiếc kính mát sang

trọng . Nhìn hấn đẹp như một bức tượng được người tạc rất tinh tế. Mọi ánh mắt xung quanh đều hướng về hấn , vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Hấn là một người không bao giờ thích chờ đợi người khác vậy mà hôm nay lại đứng chờ nàng , điều này khiến Du Huân Huân rất vui , nàng buông tay Vân Yên Nhi ra , chạy đến bên hấn.

“Huân Huân.” – Một giọng nói vang lên , khiến nàng dừng lại đưa mắt về phía giọng nói vừa phát ra.

Nàng nhú mày khi biết chủ nhân giọng nói là Kỳ Tồn Phi , thanh âm lạnh lẽo phát ra “Chuyện gì ?”

Vân Yên Nhi bước đến. Kỳ Tồn Phi đưa nàng hộp quà , cất tiếng “Chúc mừng sinh nhật , tuy ngày mai mới là sinh nhật em .”

Du Huân Huân nhú mày “Tôi không muốn nhận.” , nàng đẩy hộp quà về phía hấn , quà của Kỳ Tồn Phi nàng không muốn nhận , dù có nhận thì Ngô Vũ Thần cũng xé nát nó thôi.

Kỳ Tồn Phi ngập ngừng , lại cất tiếng “Em không thể xem đây là quà của bạn sao ?”

“Tất nhiên là tôi có thể , nhưng tôi không muốn nhận.”

“Nhưng...”

“Cậu ấy đã từ chối sao anh cứ ép hoài vậy ?” – Vân Yên Nhi cất tiếng , hấn là kẻ có mối nói cũ , bỏ rơi bạn cô ra bây giờ lại bám lấy.

“Anh tránh ra !” – Du Huân Huân lướt qua người Kỳ Tồn Phi . Nhưng hấn lại kéo lại “Huân Huân à...”

“Buông tay ra.” – Đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên , Du Huân Huân ngược mắt nhìn , là Ngô Vũ thần ?!

Kỳ Tồn Phi nhú mày , người đàn ông trước mắt hấn toát ra một luồng sát khí khiến người khác phải run sợ.

Ngô Vũ Thần bước đến , đưa tay kéo nàng về phía mình , đôi đồng tử màu xanh sâu thẳm liếc nhìn Kỳ Tồn Phi.

Kỳ Tồn Phi sững người nhìn hấn , những cặp mắt xung quanh cũng hướng về phía nàng , Ngô Vũ Thần nắm tay nàng rời khỏi trường Quý Tộc . Vân Yên Nhi nhìn về mặt Kỳ Tồn Phi đang rất tức giận , cô lắc đầu lên tiếng “Đừng nghĩ đến việc sẽ tiếp cận Tiều Huân.” Sau đó quay lưng bỏ đi...

Du Huân Huân ngồi bên Ngô Vũ Thần , nhìn về mặt khó coi của hấn , chịu không được liền lên tiếng : “Vũ Thần, anh sao vậy.”

Ngô Vũ Thần vừa lái xe vừa trả lời “Không sao !”

“Mặt anh khó coi như vậy mà nói không sao ?”

Hấn đưa mắt nhìn nàng , khoe miệng giương lên “Anh đưa em đi mua đồ.”

“Mua đồ ?”

“Chẳng phải anh đã nói là đưa em đi ăn rồi sao , em định mặc đồng phục đi sao ?”

“Về nhà lấy không được sao ?”

“Rất mất thời gian.”

Du Huân Huân nhú mày khó hiểu , hấn không trả lời câu hỏi của nàng lúc nãy cũng không sao , dù sao nàng cũng đã quen với cách nói chuyện của hấn.

Dừng trước cửa tiệm gỗ lân trước , nàng cẩn thận bước xuống , cửa tiệm này vẫn như cũ không thay đổi. Ngô Vũ Thần ôm ngang eo nàng mở cửa bước vào , khoe miệng giương lên “Vào thôi.”

Nàng mỉm cười , theo hấn đi vào. Người phụ nữ trung niên đang ngồi xem lại mẫu thiết kế nghe có tiếng chuông liền đưa mắt nhìn . Tuy đã lâu không gặp nhưng bà vẫn nhớ nàng , bà Trần cất tiếng “Ồ , Ngô phu nhân , lâu rồi không gặp , cô vẫn khỏe chứ ?”

Du Huân Huân mỉm cười , gật đầu chào “Cảm ơn , cháu vẫn khỏe.”

Bà quay sang Ngô Vũ Thần , thân thiện lên tiếng “Tôi vừa đặt một mẫu váy rất đẹp của nhà thiết kế người Ý. Nếu không chê mời cậu xem thử.”

Ngô Vũ Thần đưa tay cầm lấy , đưa mắt nhìn nàng “Em thử đi.”

“Vâng.”

“Mời đi theo tôi !” – Bà mỉm cười đi vào sau tấm màn màu xanh nhạt , nàng cũng bước theo sau.

Ít phút sau , Du Huân Huân bước ra nhìn hấn đang chăm chú đọc báo liền cất tiếng “Vũ Thần , nhìn xem có được không ?”

Ngô Vũ Thần đặt tờ báo xuống bàn, đôi đồng tử màu xanh sáng lên, nàng mặc chiếc đầm màu xanh lam, cổ váy khoét sâu cột dây ở cổ, thân váy xòe dài ngang đầu gối, mái tóc suôn dài thả hai bên vai, dưới hàng mi dài cong vút là cặp mắt to tròn lấp lánh như nước, bên trong con ngươi đen láy là bóng dáng hần, đôi môi đỏ tươi xinh đẹp, hần đứng dậy bước đến bên vợ mình, ánh mắt nhu tình nhìn nàng, khóe môi cong lên: “Rất đẹp.”

Du Huân Huân vui vẻ cất tiếng “Vây ấy bộ này nhé.”

“Ừ.” – Ngô Vũ Thần gật đầu, quay sang nhìn bà Trần “Thanh toán đi.”

“Vâng.”

Hần ôm ngang eo nàng bước ra ngoài, lên xe chạy đi. Ngô Vũ Thần đưa nàng đến nhà hàng sang trọng, nàng theo bước hần vào trong phòng đã đặt sẵn. Hần buông tay nàng ra, cất tiếng “Em mở cửa đi.”

Du Huân Huân đưa tay mở cửa, từ trên cao một hàng bong bóng rơi xuống, đôi mắt to tròn mở căng ra, căn phòng đầy hoa, ở giữa là bàn tròn với những ngọn nến lung linh trên mặt bàn, cùng chiếc bánh kem hình tròn. Ngô Vũ Thần ôm ngang eo nàng bước vào, Du Huân Huân vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hần đưa tay kéo ghế giúp nàng, rồi ngồi bên cạnh, khóe miệng chột giương lên “Chúc mừng sinh nhật, bà xã.” cánh tay chắc khỏe vươn ra, đặt trước mặt nàng một hộp hình vuông màu đen.

Du Huân Huân ngớ ngàng nhìn “Sinh nhật.”

“Vi ngày mai em đâu thể dành riêng một ngày cho anh.” – Ngô Vũ Thần đứng dậy, mở hộp quà ra, một sợi dây chuyền bằng vàng trắng, mặt dây chuyền được đính đá Topaz hình giọt nước, thanh âm trầm thấp vang lên “Đề anh đeo giúp em.”

Du Huân Huân chạm vào tay hần, khóe môi cong lên “Cảm ơn anh, ông xã.”

Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ tươi sáng, Du Huân Huân cũng ngược đầu phối hợp với hần. Nụ hôn của hần cuồng nhiệt và hăng say hơn ngày thường, bàn tay phía sau vuốt nhẹ sống lưng nàng, Du Huân Huân có cảm giác như cả cơ thể đều nóng bừng, ngón tay thon dài leo lên cổ nàng, như muốn gỡ bỏ nút thắt của chiếc váy màu xanh, nàng giật mình, đưa tay đánh hần. Ngô Vũ Thần quỵn luyến rồi đôi môi nhỏ xinh, đôi mắt lãnh mị đăm đăm nhìn nàng “Có chuyện gì sao?”

Du Huân Huân mặt đỏ bừng, hờn trách hần “Anh không được làm càn, ở đây là nhà hàng đó.”

Hần nhếch miệng cười, ngón tay thon dài vuốt mặt nàng “Vây chúng ta về nhà.”

“Anh...” – Nhìn về mặt hần, nàng đủ biết hần muốn làm gì, liền tìm cách tháo lui

“Chẳng phải... anh đưa em đến đây để ăn tối sao?”

“Phải, nhưng anh chưa nói với em sao bà xã, “món chính” là em.”

Du Huân Huân tròn tròn mắt, chưa kịp lên tiếng đã bị hần bế bổng đưa đi. Nàng trừng mắt mắng hần “Ngô Vũ Thần, mau bỏ em xuống.”

“Không.” – Hần đi thẳng ra xe, đặt nàng ngồi phía trước rồi vòng ra đằng trước ngồi vào, thoáng chốc đã rời khỏi nhà hàng.

— — —

“Ông xã, không làm có được không?” – Du Huân Huân bị hần nắm tay kéo vào phòng.

Ngô Vũ Thần ép nàng vào cánh cửa, cất tiếng “Tất nhiên là không được.”

Nàng sững người, ánh mắt bị thương nhìn hần, nàng đã phải một mõi để ôn thi, bây giờ lại phải “yêu thương” với hần. Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Bà xã, vì em mà anh phải nhin cả tuần, bây giờ em phải chịu trách nhiệm.”

Dứt lời, bờ môi hần khẽ lướt trên da thịt nàng, làm cả người nàng khẽ co lại, cảm giác tê tái truyền khắp người lại tập trung từng chỗ, nàng theo khả năng, khẽ kéo cổ váy, không cho hần tiếp tục. Ngô Vũ Thần giương mi, ánh mắt lạnh mị nhìn người phụ nữ kiêu diễm trước mắt, cánh tay rắn chắc kéo nàng đè xuống giường, ngón tay đặt trên đầu gối như có như không vờn, Du Huân Huân giật nảy người, thân thể xinh đẹp bắt đầu run lên “Vũ Thần... đừng... em không muốn.”

“Không muốn!? Vây anh sẽ làm cho em muốn.” – Vừa nói, bàn tay hần nhanh chóng len vào váy nàng, khẽ vuốt ve làm cho đầu óc nàng mê muội. Bàn tay nóng bỏng của hần từ từ chạm vào nơi nắn cảm nhất của nàng, chiếc váy không chân cứ thế bị hần vén lên. Bàn tay còn lại vòng qua cổ nàng, đưa tay rút nút thắt ra, đột nhiên trước mắt nàng trở nên đen tối, chiếc váy vén cao rồi nhanh chóng rơi xuống đất, dưới ánh sang của bong đèn, thân thể kiêu diễm trắng nõn của nàng phơi bày trước mắt hần. Bờ môi nàng khẽ run, cặp mắt nhắm chặt lại.

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai theo một làn sương phun ra khiến nàng càng thêm ớn rúm “Mở mắt... nhìn anh.”

Du Huân Huân ngật ngưỡng mở mắt, bắt gặp nụ cười bốn cột của Ngô Vũ Thần, nàng nhú mày đánh vào lồng ngực hần, hờn trách “Rõ ràng là nói đưa em đi ăn tối, vậy mà vậy giờ lại làm chuyện xấu hổ này! Anh định để bụng em trống rỗng sao?”

“Đợi một lát nữa ‘khởi động’ xong rồi ăn, vẫn còn sớm” – Ngô Vũ Thần bật cười, ngón tay vuốt ve xương quai xanh đẹp, rồi đến chiếc bra màu hồng phấn, hất vòng tay ra sau, cởi bỏ chiếc áo quăng sang một bên. Ngón tay bắt đầu xua xoa nắn nơi đầy đặn của nàng.

“Ừm...” – Du Huân Huân kêu diễm thét lên, cơ thể không tự chủ mà vận vẹo.

Bàn tay còn lại của hắn, chạy nhanh vào quần lót của nàng, bắt đầu di chuyển vào lối đi u cổc, thăm dò mọi thứ bên trong cơ thể mảnh mai.

“A...Ngô Vũ Thần, anh xấu xa...um...bỏ tay ra mau.” – Du Huân Huân bất giác càng run mạnh hơn, bàn tay nhỏ bé giữ chặt bàn tay phía dưới của hắn. Khuôn mặt cau lại, từ đôi môi đỏ tươi phun ra làn sương trắng nặng nhọc.

Ngô Vũ Thần kẻ sát mặt nàng, khoe miệng cong lên, đùa giỡn “Anh không thích.”, tay hắn càng di chuyển nhanh hơn, phất trên bầu ngực sữa, nụ hoa nhỏ nhắm chum chim bị hắn găm nhắm đến đỏ ửng, một chút càng thêm thô bạo.

Phát hiện ra nơi đó của nàng đã nhanh chóng ẩm ướt, hắn rút tay ra, đưa lên cho nàng xem, tà ác cất tiếng châm chọc “Nếu em không muốn, vậy đây là gì?”

Khuôn mặt nàng đỏ ửng, xấu hổ đến nỗi ngay cả nói cũng không lên lời, đành quay mặt sang chỗ khác, nàng chỉ nghe được tiếng cười giễu cợt của hắn, sự tức giận trong lòng liền dâng lên. Nàng trước giờ chưa bao giờ chịu thua ai, hắn chính là kẻ dám chọc ghẹo nàng như thế. Du Huân Huân bặm môi, hai tay giương lên đẩy hắn ra, dè lên người hắn. Ngô Vũ Thần trừng người nhìn nàng.

Du Huân Huân đăm đăm nhìn hắn, cất tiếng đe dọa “Ngô Vũ Thần, để em cho anh biết như thế nào mới gọi là đường đường chính chính xâm phạm”, đôi môi đỏ tươi chạm vào bờ ngực màu lúa mạch của hắn, chiếc lưỡi ẩm ướt, nóng bỏng lướt trên cơ thể hắn. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở khó nhọc của hắn, nhịp đập trái tim ngày càng nhanh, nhưng so với hắn, trống ngực nàng còn đập mạnh hơn.

Ngô Vũ Thần không thể tin được, vợ hắn có thể làm như vậy, hắn còn tưởng chỉ khi say nàng mới dám làm loạn thật không ngờ ngay cả lúc tỉnh cũng làm được. Nhưng với hắn, tư thế trên giường trước giờ là “nam trên nữ dưới”, không bao giờ ngoại lệ. Bờ môi mòng chợt mở ra “Du Huân Huân, em có biết ngay cả trên giường anh cũng có quy tắc đấy.”

Nàng dừng lại, đôi mắt ngược nhìn hắn, nàng giật mình khi nhìn thấy đôi mắt màu lam kia, đáy con ngươi u tối hết như một con thú dữ, chưa kịp cất tiếng đã bị hắn chen ép, lật ngược lại. Hắn nói “Đó chính là ‘nam trên nữ dưới’, em vẫn còn non lắm, bà xã...”

Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên môi nàng, chiếc lưỡi chạy thẳng vào trong miệng nàng, sự khoái cảm này khiến nàng đánh mất lý trí, hai bàn tay chống trên ngực hắn, ngón tay không tự chủ cời từng chiếc cúc trên áo sơ mi. Ngô Vũ Thần mỉm cười “Không cần phải quá khẩn trương, nếu em còn làm loạn anh sẽ cho em hiểu tại sao em cảm giác ngày mai không thể bước xuống giường.”

Du Huân Huân nghe lời đe dọa của hắn, liền im bật, hắn có thể nói tất nhiên có thể làm, nàng không ngu ngốc đến nỗi bỏ ngoài tai lời đe dọa kia, Ngô Vũ Thần cúi người hôn lên đôi môi đỏ. Ngô Vũ Thần xấu xa, cầm tay nàng đặt lên nơi sung vũ nóng bỏng của hắn, nàng sợ hãi, co tay lại.

Hắn buông môi nàng ra, âm thanh khàn đục bị che đậy bởi dục vọng khát khao, hắn lên tiếng “Nếu em có thể giúp anh...”

Du Huân Huân nhìn khuôn mặt anh tuấn, bàn tay nhỏ mở rộng ra, run rẩy xoa nhẹ nơi cứng vật cứng chắc, bàn tay kia, kéo khóa quần xuống. Động tác của nàng quá chậm chạp, khiến hắn gần như mất tự chủ, tự mình trút bỏ tấm vải trên thân, cả hai cơ thể trần trụi dưới ánh đèn loe loét, Ngô Vũ Thần kẻ sát mặt nàng, giọng nói đầy đe dọa “Bảo bối, xem ra ngày mai em không thể ăn mừng sinh nhật ngon miệng rồi.”

“Tại sao?”

“Vì anh sẽ khiến em không thể đặt chân xuống giường.”

Du Huân Huân khóc không thành tiếng “Em...không làm loạn...mà...”

“Nhưng cơ thể em lại khiếu chiến với dục vọng của anh.” – Đáy con ngươi xuất hiện tia lửa đỏ, không còn nhẹ nhàng như những lần trước, hắn đột nhiên xâm nhập vào nàng, một cách dứt khoát.

“A...!”

Du Huân Huân thét chói tai, hai cơ thể trần trụi ôm lấy nhau, khi thì sa xuống khi thì mênh mang, cảm giác như đang phiêu dạt trên biển, cơ thể nàng cọ xát hắn, hai gò bồng cứ thế đưa theo nhịp của hắn. Ngô Vũ Thần đi sâu vào nàng, từng chút từng chút một cảm nhận hương thơm trên cơ thể trắng mịn, cùng với những âm thanh tình ái.

Nàng siết lấy cơ thể hắn, yêu thương chất đầy trong tim. Người ta nói ‘tình’ là một loại độc được không thuốc chữa, nhưng con người lại lao đầu vào tìm kiếm. Yêu thương một cách mù quáng...

Du Huân Huân thờ dốc, hắn càng lúc càng va chạm nhanh hơn, nàng đau đớn cắn chặt môi dưới, không dám rên rỉ. Ngô Vũ Thần cất tiếng “Đau sao?”

“Phải.” – Nàng nói như thờ dốc, cả một làn khói trắng hiện rõ trên không. Hắn cúi đầu ngậm môi nàng, liếm dẩu răng ở môi dưới, trên khuôn mặt anh tảo hiện lên nét cười đa tình “Đây chỉ là mới bắt đầu.”

Con đau chưa dứt hẳn nhẹ nhàng đi ra , cũng không quá khản trương tiếp tục đi vào , sợ làm nàng tổn thương , đợi một lúc mới chậm rãi đi vào cơ thể mảnh mai . Ngẫu nhiên hắn cũng trở nên kịch liệt vì rất khó áp chế nhưng cũng rất nhanh bình ổn , sự di chuyển của hắn trở nên dịu dàng săn sóc cơ thể nàng. Mỗi tác da thịt đều được hắn trân trọng. Cứ thế nàng dưới thân hắn không ngừng cảm nhận khoái cảm và tình yêu của hắn. ...

--

Cuối cùng , thân thể hắn lên xuống ngày càng nhanh , cả tiếng thở dốc cũng mạnh dần.

“Tiểu Huân... Tiểu Huân...” – Hắn gọi tên nàng một cách ní non , như đã rất lâu rất lâu kìm nén sự khao khát yêu thương dành cho nàng , đến khi câu nói chất đầy tình yêu và thương nhớ nàng thì cơ thể cũng liều lĩnh cạ sát “Anh yêu em !”

Dục vọng từ thân thể , nàng gắt gao ôm hắn , cả hai cơ thể như trời buộc nhau , hòa vào làm một , triền mien say đắm. ... Nàng hiểu , với một người lạnh lùng đến tàn nhẫn như hắn phải luôn dịu dàng dành tất cả yêu thương cho nàng , bất chấp cả sinh mạng để bảo vệ người phụ nữ của mình , thực sự không dễ....

--

Kích thích qua đi , nàng mệt mỏi nằm đối mặt với hắn , ngay cả một ánh nhìn hờn trách cũng không thể.

“Thế nào , có phải rất thoải mái ?” – Ngô Vũ Thần bắt đầu hiện bộ mặt bốn cột , không nghiêm túc.

“Thực... quá đáng.”

“Anh không hề quá đáng , chỉ là có lòng tốt giúp em thỏa mãn thôi.”

Du Huân Huân trừng mắt nhìn hắn , giờ không còn sức hắn thì chỉ còn dùng ánh mắt đe dọa thôi “Ngô Vũ Thần , anh mau câm miệng.”

Hắn cười thích thú , đưa tay vuốt tóc nàng “Miệng là của anh , em cấm anh nói được sao ?”

Nàng bặm môi trừng mắt nhìn người đàn ông xấu xa trước mặt , không thèm đôi co với hắn. Ngô Vũ Thần thấy nàng không trả lời , lại cúi mặt xuống gối , liền đưa mắt nhìn “Bà xã.”

Mây đẹp cau lại , hắn đưa tay nâng nhẹ đầu nàng , thì ra nàng đã ngủ !? Xem ra nàng rất mệt . Ngô Vũ Thần cười nhẹ , ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn đầy những ấn kí màu đỏ , bây giờ chưa đến 9 giờ tối , để nàng ngủ một chút cũng không sao. Thanh âm trầm thấp khẽ vang lên “Cực cho em rồi bà xã.”

Đôi đồng tử màu xanh lam nhắm dần , trên khuôn mặt anh tuấn vẫn còn hiện ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: DU LỊCH HAWAII

Du Huân Huân mệt mỏi tỉnh giấc , toàn thân nàng dâng lên những cơn đau nhức , đôi mắt to tròn ngược nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ , hắn cũng không bên cạnh , trong lòng nàng chỉ còn biết rủa thầm hắn , thực sự thì hắn đã khiến nàng không thể bước xuống giường còn tệ hơn là không thể ngồi dậy. “Ngô Vũ Thần chết tiệt , để em thấy anh rồi biết.”

Du Huân Huân gắng gượng ngồi dậy , lấy tấm chăn quấn vào thân , nhích từng chút một để rời khỏi giường.

“Em dậy rồi sao ?” – Thanh âm trầm ấm vang lên từ phía cửa phòng. Ngô Vũ Thần đặt khay thức ăn trên bàn , đưa tay bế nàng lên.

Du Huân Huân hốt hoảng la lên “Anh muốn làm gì ?”

Đặt nàng xuống ghế sofa êm ái , hắn cất tiếng , “Giúp em ăn tối.”

“Ăn tối ? Bây giờ sao ? Là ăn khuya mới đúng , tất cả cũng tại anh , khiến em thê thảm như vậy.” – Nàng nắm chặt tấm chăn , tức giận mắng hắn.

Ngô Vũ Thần chợt đưa tay kéo nàng ngồi lên đùi mình , khước miệng giường lên “Vậy để anh đút em ăn.”

“Hừ !” – Nàng quay mặt đi , từ chối miếng cơm của hắn.

“Mau ăn đi , em định để bụng đói suốt đêm hay sao ?”

Du Huân Huân ngậm ngẫm một chút mới há miệng ăn cơm. Vừa nhai vừa nói “Là do anh nấu sao ?”

“Ừ.”

Hắn gấp thức ăn cho nàng , ánh mắt nhu tình nhìn nàng , chợt cất tiếng “Bà xã...”

“Hừm ?!” – Nghe hắn gọi nàng quay sang nhìn.

“Anh muốn có con !”

Câu nói của hắn khiến nàng sững người , Ngô Vũ Thần ôm chặt nàng , nói tiếp “Chúng ta sinh con nhé.”

“Có con ? Nhưng em chỉ mới 20 tuổi , còn chưa tốt nghiệp nữa...” – Du Huân Huân lo lắng lên tiếng.

“Chúng ta kết hôn gần 3 năm , cũng nên có con.”

“Em... vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để có con. Vũ Thần... cho em thời gian... còn được không ?” Nàng đưa mắt nhìn hắn , thực sự lúc này nàng chưa muốn có con , vẫn còn rất sớm.

Ngô Vũ Thần cũng không muốn nàng khó xử , khước miệng hắn giương lên dịu dàng nói “Được rồi , tùy em quyết định . Sau này hẵng tính , ăn tiếp đi.”

“Em xin lỗi !” – Du Huân Huân buồn bã nói , dù Ngô Vũ Thần có nói vậy nhưng vẫn khiến nàng bận tâm . Nàng biết như vậy rất có lỗi với hắn.

Hắn nhéo má nàng , cầm muỗng cơm đưa lên miệng nàng : “Em không có lỗi , chỉ do anh quá nóng vội. Mau ăn đi , không phải em đang đói sao ?”

Du Huân Huân đành im lặng ăn cơm , lâu lâu lại đưa mắt nhìn hắn , 12 năm , hắn phải chờ nàng 12 năm mới có thể kết hôn , tình cảm dành cho nàng trong 2 năm qua nàng hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng nàng vẫn chưa thể có con... điều đó nàng chưa bao giờ nghĩ đến. ...

— —

Du Huân Huân nhú mày tỉnh giấc , cơ thể đã đỡ mệt một chút , nàng cố gắng bước xuống giường , nàng ngó người khi mở tủ đồ , trong chiếc tủ gỗ chỉ còn mỗi chiếc đầm maxi màu trắng hai dây , với chiếc áo khoác bằng len. Du Huân Huân cầm chiếc đầm vào phòng tắm , chuẩn bị mọi thứ xong liền gắng gượng ra khỏi phòng.

Nàng nhìn xung quanh tìm bóng dáng Ngô Vũ Thần , đột nhiên từ đằng sau vang lên giọng nói “Tìm anh sao ?”

Du Huân Huân quay đầu nhìn , vẻ mặt đầy lo lắng “Đồ trong tủ....”

“Đã để trong vali.”

“Sao ?”

Ngô Vũ Thần bước đến vuốt tóc nàng , hắn nói “Sinh nhật em sẽ tổ chức ở Hawaii , mọi người đã đi trước rồi.”

“Hawaii ?”

“Chẳng phải em nói muốn đi Hawaii sao ?”

Đôi mắt màu đen lấp lánh chợt sáng lên , nàng ôm lấy hắn , ni non nói “Cảm ơn anh , ông xã !”

“Vậy chúng ta đi.”

“Đi bây giờ sao ?”

“Ừ.”

Ngô Vũ Thần đưa nàng đến sân bay , đi thẳng vào máy bay riêng của hắn. Du Huân Huân ngó người hỏi “Vũ Thần , rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền ? Ngay cả máy bay cũng mua , siêu xe cũng rất nhiều , ở đâu cũng có nhà riêng ?”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Không biết.”

Nàng thở dài , sức nhớ đến một chuyện “Phải rồi , còn Yến Nhi , em chưa báo cho cậu ấy.”

“Đã đi cùng mọi người rồi.”

“Ồ.”

“Em ngủ thêm đi , khi nào đến anh sẽ gọi.”

“Ừm.” – Nàng gật đầu , kéo ghế nằm xuống.

“Phải rồi , sợi dây này em phải luôn giữ bên người , nếu gặp chuyện thì ấn nhẹ vào mặt dây , anh sẽ đến ngay.” – Hắn cầm sợi dây lên , cất tiếng.

“Ừm, em biết rồi.”

Du Huân Huân nhắm mắt lại , chiếc máy bay cũng bắt đầu cất cánh rời khỏi Bắc Kinh...

Khoảng 12 tiếng sau mới đến Hawaii nhìn nàng vẫn đang say giấc , hắn phất người mang hành lý ra xe , cánh tay chắc khỏe vươn ra bế bổng nàng lên , bước xuống máy bay.

Cẩn thận đặt nàng vào xe , hắn nhấn ga phóng đi.

... ..

Ngô Vũ Thần đang ngồi đọc sách trong phòng , nghe thấy tiếng hét của nàng liền chạy vội sang phòng bên cạnh , hắn bước đến gần , Du Huân Huân đang nằm trên giường , miệng luôn miệng kêu “Dừng lại.” , tay thì siết chặt tấm chăn , mồ hôi thấm ướt khuôn mặt nhỏ bé , hắn đưa tay lay nàng “Huân Huân , mau tỉnh dậy , Huân Huân.”

“Vũ Thần...?!” Du Huân Huân ngồi bật dậy , sợ hãi hét lên , nàng ngồi thờ đốc , đôi mắt to tròn mọng nước nhìn xung quanh .

“Huân Huân , anh ở đây.” – Ngô Vũ Thần nắm vai nàng , xoay người Du Huân Huân đối diện với hắn .

Nước mắt vẫn chảy dài trên khuôn mặt nhỏ bé , bàn tay run rẩy nắm lấy áo hắn “Anh...Anh...Không sao ?”

“Ừ.”

Nàng đột nhiên ôm lấy hắn , trong lòng hắn nức nở , Ngô Vũ Thần vuốt tóc nàng , dịu dàng lên tiếng “Không sao , chỉ là mơ thôi.” Rồi lau những vệt nước trên mặt nàng đầy yêu thương.

“Vũ Thần , anh không tham gia hoạt động trong bang hội nữa được không ?”

“Em sao vậy ?”

“Em...Em chỉ sợ anh gặp nguy hiểm thôi , anh đừng tham gia nữa , được không , em xin anh đó.”

Nhìn khuôn mặt nài nỉ đầy lo lắng của nàng , hắn trầm mặc suy nghĩ một lúc , quả thật trong hắc đạo rất nguy hiểm , điều hắn lo sợ chính là nàng sẽ bị cuốn vào những thù oán của hắn , hắn cũng từng nghĩ đến chuyện sẽ rút khỏi hắc bang.... Bàn tay to rộng cung chiều vuốt tóc nàng , cất tiếng “Anh hứa với em , sau khi về Bắc Kinh sẽ rút khỏi bang hội.”

Du Huân Huân ngược mắt nhìn hắn , vẫn không khỏi nghi ngờ “Thật không ?”

“Ừ.”

Nàng vòng tay ôm lấy hắn , trong tâm cũng nhẹ nhõm hơn nhiều. Hắn cất tiếng “Em vừa gặp ác mộng sao ?”

“Em...Mơ thấy anh vì em mà gặp nguy hiểm...Chưa bao giờ em có giấc mơ như vậy , thực sự em rất lo cho anh.”

Ngô Vũ Thần hôn lên trán nàng , khẽ miệng cong lên “Chỉ là mơ thôi , hôm nay là sinh nhật của em , đừng lo lắng nữa .”

“Vâng.”

“Đi thôi , mọi người đang ở ngoài biển.”

Du Huân Huân gật đầu , vui vẻ nắm lấy tay hắn đi ra khỏi phòng...

“Woa....Đẹp quá....” Du Huân Huân đang rộng hai tay ra , nàng nhìn khung cảnh trước mặt quả thật rất đẹp , bờ cát vàng mịn , sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ , hàng dừa trải dài , mỗi lần gió thổi đều mang theo hương biển dịu nhẹ. Mọi người đều có mặt ở phía dưới cát , đang nướng thịt.

Ngô Vũ Thần nhìn nàng bằng ánh mắt chất đầy yêu thương , vẻ mặt vui vẻ hạnh phúc này hắn muốn thấy suốt đời , nhìn nàng suốt đời cũng không chán.

Du Ái My phát hiện ra nàng liền cất tiếng gọi “Tiểu Huân , mau xuống đây đi.”

Ngô Vũ Thần nắm tay nàng bước xuống dưới , Vân Yến Nhi chạy lại ôm lấy nàng “Tiểu Huân ! Sinh nhật vui vẻ.”

Du Huân Huân híp mắt cười “Cảm ơn cậu.”

“Tiểu Huân , con mau lại đây , thịt đã chín hết rồi.” – Ngô phu nhân nắm tay nàng kéo đến chiếc bàn gỗ đặt gần đó. Nàng vui vẻ đi theo.

“Em thật biết chọn nơi tổ chức sinh nhật nhỉ.” – Ngô Thiên Bảo bước đến gần đẩy vai hân.

Ngô Vũ Thần không lên tiếng , chỉ trả lời câu nói của anh bằng một nụ cười nhẹ , rồi đến bên nàng , vòng tay chắc khỏe ôm lấy chiếc eo thon , Du Huân Huân cầm đũa đút vào miệng hân một miếng thịt , Ngô Vũ Thần mỉm cười hôn nhẹ lên má nàng.

“Aizhai cái đứa này , sao lại thân mật trước mặt người lớn như thế .” – Ngô phu nhân cất tiếng chọc ghẹo.

“Mẹ ghen tị sao ?”

“Ta cần gì phải ghen tị với con ?”

“phải , mẹ con còn có ta thì cần gì phải ghen tị.” – Ngô tổng chợt xuất hiện , ôm lấy bả vai bà , ôn tồn cất tiếng.

“Thật là , sao lại nói như thế trước mặt bọn trẻ .” – Bà đánh nhẹ vào tay ông , có ý oán trách.

“haha.....”

“Huân nhi à , ăn thêm đi con , cả Vũ Thần nữa.” – Du phu nhân đưa đĩa thịt mới nướng xong cho nàng , Du Huân Huân cầm lấy “Mẹ à , Yên Nhi đâu .”

“À , con bé đang nói chuyện với Chấn Nam .”

“Anh Chấn Nam sao ?”

“Ừ , có vẻ rất vui đấy.” – Bà hát mặt về phía bên kia , nàng theo ánh mắt của bà mà ngược nhìn , xem ra đúng như lời mẹ nàng nói , hai người họ nói chuyện rất vui vẻ , vậy mà nàng còn tưởng Vân Yên Nhi sẽ buồn nữa.

“Bà xã...há miệng ra.” – Ngô Vũ Thần thấy nàng đứng bất động , liền nhướn người về đằng trước đưa tay gấp miệng thịt , cất tiếng.

Du Huân Huân quay đầu há miệng , nàng vui vẻ nhai miếng thịt “Cảm ơn anh ông xã.”

“Vậy hôn anh cái đi.”

Cũng không nhút nhát giống như lúc trước , nàng quay mặt hôn lên môi hân. Ngô Vũ Thần bật cười , không ngờ nàng lại làm thật anh cứ ngỡ nàng sẽ đỏ mặt mà mắng hân không nghiêm túc. Tuy nụ hôn của nàng không lâu nhưng xem ra cũng không tệ.....

Sau khi ăn xong , mỗi người xuống biển chơi , còn nàng Du phu nhân và Ngô phu nhân ngồi trên bờ tắm nắng . Nàng ngồi duỗi hai chân , chống hai tay xuống cát ra đằng sau , trên khuôn mặt xinh đẹp đeo một chiếc kính mát hàng hiệu , nàng ngồi tận hưởng không khí trong lành trên đảo Hawaii.

Du Ái My ngồi xuống bên cạnh nàng “Em không xuống chơi với mọi người sao .”

“Ừm...không. Còn chị , sao không xuống ? Không phải chị rất thích tắm biển sao ?”

“Chị không thể.”

Nàng nhàu mày khó hiểu “Tại sao ?”

“Chị đang có thai , được hai tháng rồi.” – Du Ái My mỉm cười , trên khuôn mặt cô hiện rõ sự hạnh phúc.

“Chị rất hạnh phúc sao !?”

“Huân Huân à , em và Vũ Thần kết hôn đã gần ba năm , anh ấy vẫn chưa muốn có con sao ?”

Du Huân Huân giật mình , nàng ấp úng trả lời “Thật ra...hôm qua anh ấy có nói với em anh ấy muốn có con , nhưng...em từ chối.”

“Em từ chối ?”

“Tại...em chưa muốn làm mẹ.”

“Tiểu Huân à , em và anh ấy kết hôn gần ba năm , tuy mỗi tháng Vũ Thần đều đặn tiêm thuốc cho em , nhưng chị nghĩ anh ấy thực sự rất muốn cùng em tạo ra một đứa con.” – Cô đưa tay vuốt tóc nàng , Du Huân Huân im lặng không lên tiếng , chợt một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

“Bà xã , uống nước đi.”

Du Ái My quay sang , đưa tay cầm lấy ly nước trên tay Ngô Thiên Bảo , vui vẻ nói “Cảm ơn anh.”

Ngô Thiên Bảo đưa ly nước còn lại cho nàng “Em dâu , của em đây.”

“Hửm ? À...cảm ơn anh.”

“Cảm ơn Vũ Thần ấy , là nó dặn anh mua cho em” – Anh ngồi xuống bên cạnh Du Ái My , câu nói của anh khiến nàng hơi bất ngờ.

“Sao anh không xuống tắm biển cùng mọi người ?” – Du Ái My mỉm cười đưa ly nước cho anh uống cùng.

Ngô Thiên Bảo đặt tay lên bụng cô , dịu dàng trả lời “Anh muốn ngồi ở đây cùng em và bảo bối.”

Du Huân Huân nhìn chị mình và vẻ mặt hạnh phúc của Ngô Thiên Bảo khi nhắc đến đứa bé trong bụng , nàng ngập ngừng lên tiếng “Anh rất thích trẻ con sao ?”

Ngô Thiên Bảo đưa mắt nhìn nàng , anh nói “Tất nhiên , vì đây là kết tinh tinh yêu của anh và Tiểu My.”

“Anh rất mong có con ?”

“Ừ , vì trong nhà có tiếng trẻ con hơn , anh và chị em kết hôn với nhau , hai năm sau mới có con là anh đã rất nôn nóng rồi. Mà sao em lại hỏi vậy ?”

Du Huân Huân không trả lời , nàng trầm mặc suy nghĩ cái gì đó , nhìn nàng như vậy Du Ái My đã đoán được quyết định của nàng. Đột nhiên nàng ngược mặt lên , cất tiếng hỏi “Anh có biết Vũ Thần đang ở đâu không?”

“À , hình như là ở trong phòng sách.”

Anh vừa nói xong nàng đã đứng bật dậy chạy đi , Ngô Thiên Bảo không hiểu chuyện gì đang xảy ra , chỉ có Du Ái My là tủm tủm cười , em gái cô đã trưởng thành thật rồi.

Du Huân Huân đưa tay mở cửa đi vào phòng , nàng bước gần đến phòng sách , định đưa tay mở cửa thì nghe có tiếng người liền khựng lại.

Trong phòng Ngô Vũ Thần và Ngô tổng đang ngồi nói chuyện , hần ngồi đối diện điềm đạm cất tiếng “Con muốn rút khỏi bang hội.”

Ngô tổng tư thái lổ lạc , khoe miệng khẽ giương lên “Cho ta lí do ?”

“Vì Huân Huân.”

Hần trả lời rất dứt khoát , tuy trong lòng ông đã biết rõ câu trả lời của hần nhưng vẫn muốn nghe chính miệng hần nói ra. Ngô tổng mỉm cười “Việc ở Hắc Long ta sẽ giao cho những người thân tín giải quyết , con cứ yên tâm quản lý công ty của mình và chăm sóc Tiểu Huân.”

“Cảm ơn ba.”

“Phải rồi , Thiên Bảo nó cũng đã rút khỏi bang hội rồi.”

“Con biết , nghe nói là do chị của Huân Huân có thai.”

“Con và Tiểu Huân cũng nên sinh cho ta và mẹ con một đứa cháu đi.”

Ngô Vũ Thần nhìn ông một lúc tòi lạnh giọng trả lời “Chuyện đó cứ từ từ.” Rồi bước ra ngoài , Ngô tổng cũng đứng lên đi ra. Vừa mở cửa hần đã thấy nàng đứng cúi mặt trước cửa. Hần sững người nhìn nàng “Em sao vậy ?”

Ngô tổng nhìn vợ chồng hần , chỉ mỉm cười rồi bước đi. Thấy nàng không trả lời , hần nhú mảy hỏi “Huân Huân ...”

Đột nhiên nàng ôm lấy hần , chôn đầu trong lồng ngực rấn rấn “Ông xã , em muốn có con. ”

Câu nói của nàng khiến hần có chút ngạc nhiên , không phải hôm qua nàng đã từ chối rồi sao ? “Em sao vậy ?”

“Em nghĩ lại rồi , chúng ta sẽ có con . Em muốn có con với anh.” – Du Huân Huân mỉm cười , đôi mắt lấp lánh ngược nhìn hần.

Ngô Vũ Thần cất tiếng “Em muốn bao giờ ?”

“Bây giờ.”

Khoẻ miệng hần chột giương lên , xấu xa nói “Là em nói đấy nhé.” Rồi đưa tay bế nàng lên. Du Huân Huân giật mình hét toáng lên “Á...anh làm gì vậy ?”

“Là em nói muốn có con.”

“Thì anh phải từ từ.”

“Anh không chờ được.”

Ngô Vũ Thân đập cửa phòng , đặt nạng lên giường , mặc kệ nạng la hét , hai cánh tay đè ép nạng ngoan ngoãn nằm trên giường , đưa tay kéo tấm chăn lên bao bọc lấy hai cơ thể....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Buổi chiều tại đảo Hawaii , hai bên gia đình họ Ngô và Du đang ngồi dưới bãi cát mịn để chuẩn bị một bữa tiệc ngoài trời.

Du Ái My ngồi gọt trái cây , còn nạng và Vân Yến Nhi thì đi lấy thức ăn. Cô nhìn nạng bước từng bước một mỗi lần cất tiếng chọc ghẹo “Tiểu Huân à , xem ra lúc này em rất cực khổ !”

Du Huân Huân nhú mày “Ý chị là gì ?”

“Ý của chị ấy là Ngô Vũ Thân đã làm cậu cực khổ đấy , mà này đừng ‘vận động’ nhiều quá đấy.” – Vân Yến Nhi quay sang tiếp lời.

“Mặc kệ em.” – Khuôn mặt nạng vẫn tỉnh bơ , cất tiếng. Dường như àng đã thay đổi , không còn dễ xấu hổ như trước.

Ngô Vũ Thân ngồi trên ghế , cặp mắt màu lam say sưa ngắm nhìn Du Huân Huân. Ngô Chấn Nam ngồi bên cạnh khước miệng cong lên “Anh rất yêu chị dâu nhì .”

Hắn liếc mắt nhìn cậu , vẻ mặt trở nên lạnh lùng “Liên quan đến em sao ?”

“Này , em quan tâm không được sao ?”

“Em lo quan tâm đến người của em đi.”

“Người của em ?!”

Ngô Vũ Thân hất mặt về phía Vân Yến Nhi đang phụ mọi người , Ngô Chấn Nam nhú mày “Anh nói nhầm cái gì vậy ?” Thật không ngờ tài nhìn thấu tâm tư của anh cậu lại lợi hại như thế.

Hắn nhếch miệng cười không trả lời. Em của hắn tất nhiên là chỉ nhìn một lần là hiểu cậu muốn làm gì. Ngô Vũ Thân quay sang phía Du Huân Huân , cất tiếng gọi “Huân Huân !”

Du Huân Huân nghe thấy tiếng gọi liền quay sang nhìn , hắn đưa tay ngoắc ngoắc “Lại đây !”

Nạng nghe theo hắn chạy lại , “Chuyện gì ?”

Hắn nhướn mày , nạng đủ hiểu hắn muốn gì liền cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đầy khiêu gợi. Ngô Chấn Nam sững người nhìn cảnh tượng trước mắt , Aiz ...hai cái người này không thấy có người ở đây sao ?

Ngô Vũ Thân kéo nạng ngồi lên đùi mình , đưa tay đút trái cây cho nạng “Há miệng ra !”

Du Huân Huân há miệng , rồi vui vẻ ngồi ngắm nhìn mọi người.

“Huân nhì , Vũ Thân , Chấn Nam ...mau lại đây ! Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.” – Từ đằng xa , Du phu nhân cất tiếng gọi.

Nạng đứng dậy nắm tay hắn kéo đi , Ngô Chấn Nam cũng bước theo.

Trên bàn ăn bày đủ những món ăn , ở giữa là chiếc bánh sinh nhật , nạng ngồi xuống bàn , Du Ái My cất tiếng “Tiểu Huân em mau ước rồi thổi nến đi.” Nạng chấp tay lại , khước môi cong lên như đang thầm cầu nguyện một điều gì đó rất hạnh phúc , khi đôi mắt to tròn mở ra , nạng cúi đầu thổi tắt những ngọn nến lấp lánh trên chiếc bánh kem phủ lớp chocolate xinh đẹp.

“Được rồi , nhập tiệc thôi.” – Ngô Thiên Bảo cầm chai rượu vang lên , lắc thật mạnh rồi mở nắp ra , chiếc nắp vừa bắn lên cao tiếp vỗ tay liền phát ra. Anh rót ra từng ly trên bàn cho mọi người riêng Du Huân Huân thì uống nước ép.

Nàng nhìn mọi người cầm ly rượu thông thả thưởng thức liền cau mày bất mãn “Anh không rót cho em sao ?”

“Cô bé , em không được uống rượu.” – Anh híp mắt cười , lắc nhẹ đầu. Lúc này Du phu nhân và vợ anh đã cảnh báo là không được cho nàng uống rượu rồi. Anh có gan đến đâu cũng không thể cãi lời bà xã của mình. Nàng bặm môi , cất tiếng “Đó là rượu vang nhẹ mà. Ngay cả sinh nhật cũng không cho em uống ? Vậy em uống Rô.*”

• Cocktail Rô : Một loại rượu có nồng độ nhẹ , không nặng như các loại cocktail khác.

Nàng cầm chai rượu Rô lên , hăm hực ngồi xuống , nàng đâu phải trẻ con , uống rượu ?! Vậy mà lúc trước cha nàng còn bắt nàng phải học uống rượu để sau này có thể tiếp rượu trong những bữa tiệc lớn giúp ông. Tuy từ lượng nàng không tốt nhưng không kém đến nỗi chỉ uống một ly rượu nhẹ đã say.

“Tiểu Huân , hôm nay là sinh nhật của con , không nên buồn bã.” -Ngô lão xoa đầu nàng , dịu dàng lên tiếng. Du Huân Huân miễn cưỡng nín cười vâng lời.

Ngô Vũ Thần đưa tay nắm chiếc cầm thon nhỏ của Du Huân Huân xoay mặt nàng đối diện với hắn , đặt đôi môi mình lên môi nàng , đưa ngậm rượu vang màu đỏ tươi vào miệng nàng . Đôi mắt to tròn mở căng ra , nàng chỉ còn cách nuốt xuống . Hành động của Ngô Vũ Thần khiến mọi người hết sức ngỡ ngàng.

Khi những giọt nước cuối cùng được nuốt xuống cổ họng Du Huân Huân , hắn mới buông ra , ánh mắt lạnh mị nhìn nàng , khoe miệng giương lên tạo một đường cong hoàn mỹ “Chỉ một chút chắc không sao !”

Du Huân Huân đưa tay che miệng , tim như ngừng đập , Ngô tổng nhíu mày cất tiếng , ngay cả mặt ông cũng gần như hóa đỏ “Cái thằng nhóc này , con làm gì vậy hả ?”

“Chuyện gì ? Đây là vợ con , làm vậy sai sao ?”

“Con còn hỏi sao ?”

“Aiz...mình à kẻ vợ chồng chúng nó đi , anh thừa biết tính của Vũ Thần mà.” – Ngô phu nhân kéo tay ông , con trai bà từ nhỏ đến lớn tính tình đã như thế , có bao giờ để ý đến mọi người xung quanh ? Chưa học hết cấp ba đã dọn ra ở một mình , cũng còn may là bây giờ nó đã biết để ý đến mọi người một chút rồi.

Ngô tổng chỉ biết thờ dài ngồi xuống , Du Huân Huân mỉm cười ôm lấy hắn “Ông xã à , chỉ anh hiểu em thôi.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười chạm ly rượu vào chai rô , khoe miệng cong lên....

____ 30 phút sau....

“Nâng ly nào....cạn...cạn hết đây...” – Du Huân Huân đứng bật lên , nâng cao ly rượu , hét thật lớn.

“Tiểu Huân , đừng uống nữa...” – Du Ái My đưa tay định giật lấy ly rượu của nàng thì nàng lại gạt ra , khó chịu cất tiếng “Tránh ra...làm cái gì vậy ?”

“Này này....cùng lyyyyyyy....” – Du Huân Huân đứng lên ghé , nhovn miệng cười.

“Huân nhi... mau đứng xuống , coi chừng ngã.” – Du tổng lo lắng đứng dậy đỡ , chỉ sợ nàng đứng lắc lư như vậy sẽ té xuống.

“Tránh ra , làm gì vậy ? Để yên cho con uống.”

“Huân Huân....” – Du phu nhân thấy nàng làm loạn , bà liền nhíu mày cất tiếng , từ trước đến nay nàng chỉ sợ một người đó chính là bà.

Nhưng xem ra lần này đã khác , nàng không những không nghe lời còn nạt lại bà “Cái gì...sao kêu hoài vậy....để yên....để yên cho con uống”

“Tiểu Huân à...” – Vân Yến Nhi lo lắng lên tiếng , bữa tiệc giờ đều hoảng loạn vì nàng , nhưng lại có một kẻ đang điềm tĩnh chống cằm nhìn vợ mình làm loạn , khoe miệng lại cong lên , rất thích thú.

“Vũ Thần , em mau khuyên Huân Huân đi , em cứ để con bé thế này sao ?” – Hết cách , Ngô Thiên Bảo quay sang em trai mình , nhíu mày lên tiếng.

Ngô Vũ Thần mỉm cười đặt ly rượu xuống bàn , bước đến chỗ nàng , thanh âm trầm thấp vang lên “Huân Huân..”

Giọng nói quen thuộc của hắn khiến nàng đưa mắt nhìn , quăng chai rượu xuống đất , nàng cúi người đặt hai tay lên cổ hắn , cất giọng của một kẻ say “Ồ...ông xã , ừm...ở đây ồn quá , chúng ta...vào phòng đi.”

Hắn nhếch miệng cười , ôm lấy thắt eo nàng đặt cơ thể nhỏ nhắn xuống đất “Vào phòng rồi em muốn làm gì ?”

Ngẫm nghĩ một chút , Du Huân Huân mỉm môi cười , khuôn mặt vẫn đỏ ửng vì say , nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng gian “Tùy anh quyết định.”

“Không hỏi hận !?”

‘Ừm...’- Nàng lắc đầu.

Ngô Vũ Thần bế bổng Du Huân Huân lên, khoe miệng giương lên tạo một đường cong rõ rệt như đang rất hài lòng, rồi chậm rãi đi vào nhà. Mọi người đều hết sức ngỡ ngàng, Du Ái My đánh nhẹ vai Ngô Thiên Bảo “Anh ấy cố ý để Tiểu Huân say !?”

“Phải.” – Anh gật đầu chấp nhận.

“Em trai anh thật xấu xa.”

Ngô Chấn Nam lắc đầu thờ dãi “Chị không biết sao ? Anh ấy xấu xa từ trọng bụng mẹ kia.”

Thì ra là do hấn cố tình muốn làm Du Huân Huân say, đến lúc đó hấn muốn làm gì cũng được, những người lớn tuổi đều cảm thán trước hấn, còn Ngô phu nhân thì thật không ngờ con trai bà lại ‘lưu manh’ đến thế...Ở đây đâu phải chỉ có vợ chồng hấn mà muốn ‘yêu thương’ lúc nào cũng được....

—

Những cơn gió trong lành của biển thổi vào căn phòng ấm cúng, ánh nắng leo loét qua lớp rèm cửa bằng voan mỏng đang bay theo gió, cùng tiếng sóng biển vỗ nhẹ. Du Huân Huân nhũn nhũn thức giấc, đôi mắt khẽ mở ra, trước mặt nàng là lồng ngực màu lúa mạch cùng hương thơm quen thuộc, nàng ngược mắt nhìn người đàn ông đang say sưa ngắm nàng, khoe miệng khẽ giương lên, nàng nhích lại gần hấn “Ông xã, em yêu anh.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, bàn tay to rộng vuốt những sợi tóc trên khuôn mặt trắng nõn “Anh cũng yêu em !”

“Hử !?” – Mày đẹp khê nhũn lại, nàng đắm đắm nhìn hấn, một phút sau đó, Du Huân Huân giật bắn người ngồi dậy “Anh...”

“Sao ?”

Nàng chợt thấy cơ thể trần trụi, khuôn mặt bỗng chốc hóa đỏ, lấy chăn che lại “Không...phải mơ !? Vậy....anh...anh...”

“Tất nhiên không phải mơ mà là hiện thực rất ‘sống động’.”

“Anh lại thừa lúc em say rồi làm càn sao ?”

Ngô Vũ Thần xấu xa lướt nhìn cơ thể trần trụi sau lớp chăn ấm của nàng, lưu manh trả lời “Là do em, chẳng phải nói là không hối hận sao ? Còn bắt anh bế vào phòng.”

Du Huân Huân tròn tròn mắt, đêm qua lúc hấn đưa nàng vào phòng...rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?!

[*Đêm qua.....]

“Ông xã...ừm...” – Du Huân Huân xoay mặt Ngô Vũ Thần về phía mình, say sưa liếm mút bờ môi nóng ẩm, chiếc lưỡi ẩm ướt tiến vào miệng hấn, nhiệt tình quấn lấy, Ngô Vũ Thần đặt nàng xuống đất, ôm lấy thắt eo Du Huân Huân, cùng nàng phối hợp rồi mở cửa bước vào phòng.

Ngô Vũ Thần đè nàng xuống giường. Ngón tay hấn dấn lên đôi vai nàng, muốn hành hạ nàng, dọc theo cánh tay của nàng từ từ đi xuống, môi hấn dọc theo bờ vai không ngừng hôn dọc xuống, khiến cho từng thớ thịt trở nên nóng bỏng.

Cơ thể trần trụi không một mảnh vải che thân của Du Huân Huân dần trở nên đỏ ửng như đang kích thích dục vọng của đàn ông. Nhưng người đàn ông xấu xa kia lại từ từ thưởng thức đùa giỡn trên cơ thể kiều diễm, một chút nghiêm túc cũng không. Hấn há miệng ngậm hai đỉnh hồng củ nàng, một bên liếm mút một bên xoa nắn, tay còn lại dĩ nhiên cũng không ở không mà lần mò xuống dưới trêu đùa nơi u cốc giữa đôi chân thon dài trắng nõn.

“A...” – Khi ngón tay hấn bắt đầu tiến vào nơi mẫn cảm, Du Huân Huân liền hét lên, cả cơ thể đều đã bị Ngô Vũ Thần chiếm trọn. Hấn cắn nhẹ nụ hoa anh đào khiến nàng phát run lên, trêu đùa cho đến khi nó trở nên bành trướng và đỏ thắm mới chịu dừng, mày đẹp khê nhũn lại, cặp đồng tử màu xanh u ám đến nguy hiểm ngược nhìn nàng “Chưa gì đã ướt rồi sao ?”

Phía bên dưới đã phát ra chất dịch lỏng ngọt ngào, thấm ướt ngón tay thon dài, Du Huân Huân xấu hổ, trách mắng hấn “Là do anh cố ý.”

Ngô Vũ Thần cười xấu xa, cắn nhẹ môi nàng, ác ý trả lời “Là anh cố ý hay do em quá khản trương ?”

Du Huân Huân mím môi, đưa tay che miệng hấn, cứng đầu cãi lại “Là do anh, tất cả là do anh !”

Vừa nói xong vốn định rút tay lại, nhưng người kia lại dùng tay giữ tay nàng, há miệng liếm mút, càng tăng thêm dục vọng trong cơ thể nàng. Ngô Vũ Thần nói “Vậy để anh chuộc lỗi.”

“A...Vũ Thần...đừng...” – Cơ thể kiều diễm giật nảy lên, hai ngón tay hấn hung hăng tiến vào nàng, ngón cái ở ngoài gài nhẹ tiểu hạch nhạy cảm, liên tiếp trong ngoài của nàng đều đau nhức, cơ thể nàng vận vẹo cố thoát khỏi hấn, Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Tại sao ?”

“Đau...” – Nàng nức nở trả lời, nhưng càng van xin dừng lại thì hấn càng cố tình trêu ghẹo, ra vào không ngừng hoàng, chất lỏng màu trắng liên tục bị ngón tay đưa ra đẩy vào từ từ thấm ướt cả gra giường.

Động tác của hắn ngày càng thô lỗ, càng lúc càng tăng nhanh, ngón tay không ngừng ra vào trong cơ thể nàng, cảm nhận toàn thân nàng căng cứng, hắn không ngừng biến hóa các góc độ cùng tốc độ trên đầu. Ép buộc nơi mẫn cảm của nàng trở nên thực sự ướt át.

“À...” – Khi chất lỏng kia tuôn ra, nàng thờ hồn hèn, bắt lực nắm chặt tấm ga giường, đôi môi một môi phun ra làn sương trắng.

Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên môi nàng, lưu manh cất tiếng “Muốn nữa không?”

Du Huân Huân nằm với bộ dạng say khướt chỉ cần nghe một lời dụ dỗ liền đáp lại, khuôn mặt ửng hồng nhìn thật quyến rũ, nàng cất tiếng “Ừm”

Nhưng bản chất Ngô Vũ Thần đã rất xấu xa, nên không bao giờ ngưng việc bắt nạt vợ mình, dù là nàng tỉnh hay say đều như nhau, ngón tay thon dài lướt từ cổ nàng đi xuống cơ thể mảnh khảnh, như tạo ra một làn sóng kích thích “Vậy em muốn anh làm gì? Nói thử xem”

Du Huân Huân run nhẹ, cắn chặt môi dưới. Hắn lại lên tiếng “Chỉ cần em nói ông xã sẽ làm theo.”

Nàng xấu hổ che miệng lại, lí nhí trả lời “Muốn... cái đó... của... anh... đi vào em”

Ngô Vũ Thần xấu xa, ép buộc nàng phải thật thẳng thắn nói, ngón tay di chuyển xuống dưới, chạm vào hai cánh hoa ẩm ướt “Là cái nào? Ngón tay hay... cái khác”

“Ừm...” – Du Huân Huân nhú mày, vừa thờ vừa nói “Cái khác.”

“Em chỉ thử xem”

Ngón tay thon thả, chạm nhẹ vào hạ thân của hắn, giọng điệu người khai lập tức trở nên trầm thấp nguy hiểm “Vậy giúp anh cởi ra đi.”

Du Huân Huân rất nghe lời làm theo, nàng đưa tay cởi bỏ thắt lưng, rồi chiếc quần lịch lăm, đằng sau lớp quần cuối cùng đã sưng vù như muốn được giải thoát, bàn tay nhỏ nhắn không dám động dấy, ngập ngừng không dám làm tiếp. Cánh tay chắc khỏe đè nàng xuống giường mà tay hắn làm bước cuối cùng. Du Huân Huân đột nhiên bị đẩy xuống có chút giật mình.

Ngô Vũ Thần nâng cao nửa thân dưới, vuốt ve bên ngoài hoa huyệt, dịch trơn dính ở đó, nơi tư mật nhất của hai người cứ thế tiếp xúc, theo đó là tốc độ nhanh chóng của hắn.

“Vũ Thần...” – Hai cánh tay vô thức leo lên cổ hắn, ngón tay đan vào mái tóc màu nâu mượt mà, từ đôi môi đỏ xinh liên tục gọi tên hắn. Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn lên chiếc cổ ngọc ngà trắng mịn, tạo ra một ấn kí màu đỏ nổi bật.

“Có phải rất thoải mái!?” – Thanh âm khan đục vang lên trong căn phòng chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ làm đèn.

“Vâng.”

“Cung à, em rất thành thật!” – Hắn bật cười, đôi môi áp vào môi nàng, chặn từng tiếng thét chói tai.

Cho đến khi tốc độ của hắn ngày một gia tăng, tiếng rên rỉ của nàng càng ngày càng gấp rút, khi hắn khàn đục rên lên một tiếng, mầm móng nóng rực của hắn phun ở chỗ sâu trong cơ thể nàng.

Du Huân Huân bắt lực nằm thờ dốc, chờ khi inàng điều hòa lại hô hấp hắn đưa tay nâng cơ thể xinh đẹp lên, tiếp tục xâm chiếm. Hết lần này đến lần khác, tư thế của hai người cũng đổi. Sự khoái cảm ngày một tăng cao, dục vọng cũng hạ dần...

[*Kết thúc hồi tưởng...]

Khi những chuyện đêm qua kết thúc trong đầu nàng, Du Huân Huân xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng, chui thẳng vào trong tấm chăn màu trắng.

“Bà xã... em làm gì vậy?” – Khóe miệng hắn cong lên, được một lúc không thấy nàng trả lời thay vào đó là tiếng nức nở đáng thương. Ngô Vũ Thần nhìn hành động của nàng chỉ nghĩ là do xấu hổ chứ không nghĩ rằng nàng đã khóc, giọng điệu liền trở nên nghiêm túc “Em sao vậy?”

Hắn cực khổ lắm mới cô thể lôi cơ thể nhỏ nhắn trong chăn ra ngoài, nhìn khuôn mặt thấm đầy nước mắt, đau lòng lên tiếng “Sao lại khóc?”

Nàng đưa đôi mắt ướt nhẹp nhìn hắn, khuôn mặt anh tuấn, góc cạnh rõ ràng câu hắn càng làm khóc thảm thương hơn “Hic... hu... u.h... h...”

“Bà xã... được rồi đừng khóc nữa, nếu là do chuyện hôm qua thì cho anh xin lỗi...” – Hắn đưa tay ôm nàng vào lòng, không nghĩ nàng lại bật khóc. Đây là lần thứ ba hắn khiến nàng khóc. Cảm giác tội lỗi trong lòng đột nhiên dâng cao.

“Em... đã nói với anh rồi, khi em say đừng để em làm càn... hic... hu... h... u...”

“Em làm càn chuyện gì?”

“Đã... làm chuyện đó khi say... em thật sự không thích...” – Bàn tay nắm chặt đầm nhẹ vào lồng ngực hắn, vẫn nức nở khóc.

Ngô Vũ Thần hôn lên mái tóc màu đen , cung chiều cất tiếng “Dù là say hay tỉnh , cả hai chúng ta đều tự nguyện , em không cần phải xấu hổ vì chuyện đó , chẳng phải chúng ta là vợ chồng sao ?”

“Em không thích...không thích...”- Du Huân Huân càng khóc lớn hơn , khi say nằng dường như không còn là nằng nữa , luôn làm loạn và làm những chuyện xấu hổ. Nàng không muốn Ngô Vũ Thần thấy bộ dạng lưu manh của mình lúc say...”Em...không muốn anh thấy bộ dạng kinh khủng của em lúc say...”

“Được rồi , vậy sau này anh sẽ không để em uống say nữa , được không ! Đừng khóc.”

Hắn buông nàng ra , dùng tay lau đi những giọt nước lạnh lẽo trên khuôn mặt xinh đẹp. Điểm nhẹ lên vầng trán rộng một nụ hôn , thanh âm trầm ấm khẽ vang “Anh yêu em...Thực sự rất yêu em...Huân nhi...Giọng nói , đôi môi , tính cách , nụ cười , tất cả những thứ thuộc về em anh đều rất yêu...”

Du Huân Huân đưa mắt nhìn hắn , nghe từng lời yêu thương và cách gọi tên của Ngô Vũ Thần khiến lòng nàng càng dao động , nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn , đặt đôi môi đỏ tươi lên lần môi của hắn . mang theo yêu thương chất đầy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Hai ngày sau đó chuyến du lịch kết thúc , mọi người đang chuẩn bị hành lý lên xe.

Du Huân Huân sắp xếp xong , bước đến ôm hắn từ đằng sau “Ông xã.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười dịu giọng trả lời “Chuyện gì ?”

“Em muốn đi cùng ba mẹ và ông nội.”

Hắn nhún mày xoay người đối diện với nàng “Tại sao ?”

“Em có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Để về nhà rồi nói.”

Nàng lắc đầu , cố gắng thuyết phục hắn “Ừm...Không được , Vũ Thần à , dù sao khi về đến nhà anh vẫn có thể nói chuyện với em mà.”

Ngô Vũ Thần thờ dãi , miễn cưỡng đồng ý “Được rồi.”

“Cảm ơn anh.” Du Huân Huân nhón chân lên , đôi môi đỏ tươi chạm nhẹ vào má hắn , híp mắt cười.

Hắn đưa tay捏 má nàng , nắm lấy đôi tay nhỏ , kéo vali đi ra ngoài.

— —

“Ta không ngờ Vũ Thần lại để con ngồi với mọi người !” – Ngô tổng vừa lái xe vừa nói , Ngô Vũ Thần từ trước giờ luôn độc chiếm con gái ông vậy mà lần này lại chấp nhận đi xe một mình.

“Con gái của ba nè , chỉ cần nói vài câu là anh ấy đồng ý.” – Du Huân Huân ngồi phía sau , cất tiếng trả lời.

Du phu nhân vuốt tóc nàng “Nói xem , sao lại đòi sang đây.”

“Vi có chuyện cần nói với mẹ.”

Ngô Vũ Thần lái xe đi phía sau , tiếp theo là gia đình họ Ngô , Ngô Thiên Bảo cuối cùng là xe của Ngô Chấn Nam. Hắn ngồi trong xe về mặt vô cùng bất mãn , đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm người phụ nữ đang nói chuyện vui vẻ bên trong xe , thanh âm trầm thấp vang lên “Bảo bối , em giỏi lắm , nói chuyện vui vẻ như thế , để mặc anh như vậy. Để xem về nhà phật em như thế nào ?”

Bên trong xe của Du gia đang nói chuyện rất vui vẻ , gần đi đến dân bay đột nhiên từ bên trái một chiếc xe tải lao ra với tốc độ rất nhanh , Du tổng giật mình phát hiện , chiếc xe tải to lớn đâm thẳng vào xe ông....

*Rầm...mm... – Xe của Du gia bị va đập rất mạnh , lật về phía bên phải , cửa xe đều vỡ vụn , toàn bộ xe phía sau đều thẳng gấp , Ngô gia , Du Ái Mỹ

và Vân Yến Nhi chạy đến .

Ba anh em họ Ngô nhanh chân chạy đến , tìm Ngô Vũ Thần đập liên tục khi nhìn vào xe họ thay phiên nhau kéo từng người một ra ngoài , nhưng lại không thể kéo Du phu nhân ra , vì cơ thể bà bị chiếc xe đè lên , bà thều thào lên tiếng “Đưa Huân nhi...đi...đi...mặc kệ ta...”

“Con sẽ kéo cô ra...không sao đâu.” – Ngô Chấn Nam dùng sức đẩy chiếc xe lên , có lẽ vì bà đã bảo vệ cho Du Huân Huân nên mới như vậy , bà lắc đầu , nhìn Ngô Vũ Thần cẩn thận đưa nàng ra , trút hơi thở cuối cùng “Vũ Thần...giúp ta chăm sóc cho Huân nhi...còn Tiểu My...n...nữa...đi đi...”

“Không được...Chấn Nam...mau kéo Du phu nhân ra.” – Ngô Vũ Thần thở dốc lên tiếng.

“Em không thể...” – Cậu cố gắng xê dịch chiếc xe nhưng đều bất lực.

“Không ki...p...đầu...đ...i...đi...” – Du phu nhân nói xong liền ngất đi. Ngô Vũ Thần và Ngô Chấn Nam sững người...bà không còn cử động.

“Vũ Thần , Chấn Nam , Thiên Bảo...chiếc xe sắp nổ rồi...mau lại đây.” – Tiếng của Ngô tổng vang lên phía xa , bắt lực cả ba người đành phải chạy đi , trên tay hẳn chỉ có Du Huân Huân và trên tay Ngô Thiên Bảo là Du lão còn vợ chồng Du tổng không thể kéo ra ngoài... Du Huân Huân nằm trong lòng hẳn , ánh mắt hướng về chiếc xe lật ngược , đôi môi mấp máy “M...ẹ...ba...” , nhưng không ai phát hiện ra nàng còn ý thức chưa ngất đi...

*Bùm.Rầm... – Chính là lúc cả ba người đi ra phía xa , chiếc xe liền nổ tung. Du Ái My đứng thẫn thờ nhìn chiếc xe nổ tung cùng cha mẹ mình , liền ngất lịm

“Chị Ái My.” – Vân Yến Nhi hét hoảng đỡ cô.

Thấy nàng ngã xuống , Ngô Thiên Bảo vội bước đến “Tiểu My..Tiểu My à.”

Ngô Vũ Thần ôm chặt cơ thể Du Huân Huân , từ đầu nàng chảy rất nhiều máu , hẳn gằm lên “Mau gọi xe cấp cứu , Chấn Nam gọi cấp cứu đến đây mau lên...”

... ..

Mọi người ngồi ở ngoài phòng cấp cứu , Ngô Vũ Thần đứng dựa vào tường , bất động như bức tượng , tìm hẳn từ lúc đưa nàng ra khỏi xe chưa một giây đập nhẹ nhàng , tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy ? Du Ái My đã bình tĩnh hơn , cô như người thất thần không chút sức lực ngồi dựa vào người Ngô Thiên Bảo.

Vài tiếng sau , đèn cấp cứu cuối cùng cũng đã tắt , người đại diện cho các bác sĩ bước ra , mọi người chạy lại chờ nghe kết quả. Ngô Vũ Thần cố gắng thật bình tĩnh , thanh âm lạnh lẽo vang lên “Thế nào ?”

“Xin lỗi , chúng tôi đã cố gắng hết sức , chỉ có thể giữ lại mạng sống cho cô gái , nhưng vẫn chưa qua khỏi cơn nguy kịch. Còn người còn lại không thể cứu được .Thật xin lỗi.”

Câu nói kia như một lưỡi dao vô hình đâm mạnh vào từng người , Du Ái My không chịu được liền ngất đi , cả Ngô phu nhân cũng vậy.

Ông bác sĩ vội gọi y tá “Mau đỡ họ vào phòng hồi sức.”

“Vũ Thần...” – Ngô tổng thấy hẳn đứng im , càng thêm lo lắng , vỗ nhẹ vào vai hẳn.

*Rầm... – Một nắm đấm đập mạnh vào bức tường khiến mọi người đều giật mình. Hẳn quay sang ông bác sĩ già , nắm chặt cổ áo ông , rít lên từng tiếng “Các người làm bác sĩ kiểu gì vậy hả , xin lỗi làm gì , đồ vô dụng...”

Hẳn định đưa tay đấm ông nhưng Ngô tổng kịp thời ngăn lại “Dừng lại , con hãy bình tĩnh đi.”

Ngô Vũ Thần hất mạnh ông bác sĩ , quay mặt bỏ đi , hẳn đã dọa ông đến xanh mặt , Ngô tổng thấy hẳn đã bình tĩnh , mới cất tiếng “Vậy bao giờ mới qua cơn nguy kịch ?”

“Thưa , phải qua đêm nay , có vẻ như mẹ của cô gái kia đã dùng thân che chở cho cô ấy , nên chỉ bị chấn thương ở đầu và vai.”

“Cảm ơn ông.”

“Nếu đêm nay không có chuyện gì thì có thể ngày mai cô ấy sẽ tỉnh nhưng nếu có chuyện biến xấu xin hãy gọi cho tôi .

“Tôi biết rồi.” Ngô tổng gật đầu , bác sĩ cúi chào rồi bỏ đi. Ông quay sang Ngô lão “Cứ để Vũ Thần một mình , chúng ta đi xem Hiểu Phương và Ái My như thế nào đi.”

“Ta không biết khi Tiểu Huân tỉnh lại sẽ ra sao ?” – Ngô lão lắc đầu cảm thán bước đi.

Ngô Vũ Thần bước vào phòng hồi sức , đau lòng nhìn cơ thể mảnh mai đầy những vải băng màu trắng trên giường , bàn tay to rộng chạm nhẹ vào khuôn mặt nàng , giọng nói nặng trĩu “Huân Huân , mau mở mắt nhìn anh ! Chỉ một lần cũng được.”.....

“Em chớp mắt chút đi.” – Đây là lần thứ năm Ngô Thiên Bảo nhắc lại câu này, như mỗi lần hắn đều im lặng không trả lời.

Ánh mắt luôn hướng về Du Huân Huân, anh chỉ đành bỏ đi. Đã gần sáng nhưng Ngô Vũ Thần vẫn không chịu ngủ, còn Du Ái My khó khăn lắm mới chớp mắt. Không khí hiện tại rất u ám.

Ngô Vũ Thần im lặng nhìn Du Huân Huân, chưa bao giờ hắn thấu hiểu loại thống khổ này, hắn phải ngồi đây canh chừng nàng đến sáng mới có thể yên tâm, Ngô Vũ Thần nâng nhẹ tay nàng lên áp vào mặt mình, âm thanh trầm thấp vang lên “Em có biết bây giờ tìm anh... đang đau đến khó thở?”

— —

“Cô ấy đã qua cơn nguy kịch, sẽ sớm tỉnh lại thôi ạ.” – Vị bác sĩ già nua cung kính lên tiếng.

“Cảm ơn ông.” – Ngô lão gật đầu. Ông quay sang nhìn hắn, nói như thở dài “Vũ Thần, cháu nghỉ ngơi chút đi.”

“Không cần.” – Ngô Vũ Thần lắc đầu, hắn đã ngồi đây cả đêm để canh chừng nàng, một phút cũng không rời.

“Ừm...” – Bác sĩ vừa định quay đi, thì cơ thể đang nằm bất động trên giường khẽ cử động, hai mí mắt giật nhẹ Du Huân Huân mở mắt nhìn những người xung quanh, rồi ngồi dậy. Ngô Vũ Thần mở to mắt, hắn vui mừng ôm siết lấy cơ thể nhỏ bé “Huân Huân, em tỉnh rồi.”

Du Ái My mỉm cười nhẹ nhõm, Ngô Thiên Bảo ôm cô vào lòng, cũng may là nàng không sao...

Du Huân Huân im lặng không trả lời, đưa tay đẩy hắn ra, mày đẹp khẽ nhíu lại, nàng sợ hãi cất tiếng “Anh... Làm gì vậy?”

Ngô Vũ Thần sửng người hỏi “Huân Huân, em sao vậy?”

“Tiểu Huân, con không khỏe sao?” – Ngô phu nhân lo lắng nhìn nàng, Du Huân Huân lúc này không giống mọi ngày.

“Các người... là ai vậy?”

Câu hỏi của nàng khiến mọi người như chết sững, Ngô Vũ Thần nắm áo vị bác sĩ già, nhìn ông bằng cặp mắt hung tợn “Chuyện này là sao?”

“Theo... Theo tôi thấy cô ấy đã mất trí nhớ, đây có thể là biến chứng do việc bị chấn thương não. Có thể là tạm thời hoặc vĩnh viễn...”

“Mất trí nhớ?” – Du Ái My nhìn ông, lặp lại câu hỏi.

“Vâng, nếu là tạm thời thì chỉ cần gọi lại những kí ức ngày xưa, còn vĩnh viễn... Tôi e là rất khó để phục hồi.”

“Được rồi, ông lui ra đi.” – Ngô tổng thở dài bói, vị bác sĩ cúi chào bỏ đi.

Du Ái My đau lòng nhìn về mặt sợ hãi của nàng, khóe mắt chợt đỏ ngầu, cô kìm nén nước mắt, bước đến gần nàng “Huân Huân à, em đừng sợ, đây đều là gia đình của em”

“Gia đình? Của tôi sao?”

“Ừm!” – Cô vuốt mái tóc đen óng, nước mắt chợt tuôn ra “Chị thương em lắm vì vậy... Đừng nhìn chị bằng cặp mắt xa lạ như vậy.”

Tuy nàng không hiểu câu nói của Du Ái My, nhưng trong lòng lại có cảm giác thân thuộc như vậy, đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy cô.

“Vũ Thần, chúng ta ra đây nói chuyện một lát.” – Ngô Thiên Bảo hất mặt về phía cửa, hắn mệt mỏi bước đi, lưu luyến nhìn Du Huân Huân.

Ở ngoài phòng V.I.P, gia đình Ngô gia đang ngồi xem một đoạn clip trên laptop, Ngô Chấn Nam cất tiếng trước, đây là băng thu do CCTV ở khu vực chúng ta đi qua, tình cờ quay được, theo như em thấy, đây không phải là tai nạn... Mà do lỗi người sắp đặt sẵn.”

“Mọi người nhìn xem, chiếc xe tải kia đã chò sẵn ở trong hẻm” – Ngô Thiên Bảo tiếp lời.

Hắn ngồi im xem hết đoạn băng, bàn tay siết chặt thành quả đấm, thanh âm trầm thấp vang lên “Là ai?”

“Không rõ, đã bỏ chạy rồi. Nhưng xem ra không phải nhắm vào xe của Du gia... Mà là nhắm vào anh... Vũ Thần!”

Hắn sửng người, Ngô Chấn Nam mở thêm một đoạn băng, cậu bắt đầu phân tích “Mọi người nhìn xem, ở mỗi con hẻm chúng ta đi qua đều có người chờ sẵn, chỉ cần anh hai xuất hiện bọn chúng sẽ ra tay, nhưng đều thất bại do anh lái xe khá nhanh, và cũng may khoảng cách xe của ba và anh cả cách xa nhau nên không xảy ra chuyện gì. Gần đến sân bay, có vẻ như bọn chúng quá hấp tấp, vì cách đó vài phút xe của anh hai đi đầu nên bọn chúng nhân cơ hội cuối cùng rồi ra tay nhưng không ngờ đột nhiên anh hạ tốc độ chạy phía sau xe Du gia nên bọn chúng đã lệch mục tiêu.”

Ngô Vũ Thần như rơi xuống hố sâu, hắn không ngờ vì hắn mà cả nhà Du Huân Huân thiệt mạng, hô hấp đột nhiên nặng trĩu, cả cơ thể bất lực không thể thốt lên. Ngô Thiên Bảo trấn an “Vũ Thần, em phải bình tĩnh, không phải do em... Là...”

“Không phải do em? Nếu không vì em họ cũng không chết, vậy mà anh nói không phải do em?” – Hắn như mất tự chủ hét ầm lên.

“Không phải do con , đây chỉ là tai nạn thôi .” – Cả Ngô tổng cũng lên tiếng , lần đầu tiên ông thấy đứa con luôn bình tĩnh trước mọi việc trở nên như thế !

“Em phải bình tĩnh lại , Huân Huân cần có em”

“Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho em.Sẽ không bao giờ.” – Hân thống khổ , ôm mặt ngồi xuống ghế , nàng muốn hân rời khỏi hắc bang , muốn cùng hân và ba mẹ đi chơi Tết. Tất cả những điều nàng muốn hân đều không thực hiện được , thật vô dụng. Trong lòng Ngô Vũ Thần không ngừng tự trách.

“Anh vào với Tiểu Huân đi.” – Đột nhiên Du Ái My bước ra , cô mỉm cười nhìn hân , hít một hơi thật mạnh , nói tiếp “Không phải do anh , đừng tự trách bản thân. Điều quan trọng là bây giờ anh phải ở bên Tiểu Huân”

“Em không trách anh ?” – Ngô Vũ Thần nhìn cô , Du Ái My khẽ cười “Không , giúp em chăm sóc Tiểu Huân , em nghĩ con bé chỉ mất trí nhớ nhưng tình cảm trong lòng vẫn còn.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười , quay lưng đi vào phòng , lúc này cô mới bật khóc , Ngô Thiên Bảo đau lòng ôm lấy vợ mình , an ủi “Xin lỗi , nếu như tại anh không phải là người của hắc bang , gia đình em cũng không ra nông nổi này.”

Du Ái My lắc đầu “Em không trách anh , em chỉ lo nếu Tiểu Huân nhớ lại , con bé sẽ ra sao đây ? Làm sao nó có thể vượt qua được đây ???”

“Em đừng khóc nữa , sẽ ảnh hưởng đến con đấy , không sao !”

“Ái My , ta nghĩ chuyện này phải giấu Tiểu Huân , chúng ta cứ về Bắc Kinh trước để lo đám tang cho nhà con.” – Ngô lão khẽ cất tiếng , ngay cả ông cũng thấy có lỗi.”

Du Ái My gật đầu nghe theo , rồi cùng mọi người đi vào phòng.

Du Huân Huân ngồi nói chuyện vui vẻ cùng Du phu nhân và Vân Yến Nhi.

“Chúng ta là bạn thân với nhau đã 10 năm rồi đó.”

“10 năm sao ?” -Du Huân Huân ngây ngô nhìn , trong đầu nàng lúc này là khoảng trống vô định , chỉ biết nghe và hỏi những kí ức không tồn tại trong đầu.

“Ừ.” – Vân Yến Nhi híp mắt cười.

“Người đó là ai vậy ? Sao lại nhìn tôi chăm chăm như thế , thực đáng sợ.” – Du Huân Huân nhàu mày nhìn người đàn ông xa lạ , từ nãy đến giờ hân luôn nhìn nàng , khiến nàng vừa khó chịu vừa sợ.

Ngô phu nhân đưa mắt nhìn con trai , bà thờ dãi “Đó là Ngô Vũ Thần là con trai ta và là chồng của con đó.”

“Chồng sao ?”

“Hai người đã kết hôn gần ba năm rồi đấy. Còn người đang ngồi kế ông lão kia là ba và ông nội của Vũ Thần , kia là anh trai Ngô Thiên Bảo – chồng của chị con , cuối cùng là em trai Ngô Chấn Nam.” – Bà đưa tay chỉ từng người một , giải thích cho nàng biết.

Du Huân Huân gật gật , nhoen miệng cười “Con nhớ rồi.Nhưng.Ba mẹ con đâu ?”

Câu hỏi của nàng khiến mọi người chết lặng , không biết phải trả lời như thế nào , không gian trở nên nặng trĩu , Du Ái My định lên tiếng thì hân đã nói trước “Mất rồi , đã nhiều năm trước.”

“Ồ.Nhưng mà , anh là chồng tôi thật sao ?” – Nàng chỉ thất vọng một chút rồi nghi ngờ hỏi hân.

Ngô Vũ Thần gượng cười , đau lòng ôm lấy nàng “Ừ , anh là chồng của em , là người em rất yêu.”

“Nhưng tôi không nhớ !”

“Em không cần phải nhớ tất cả , chỉ cần em nhớ người yêu em nhất chỉ có anh !” Hân ôm nhẹ nàng vào lòng , dù đau đến mấy cũng cố gắng điềm tĩnh , người phụ nữ hân yêu suốt ba năm qua , ngay cả một chút kí ức nhỏ về hân cũng không còn.

Du Huân Huân tuy trong lòng có cảm giác xa lạ nhưng cũng có cảm giác quen thuộc , nàng gục đầu vào lòng hân , nhẹ nhàng nói “Vâng.” Rồi thiếp đi.

Hắt đặt nàng xuống giường , hôn lên vàng trán rộng , nỗi thống khổ này chỉ mình hân thấu hiểu. Mọi người xung quanh lần lượt ra ngoài , họ đều biết lúc này người đau khổ nhất chính là hân.

Du Huân Huân ngủ từ sáng hôm nay cho đến sáng ngày mai, bác sĩ nói đây là tác dụng phụ của thuốc nên không sao, mọi người theo kế hoạch đã đến hiện trường tìm những dấu vết như tro cốt của vợ chồng Du tổng và hỏa táng Du lão rồi đem tro cốt lên máy bay đưa về Bắc Kinh, Ngô Vũ Thần thì ở lại cùng nàng. Du Huân Huân khẽ mở mắt, đầu nàng chột đau nhức, đôi mắt to tròn nhìn xung quanh, căn phòng lúc này không một bóng người, nàng buồn bã đặt chân xuống đất, mở cửa bước ra ngoài, nàng đói rồi. Trong lòng chột dâng lên cảm giác cô đơn đến đáng sợ.

Du Huân Huân bước dọc theo hành lang dài của bệnh viện, được một lúc nàng thẫn thờ nhìn xung quanh, hình như nàng đã bị lạc. Du Huân Huân thở dài, đứng lạc lõng giữa hành lang, đôi mắt dâng lên một lớp nước trong veo, nơi đây quá xa lạ với một người không còn trí nhớ, nàng tự hỏi những người ngày hôm qua hiện đang ở đâu, tại sao lại để nàng một mình? “Hic...” – Tiếng nấc nhẹ chột vang lên, đôi chân lại tiếp tục bước, đột nhiên từ phía sau, một cánh tay nắm lấy cổ tay nàng, kéo cơ thể nhỏ bé vào lòng, tấm lưng mảnh khảnh dính sát với lồng ngực vạm vỡ, chưa kịp lên tiếng, thanh âm trầm thấp đã vang lên “Em đi đâu vậy, có biết là anh tìm em lâu lắm không?”

Du Huân Huân ngước mắt nhìn, trên khuôn mặt trắng mịn vẫn còn lớp nước lạnh lẽo, hấn giật mình hỏi “Em đau ở đâu sao? Sao lại khóc?”

Du Huân Huân dựa đầu vào lòng hấn, lí nhí trả lời “Em đói nên đi mua chút đồ ăn, vừa nãy tỉnh dậy không thấy ai hết, sợ mọi người sẽ bỏ rơi em.”

Hấn thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng nàng xảy ra chuyện gì, Ngô Vũ Thần xoa đầu nàng, cung chiều cất tiếng “Anh đi mua đồ ăn sáng cho em, còn mọi người thì về Bắc Kinh rồi.”

“Bắc Kinh?!”

“Ừ, họ về trước vì có chuyện.” Khóe miệng Ngô Vũ Thần giương lên, đưa tay lau khô khóe mắt nàng, bế bổng cơ thể nhỏ nhắn lên. Du Huân Huân hốt hoảng hét lên “Anh làm gì vậy?”

“Đưa em về phòng!”

“Em tự đi được.” – Nàng vùng vẫy, hấn mỉm cười “Ngoan một chút, em vẫn chưa khỏe, để anh bế đi.”

Du Huân Huân nghe lời im lặng để hấn bế đi, trong lòng chột có chút vui. Ngô Vũ Thần yêu thương nhìn nàng “Sẽ không ai bỏ rơi em, vì vậy đừng sợ.

Khóe miệng nàng giương lên, hai bên gò má ửng hồng, ôm lấy cổ hấn “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

– Bắc Kinh...

Tại nghĩa trang, xuất hiện thêm ba ngôi mộ, đám tang cả Du gia tổ chức khá đơn giản không quá phô trương, Du Ái My khóc đến nỗi nói không còn ra hơi, Ngô Thiên Bảo phải đỡ cô đứng vững. Những hũ tro cốt đều được đặt trong mộ, cô nhìn từng người, từng người một đặt cổ quan tài xuống đất, mà lòng cũng không nỡ. Gia đình mà cô yêu thương nhất giờ đã không còn...

Nhìn cô đau đớn khóc hết nước mắt như vậy, Ngô Thiên Bảo ôm chặt lấy cô “Em bình tĩnh lại đi, Tiểu My, em còn có mọi người bên cạnh mà.”

“Nhưng... Tiểu Huân... con bé luôn nhìn em bằng đôi mắt xa lạ... hic... nếu lỡ như... lỡ như nó nhớ lại mọi chuyện thì con bé sao có thể chịu được đây... huuhhh...” – Du Ái My như ngất lên ngất xuống trong lòng anh, tiếng khóc lấn áp cả giọng nói cô. Cô hiểu rõ Du Huân Huân, tuy ngoài mặt nàng bướng bỉnh như thế nhưng thật ra rất yếu đuối và dễ bị tổn thương... Nếu nàng biết ba mẹ và ông nội đều không còn thì nàng sẽ tuyệt vọng như thế nào??

Vân Yến Nhi bước đến, cố gắng an ủi “Chị à, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chị như vậy sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đó.”

“Phải đó, con đừng như vậy, dù Tiểu Huân không nhận ra con nhưng con vẫn là chị của nó. Hãy mạnh mẽ lên, tạo ra một hồi ức mới cho Tiểu Huân.” – Ngô phu nhân vuốt tóc cô, nỗi đau mất đi người thân bà cũng hiểu, Du gia đã là bạn của Ngô gia suốt mấy chục năm, nỗi mất mát này cũng khiến bà rất đau lòng.

Ngô Thiên Bảo càng ôm lấy cô chặt hơn “Bà xã, em đừng như vậy... anh đau lòng lắm”

Du Ái My không lên tiếng chỉ ôm lấy anh mà khóc. Nhang khói nghi ngút trên bầu trời, rất ảm đạm...

Sau đám tang, Ngô Thiên Bảo liền đưa Du Ái My lên xe, cô khóc mệt rồi thiếp đi, bây giờ anh phải đưa cô về nhà.

Ngô phu nhân đi đến chiếc xe , dịu dàng lên tiếng “Cố gắng an ủi con bé , hai đứa còn có đứa bé trong bụng.”

“Con biết rồi.” – Âm thanh buồn rười rượi khẽ vang , anh đóng cửa xe lại , rời đi.

Ngô phu nhân thở dài bước vào xe , bà thầm mong mọi chuyện sẽ ổn , còn vợ chồng Ngô Vũ Thần không biết sẽ ra sao....

*Bệnh viện tại Hawaii.

“Sao mọi người lại về Bắc Kinh? Không phải sống ở đây sao ?” – Du Huân Huân ngồi trên giường bệnh , thắc mắc hỏi.

Ngô Vũ Thần lấy nước và thuốc đưa cho nàng “Ừ , nơi em sinh ra và lớn lên là Bắc Kinh , em đến Hawaii chỉ để đi du lịch và tổ chức sinh nhật.”

“Vậy em bao nhiêu tuổi ? Tên em là Huân Huân sao ? Tại sao ba mẹ lại mất , sao em không nhớ gì hết ?” – Nàng nhủ mảy , hỏi hần rất nhiều.

Ngô Vũ Thần điềm tĩnh trả lời tất cả câu hỏi của nàng “Em tên là Du Huân Huân , hai mươi tuổi , em và anh kết hôn gần ba năm . Ba mẹ em bị tai nạn nên qua đời , và em cũng vì vậy mà mất trí nhớ . Em không cần ép bản thân phải nhớ lại , chỉ cần em vui vẻ sống tốt là được.”

“Họ....mất lâu rồi sao ?”

“...Ừ !” – Hần im lặng một chút rồi trả lời . Nhìn khuôn mặt buồn bã của nàng , hần mỉm cười “Đợi khi nào em khỏe , chúng ta về Bắc Kinh nhé . Nơi đó có rất nhiều người đang chờ em”

“Ai ?”

“Gia đình anh , chị em còn bạn thân của em nữa.”

“Nhưng em không nhớ họ là ai , cảm giác rất buồn.”

Ngô Vũ Thần đau lòng ôm cơ thể nhỏ nhắn vào lòng “Đứng nghĩ về quá khứ , dù cho em không nhớ họ là ai nhưng họ vẫn nhớ em , chỉ cần em không lãng tránh họ là được.”

“Anh không buồn sao ?”

Ngô Vũ Thần im lặng một chút , gục đầu vào vai nàng , thanh âm buồn rười rượi khẽ vang “Nếu chỉ đơn giản là buồn thật tốt nhưng đây lại là đau . . .loại cảm giác đau đến khó thở !”

Trong tâm sự tội lỗi của nàng dâng lên , nàng có thể cảm nhận được người đàn ông này đang rất đau lòng , bàn tay siết chặt chiếc áo của hần . “...Em xin lỗi !”

Ngô Vũ Thần điểm nhẹ lên trán nàng một nụ hôn , cung chiều nói “Không cần !”

“Em đã nhớ rồi , anh là chồng em – Ngô Vũ Thần !” – Đôi mắt lấp lánh híp lại , khoe miệng giương lên . Vui vẻ nói.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Rất ngoan !”

Hần cúi đầu định hôn nàng , nhưng Du Huân Huân có chút sợ hãi nhắm chặt mắt lại . Hần khẽ cười nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ tươi sáng , chiếc lưỡi tiến vào miệng nàng , uyển chuyển nhẹ nhàng liếm mát , quấn lấy cái lưỡi hồng phớt nhẹ nhàng . Du Huân Huân cũng im lặng phối hợp với hần , nàng cảm nhận được người đàn ông này không hề xa lạ...

Một hồi lâu sau , hần mới lưu luyến rời đôi môi nàng , Du Huân Huân đỏ mặt thờ dốt , không dám nhìn hần . Ngô Vũ Thần đưa tay nâng chiếc cằm thon dài lên , hôn nhẹ môi nàng , giọng nói trầm ấm khẽ vang “Anh yêu em !”

Khuôn mặt nhỏ bé càng thêm ửng đỏ , gục vào lồng ngực rắn chắc không trả lời . Nhìn điệu bộ xấu hổ của nàng , húng trêu ghẹo của hần lại trở dậy.

Ngô Vũ Thần lưu manh cất tiếng “Bà xã , em như vậy thật quyến rũ !”

Du Huân Huân gạt mình lùi lại , trách hần “Anh muốn làm gì?”

Hần nhìn nàng bằng cặp mắt xấu xa , vừa nói , đôi đồng tử màu xanh vừa liếc nhìn ngực nàng “Thử nghĩ xem”

Khuôn mặt nàng ửng đỏ , nàng đưa tay che ngực lại , gằn giọng lên tiếng “Anh....là đồ biến thái.”

Ngô Vũ Thần nhích gần nàng , bàn tay chạm vào khuôn mặt xinh đẹp , cất lời nhử cợt “Trước kia em đều làm những chuyện biến thái với anh bây giờ thì đến phiên anh đáp trả.”

Du Huân Huân ngớ ngời , không tin những gì hần nói , nghi ngờ hỏi “Anh nói gì ?”

“Mỗi khi em say đều rất kì quái , đến nỗi có khả năng cưỡng bức một người đàn ông . .như anh.” – Ngô Vũ Thần tỏ vẻ đáng thương , mặc dù là do hần

bịa chuyện để chọc ghẹo nàng , nhưng không phải tất cả đều nói dối. Người đàn ông xấu xa này , ngay cả lúc nàng mất trí nhớ cũng không dừng việc trêu ghẹo.

“Anh đừng bịa chuyện, em không tin đâu !”

“Nếu không tin em có thể gọi hỏi Ái My.” – Hân đưa điện thoại cho nàng , vẻ mặt vô cùng cao ngạo.

Nàng trầm mặc suy nghĩ , nếu hân dám đưa điện thoại cho nàng tức là những gì Ngô Vũ Thần đều đúng sự thật , Du Huân Huân không ngờ mình lại như thế , nàng mím môi , không nói gì. Còn người đàn ông kia thì rất vui vẻ vì đã trêu chọc được nàng , hân cất tiếng “Xem ra em không thể thoát được rồi.”

“Á...Anh không được lại gần em. Tránh ra !!!?” – Du Huân Huân thấy hân bước đến gần , sợ hãi hét toáng lên , còn hân thì thích thú trêu ghẹo . Cứ thế căn phòng trở nên huyền ảo vì hai người...

— —

Hai ngày sau đó , Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân đưa bang về Bắc Kinh , sáng sớm hai người đã đặt chân xuống sân bay Bắc Kinh. Mọi người đang đứng chờ ở ngoài , khi thấy họ Du Huân Huân rời tay hân chạy đến.

“Tiểu Huân , xin chào.” – Vân Yến Nhi ôm lấy nàng , vui vẻ cất tiếng.

“Chào cậu , Tiểu Yến.”

Nàng quay sang chào mọi người , Du Ái My thấy nàng vui vẻ như vậy cũng yên tâm hơn.

“Huân Huân , về nhà thôi.” – Ngô Vũ Thần nắm tay nàng , thông thả bước đi. Đột nhiên nàng khựng lại , quay đầu nhìn , hân nhủ mảy mòi “Sao vậy ?”

“Ừm...không có gì.” – Du Huân Huân lắc đầu bước tiếp , chắc là do nàng quá nhạy cảm thôi nhưng càng đi ánh mắt đó càng lúc càng gần nàng , Du Huân Huân có chút sợ hãi , liền siết chặt cánh tay hân.

Ngô Vũ Thần nhủ mảy mòi nhìn sang Ngô Chấn Nam , hân hất nhẹ mặt về phía sau , cậu gật đầu chen vào đám đông rồi rời đi . Hân nhanh chóng đưa nàng ra xe.

Ngô Thiên Bảo cất tiếng “Em cùng Yến Nhi và mẹ anh về trước đi. Anh và ba có chút chuyện cần giải quyết.”

“Vâng !”

Ngô tổng và anh đứng nhìn chiếc xe rời xa sân bay , sau đó liền tách ra hai phía.

Trong đám đông tại sân bay , một ánh mắt luôn hướng về phía cửa , khoe miệng người nọ chọt giương lên , cầm điện thoại , cất tiếng “Cô ta đã về Bắc Kinh rồi ạ , có vẻ như đã mất trí nhớ.”

“...”

“Yên tâm, tôi vẫn đang bám sát họ.”

“...”

“Vâng, tôi biết rồi.” – Gã cất điện thoại vào túi áo , vừa quay lưng định bỏ đi thì văng trán rộng chạm vào mũi súng màu đen. Hân giật mình khi phát hiện ra , Ngô Thiên Bảo đã đứng từ lâu.

Anh nghiêng đầu , lạnh lùng nói “Định đi đâu ?”

Chết tiệt ! Người nọ rửa thắm một câu , hân không ngờ mình lại bị phát hiện , quả không hổ danh là con trai họ Ngô. Hân im lặng một chút , nghiêng người sang bên trái , vung chân gạt khẩu súng trên tay anh xuống đất. Ngô Thiên Bảo nở nụ cười nhạt , dùng quyền cước đấu với hân.

Một lúc sau , người nọ hiểu rằng mình không phải đối thủ của anh , liền nghĩ cách chạy vào đám đông , Ngô Thiên Bảo đuổi theo , phút chốc để mất dấu hân. Anh nhếch miệng cười , phui phui chiếc áo , rồi tỏ vẻ tức giận đi ra ngoài , bước vào xe. Gắn Bluetooth vào tai , cất tiếng “Xong rồi.” , sau đó nhấn ga rời đi.

“Vũ Thần , chúng ta đi đâu vậy ?” – Du Huân Huân nhìn ra ngoài , thắc mắc hỏi người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Về nhà !” – Ngô Vũ Thần điềm đạm trả lời.

“Nhà cậu anh sao ?”

“Nhà của chúng ta !” – Khoe miệng hân chọt giương lên , đưa tay vén sợi tóc vương trên mặt nàng , nhìn ra ngoài cửa “Cũng sắp đến rồi.”

Ít phút sau, chiếc xe dừng trước tòa biệt thự to lớn. Du Huân Huân ngỡ ngàng nhìn xung quanh, tòa biệt thự to lớn, sân vườn trải rộng, thu hút mọi ánh nhìn của nàng. Trước cửa nhà, toàn bộ người làm trong nhà đều xếp thành hai hàng để chào đón nàng và Ngô Vũ Thần, đứng đầu là lão quản gia già, khi thấy hai người, bọn họ đồng loạt cúi đầu lên tiếng “Kính chào thiếu gia, thiếu phu nhân!” khiến cho nàng giật nảy người, đôi mắt to tròn mở căng ra.

Ngô Vũ Thần đưa vali cho quản gia rồi nắm tay nàng đi vào trong. Nàng theo bước hắn lên tầng hai rồi đi vào phòng. Oa...! Ngay cả phòng ngủ mà cũng rộng đến thế sao, cách trang trí cũng rất đẹp mắt và thoải mái, nàng cất tiếng hỏi “Đây là phòng của anh sao?”

“Trước đây thì đúng là vậy nhưng bây giờ, căn phòng này là của chúng ta!”

Cặp đồng tử đen láy vô tình nhìn thấy khung hình cưới trên bàn, nàng đưa tay cầm lên, nhúm mày hỏi “Tại sao em và anh không cưới, đây không phải là hình cưới sao?”

Ngô Vũ Thần mỉm cười, đặt nàng ngồi xuống chiếc ghế sofa êm ái, dịu dàng trả lời “Vì chúng ta không vui?”

“Tại sao?”

“Hôn nhân giữa chúng ta là do hôn ước, không tình yêu! Ba năm, là khoảng thời gian anh và em sống cùng nhau.”

“Anh có thương em không?” – Du Huân Huân ngược mắt nhìn, nàng giật mình khi nhận ra những gì mình vừa hỏi, bàn tay nhỏ bé che miệng lại nàng tự biết mình không nên hỏi chuyện đó. Chẳng phải hắn đã nói đây chỉ là cuộc hôn nhân không tình yêu sao? “Không...không phải em có ý hỏi đâu....anh...”

“Có!”

Du Huân Huân tròn mắt nhìn, “có”? Hắn yêu nàng?

Ngô Vũ Thần ôm nàng vào lòng, đặt cằm lên vai nàng, thanh âm trầm thấp khẽ vang “Còn hơn cả thương là yêu, Du Huân Huân, anh yêu em!”

Khuôn mặt nàng vì câu nói của hắn mà đỏ ửng, hắn kể cho nàng nghe chuyện của hai người, Du Huân Huân im lặng ngồi nghe. Tuy những kí ức đó nàng chưa từng xác thực nhưng vẫn vô điều kiện tin hắn.

Nàng hỏi “Nếu...em không nhớ lại thì sao?”

“Nếu cả đời này...em vĩnh viễn không nhớ lại thì anh sẽ cùng em tạo một kí ức mới!”

“Thật sao?”

“Ừ!” – Khóe miệng Ngô Vũ Thần giương lên, hắn cũng không mong nàng nhớ lại, chỉ cần nàng vui vẻ thì dù không nhớ hắn là ai cũng được. Hắn không muốn nàng phải chịu kí ức tồi tệ này...

—

Buổi chiều, Ngô Vũ Thần để nàng ở nhà cùng Du Ái My. Hắn hiện có việc cần phải đến Hắc Long.

“Anh đã gắn con chip theo dõi vào cổ hắn ta, loại chip này đặc biệt rất nhỏ, khó có thể phát hiện được.” – Ngô Thiên Bảo vừa nói vừa nhìn vào màn hình laptop. Lúc đánh nhau ở sân bay anh thừa cơ hội đặt con chip vào cổ hắn, rồi cố ý để tên kia chạy thoát, vì nếu hắn thoát được sẽ về báo lại với kẻ ra lệnh, lúc đó sẽ dễ dàng tóm gọn hơn.

Ngô Vũ Thần ngồi quan sát một chút, rồi lên tiếng “Việc rút khỏi Hắc Long, con muốn hủy bỏ.”

“Không được, nếu bây giờ con tham gia vào bang hội, Tiểu Huân sẽ càng gặp nguy hiểm hơn.” – Ngô tổng liền cất tiếng phản đối.

“Nhưng con không thể để tên đó muốn làm gì cũng được.” Hắn nhúm mày nói, Ngô Vũ Thần muốn tự tay bắt tên đó để đền mạng cho Du gia, bất kể là ai khi dám làm tổn hại đến những người hắn yêu thương hay kính đều phải trả giá.

“Em hãy nghe lời ba đi.” – Ngô Thiên Bảo xen vào, ngắt nghỉ một chút, anh bàn ra một kế hoạch, để có thể ép đưa em trai cứng đầu như hắn nghe lời, chỉ còn cách là dùng tính mạng của Du Huân Huân ra để nói chuyện “Em hãy chú tâm vào quản lí Douplan Wu cùng anh, việc theo dõi đã có những đàn em của anh lo, nếu như em còn không tin tưởng, Chấn Nam sẽ lo việc này. Nếu cần, chúng ta sẽ dùng người của bang hội. Việc bây giờ là phải bảo vệ Tiểu Huân, ở sân bay đã rõ, mục tiêu tiếp theo là cô ấy! Em muốn để Tiểu Huân phải lo lắng nữa sao?”

“Phải đó, việc giám sát hắn cứ để em lo, anh và anh Thiên Bảo có nhiệm vụ là bảo vệ chị Ái My và Huân Huân!” – Ngô Chấn nam gật đầu đồng ý.

Hắn trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, nàng từng nói muốn hắn rút khỏi bang hội vì sợ chính bản thân hắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ nguy hiểm ấy lại là nàng. Ngô Vũ Thần không còn cách nào khác đành phải gật đầu đồng ý “...Em biết rồi.”

Ngô tổng nghe câu trả lời của hắn, trong lòng liền nhẹ nhõm “Tốt lắm, mọi việc cứ quyết định theo ý của Thiên Bảo.”

“Vâng !”- Hấn thở dài đứng lên ra về , Ngô Chấn Nam và Ngô Thiên Bảo cũng rời đi . .

“Em không ngủ cùng anh đâu !” – Du Huân Huân đứng chặn trước cửa phòng , không cho hấn vào.

“Nhưng đây là phòng của anh !” – Ngô Vũ Thần đứng thờ người trước cửa.

“Chẳng phải anh nói đây là phòng của chúng ta ?”

“Nếu là của chúng ta , vậy tại sao em lại không cho anh vào ?”

Nàng cứng họng không biết phải trả lời làm sao ? Dù thế nào , hấn bây giờ đối với nàng rất xa lạ , tuyệt đối không ngủ cùng hấn , Du Huân Huân mím môi nói “Nhưng em không muốn ngủ cùng anh !”

Ngô Vũ Thần gần như sắp tuyệt vọng , ‘không muốn ngủ cùng anh’ , rất lâu rồi hấn mới nghe câu nói này , hấn đã quen với việc ôm nàng trong lòng ngủ vậy mà hôm nay lại bị từ chối thẳng thừng như thế , còn bị cấm vào phòng ?! Đây rõ ràng là phòng của hấn mà. Hết cách , hấn đành dùng chiêu dụ dỗ “Không có em anh không ngủ được , bả xã...cho anh vào phòng !”

Du Huân Huân cắn cắn môi dưới , đầy phân vân , một hồi lâu sau khi con người kia đã mệt vì chờ đợi nàng mới đồng ý “Được rồi , anh vào đi.”

Trong tâm hấn như muốn nhảy cẫng lên , vui vẻ đi vào phòng. Nàng lại cất tiếng “Nhưng anh không được ngủ kế em !”

Ngô Vũ Thần tròn tròn mắt , há hốc miệng hỏi “Vậy anh phải ngủ ở đâu ?”

Nàng nhìn xung quanh căn phòng , rồi đưa tay chỉ về phía chiếc ghế sofa to rộng gần cửa , hấn ngó người hỏi “Ồ đó.”

“Ừm !”

“Này , Du Huân Huân , em muốn đùa anh sao ?”

“Nếu không thì anh ra ngoài đi !”

Nghe câu nói cứng rắn và chắc chắn của nàng , hấn nghĩ mình thật sự hết cơ hội đành ôm gối và chần , mím môi hậm hực ra sofa , Du Huân Huân khẽ cười , bước lên giường , trước khi nằm xuống cũng không quên đe dọa “Ban đêm anh mà bỏ lên giường , em sẽ dùng chân đạp nhà xuống đất !”

Ngô Vũ Thần giờ khóc giờ cười , người vợ mỗi ngày đều muốn ngủ trong lòng hấn bây giờ lại uy hiếp hấn tiếp cận chiếc giường to rộng kia !? Bảo bối , để xem đêm nay em có ngủ yên được không ? Ngô Vũ Thần quăng gối xuống sofa nằm xuống , lăm bầm “Không cho tôi ngủ chung , thì sau này em đừng hối hận !”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Đêm khuya , Ngô Vũ Thần không thể ngủ được , hấn xoay qua xoay lại vì hiện tại không có ai nằm trong lòng mình , còn người phụ nữ nhỏ nhắn trên giường thì lại ngủ rất ngon. Hấn nhũn mày ngồi dậy , vô cùng bất mãn , đây là lần đầu tiên hấn phải ngủ sofa....

“Lừa....Mau dập lừa....Cứu....A...Hic....” – Đột nhiên nàng hét lên , bàn tay siết chặt tấm chăn , Ngô Vũ Thần lập tức bước đến , khuôn mặt nhỏ nhắn thắm đầy mồ hôi , miệng liên tục kêu “Lừa....Mẹ...Mẹ ơi....Cứu....”

Hấn đưa tay lay người nàng “Huân Huân....Mau tỉnh dậy....Huân Huân....”

“MẸ OI....Á....” – Du Huân Huân thất thanh hét lên , từ khoeo mắt nàng tuôn ra dòng nước lạnh , đôi mắt trong veo nhìn xung quanh. Ngô Vũ Thần vuốt mái tóc rối bời , cung chiều nói “Không sao....Có anh ở đây. Bình tĩnh lại !”

Bàn tay nàng chạm nhẹ vào mặt mình , mơ màng hỏi “Tại sao.....Em lại khóc ?”

“Chỉ là do em gặp ác mộng thôi !”

“Ác mộng !?”

Hắn đưa tay lau đi những vết nước trên khuôn mặt trắng nộn, đặt nàng nằm xuống giường, cung chiều nói “Không sao đâu, em ngủ tiếp đi...” Kéo tấm chăn ấm áp bao bọc lấy cơ thể nàng, hắn quay lưng đi.

Chợt ngón tay út của hắn bị nắm nhẹ, Ngô Vũ Thần ngẩn người quay lại, Du Huân Huân nằm trên giường, khóe mắt tuôn ra một dòng nước trong veo, nàng mệt mỏi lên tiếng “Anh đừng đi... Có được không?”

Hắn ngồi xuống giường, vuốt nhẹ mái tóc đen lác “Sao vậy?”

“Không biết....Nước mắt đột nhiên chảy.”

Hắn thờ dài, có lẽ là do giấc mơ đó, dù cho nàng đã quên mọi thứ nhưng trong tim vẫn còn đọng lại, Ngô Vũ Thần nằm xuống, ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn, thanh âm trầm thấp khẽ vang “Không sao...Đã có anh ở đây, đừng sợ...”

Du Huân Huân gục đầu vào lồng ngực ấm áp, bàn tay vòng ra sau tấm lưng rộng “Vũ Thần!”

“Ừ!”

“Cảm ơn anh...!” Câu nói nhẹ nhàng của nàng biến mất trong khung trung, Du Huân Huân giờ đã có thể yên giấc, đôi đồng tử đen lác sâu thẳm cũng từ từ nhắm lại. Hắn không mong kí ức này mãi ám ảnh nàng...

Khi nàng tỉnh dậy trời đã sáng, nàng bước vào phòng tắm, ánh mắt vô tình nhìn thấy tờ giấy nhỏ dán trên gương, nàng nhíu mày đưa tay cầm lấy, đọc từng chữ “Bà xã, chuẩn bị xong rồi thì xuống phòng ăn, đồ của em ở trong tủ, bên trái. Anh chờ em ở dưới.”

Khóe miệng Du Huân Huân chợt giương lên, nhanh chóng thay đồ.

Trong phòng ăn Ngô Vũ Thần đã chờ sẵn, nghe thấy tiếng bước chân của nàng liền ngược mắt nhìn, âm thanh trầm thấp khẽ vang “Lại đây!”

Du Huân Huân bước đến ngồi kế hắn vui vẻ nói “Chào buổi sáng!”

“Ăn sáng đi, một lát nữa anh sẽ đưa em đến Ngô gia.”

Nàng nhíu mày thắc mắc hỏi “Tại sao?”

“Hôm nay anh phải đến công ty, em qua đó chơi với mọi người đi.”

“Vâng!”

Ăn sáng xong, Ngô Vũ Thần đưa nàng đến Ngô gia. Hắn nắm tay nàng đi vào nhà, vợ chồng Ngô phu nhân và Du Ái My đang ngồi chờ.

“Cẩn thận, coi chừng cảm lạnh!” – Ngô Vũ Thần đưa thêm áo khoác cho nàng, căn dặn thật kĩ.

Du Huân Huân gật đầu “Em biết rồi!”

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng, quay lưng bỏ đi, gần đến cửa cánh tay hắn đột nhiên bị nắm lại, Ngô Vũ Thần sững người quay lại, nàng cất tiếng “Buổi trưa...anh có về ăn cơm không?”

“Có!” – Khóe miệng hắn khẽ giương, đưa tay xoa đầu nàng rồi rời đi.

“Tiểu Huân, mau lại đây!” – Du Ái My đưa tay kéo nàng ngồi xuống ghế.

— —

Tập đoàn Douplan Wu hôm nay đặc biệt bận rộn, mọi người chạy qua chạy lại để chuẩn bị buổi họp đột xuất của vị chủ tịch một năm mới xuất hiện một lần.

Phòng họp.....

Không khí đột nhiên căng thẳng, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Người ngồi ở chiếc ghế chủ tịch khí phách hiên ngang, cao ngạo khiến người khác phải nể sợ.

Thanh âm lạnh lẽo khẽ vang lên “Hôm nay tôi triệu tập mọi người ở đây để thông báo một chuyện, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ quay lại và tiếp tục điều hành công ty, mọi việc đều phải thông qua tôi và giám đốc Ngô Thiên Bảo. Tài liệu liên quan đến công ty trong một năm nay phiên giám đốc phòng tài chính và kinh doanh đưa cho tôi. Bây giờ, mọi người có thể đi làm việc của mình.”

Toàn bộ nhân viên đều đứng dậy đi ra ngoài, Ngô Vũ Thần nhìn Ngô Thiên Bảo, hắn cất tiếng “Anh, sang phòng em một chút.”

“Được !”

Hắn cùng Ngô Thiên Bảo ngồi bàn bạc công việc , mọi tài liệu hắn đều phê duyệt nhanh chóng , vì vốn dĩ Ngô Vũ Thần rất tài giỏi và đồ tất cả các ngành , việc điều hành công ty sau bao năm không màng đến không quá khó . Đã gần trưa , Ngô Vũ Thần vẫn bận bịu với đồng giấy tờ...

Ngô Thiên Bảo ngả lưng vào ghế sofa , đưa mắt nhìn kẻ đã dán mắt vào đồng tài liệu gần 4 tiếng “Vũ Thần , em không về ăn trưa với vợ sao ?”

Mắt vẫn dò xét từng chữ , tay vẫn viết , hắn lười biếng trả lời nên giữ im lặng , mặc kệ anh trai mình ngồi lăm nhăm.

“Em để Tiểu Huân ở nhà một mình không sợ cô ấy buồn sao ?”

“Cô ấy ở Ngô gia cùng Ái My.”

Anh nhìn đồng hồ trên tay , gần 11 giờ , nếu là ở Ngô gia thì bây giờ đang chuẩn bị ăn cơm rồi. “Em thật sự không về ăn cơm trưa ?”

Hắn đặt viết xuống bàn , đưa tay cầm điện thoại lên , áp vào tai , cất tiếng “Mẹ à , Huân Huân đâu ?”

“Bao giờ con mới về , Tiểu Huân ngồi chờ con kìa.”

“Đưa điện thoại cho cô ấy đi.”

....

Ở Ngô gia...Du Huân Huân ngồi trên sofa , ánh mắt hướng ra ngoài , Ngô phu nhân đưa điện thoại cho nàng “Tiểu Huân , là Vũ Thần.”

Du Huân Huân có chút giận hờn , rõ ràng nói là sẽ về ăn cơm cùng nàng vậy mà bây giờ lại không thấy “Chuyện gì ?”

Giọng điệu hờn nhẹ hờn , nghe giọng nàng đủ hiểu là đang giận “Sao vậy ?”

“Anh không về nhà ?” – Nàng bắt đầu lên tiếng.

“Anh bận việc , công ty có rất nhiều việc cần anh phải giải quyết.”

“Ừm... vậy anh làm việc tiếp đi.”

“Nhớ ăn nhiều đấy , buổi chiều anh sẽ đến đón em.”

“Vâng.”

Ngô Vũ Thần cúp máy , chợt phát hiện ra ánh mắt nhìn hắn hết sức kì lạ “Chuyện gì ?”

Ngô Thiên Bảo lắc đầu , anh không thể tin được đứa em trai suốt ngày lạnh lùng của mình lại có lúc dịu dàng như thế , mặc dù đã nhiều lần anh thấy hắn cười nhưng chưa lần nào giống hôm nay : “Đây có phải em trai tôi không vậy ? Về mặt đó là sao ?”

“Anh rảnh rồi thế sao ?”

Ngô Thiên Bảo nhếch miệng cười “Tiểu Huân dạo này thế nào rồi ?”

Ngô Vũ Thần trầm lặng một chút , giọng nói trở nên buồn bã “Vẫn vậy , vẫn chưa chấp nhận em...Hôm qua...cô ấy còn nằm mơ thấy ác mộng , là việc chiếc xe bị bốc cháy...”

Anh thở dài , cất tiếng an ủi “Mọi việc phải từ từ. Tuy Tiểu Thuần đã quên hết mọi chuyện nhưng em vẫn có thể khiến cô ấy một lần nữa yêu em.”

Ngô Vũ Thần khẽ cười thay cho câu trả lời của mình , ánh mắt lại tiếp tục nhìn vào đồng tài liệu , không nói thêm lời nào...

*Ngô gia...

Du Huân Huân nằm trên sofa dài dưới sảnh , vẻ mặt vô cùng buồn , Du Ái My đi từ trong bếp ra , đặt đĩa bánh xuống bàn , cất tiếng “Tiểu Huân , em sao vậy ?”

Du Huân Huân lười biếng ngồi dậy , khẽ trả lời “Không biết...đột nhiên em cảm thấy buồn.”

“Em nhớ Vũ Thần sao ?”

“Hử?...Ừm...không phải.”

“Nói chị nghe xem, em có cảm giác như thế nào với Vũ Thần.”

Du Huân Huân nhủ mảy suy nghĩ, đôi mày liễu gần như dính sát vào nhau, một lúc sau mới trả lời “Lúc em tỉnh dậy, người đầu tiên em thấy là anh ấy, chạm vào em đầu tiên cũng là anh ấy, tuy trong lòng em có cảm giác anh ấy rất quen thuộc nhưng lại không nhớ được đó là ai...” Du Huân Huân cúi mặt xuống, buồn bã nói tiếp “Người đó có đôi mắt rất buồn, cả giọng nói cũng mang đầy thương đau!”

Du Ái My mỉm cười, xoa đầu nàng “Vũ Thần là chồng em, là người yêu thương em còn hơn cả chị.”

“Chị à, ba mẹ là người như thế nào vậy?”

Cô ngập ngừng một chút, lấy trong túi ra một khung hình, chỉ vào từng người một “Đây là mẹ của chúng ta, đây là ba còn đó là ông nội....mọi người đều rất tốt, chưa một lần làm điều gì sai, chị mang cho em đây, nếu... thấy nhớ mọi người thì lấy ra ngắm.”

Du Huân Huân như một đứa trẻ chăm chú nhìn từng người một, đôi mắt màu đen lấp lánh quan sát từng nét mặt của những người trong gương, khỏe mắt vô thức tuôn ra một làn nước lạnh lẽo, Du Ái My giật mình nhìn nàng, tim cũng gần như ngừng đập, không lẽ nàng đã nhớ lại “Tiểu Huân à, em sao vậy?”

“Không biết, đột nhiên nước mắt lại rơi...huhu...h...” – Du Huân Huân đột nhiên òa khóc nức nở hệt như một đứa trẻ, khiến cô không biết phải làm gì “Tiểu Huân, đừng khóc nữa.”

“Có chuyện gì vậy?” – Ngô phu nhân từ trên tầng một đi xuống thấy nàng khóc nức nở liền vội hỏi.

“Huhh...oa.aa...a.hic...c...” – Nàng gục đầu vào vai Du Ái My, nước mắt rơi không ngừng, nàng chỉ biết trong lòng rất buồn.

Ngô phu nhân lo lắng hỏi “Tiểu Huân, con đau ở đâu sao?”

Nàng gật đầu, chỉ vào phía ngực trái, siết lấy tấm áo màu lam “Ở đây rất đau.....rất đau....”

Du Ái My cố kìm nước mắt, ôm lấy nàng, giọng nói cũng đang phát run “Chị xin lỗi....chị không nên cho em xem bức hình đó...Tiểu Huân, em đừng khóc nữa... có được không?”

Mặc kệ những lời nói của cô và Ngô phu nhân nàng vẫn khóc như mưa, chính bản thân nàng cũng không biết tại sao mình lại khóc như thế. Ngô phu nhân hết cách, đành phải gọi điện cho Ngô Vũ Thần...

Vừa nghe tin, hần đã chạy như bay đến đây, quăng chiếc xe bên ngoài cửa, ngay cả khóa cũng không rút chạy vào nhà, lúc hần về nàng đã nín, nhìn cơ thể nhỏ nhắn nằm trên giường trên sofa, khuôn mặt trắng nõn vẫn còn vương vài giọt nước mắt, hần đau lòng ngồi xuống, đưa tay lau đi, thanh âm trầm thấp khẽ vang “Tại sao vậy?”

Du Ái My hít một hơi thật mạnh, ngăn dòng nước mắt đang chảy dài “Tiểu Huân hỏi ba mẹ là người như thế nào em mới lấy tấm hình đưa cho con bé xem, rồi đột nhiên Tiểu Huân òa khóc...em xin lỗi...”

Ngô Vũ Thần trầm mặc, thì ra trong tiềm thức của nàng, những kí ức kia vẫn còn chỉ là do nàng không nhớ.... Hần thở dài “Không phải lỗi của em...là do trong tiềm thức, những kí ức cũ vẫn tồn tại...”

*Kétttttttt..... Ở ngoài sân bất chợt vang lên tiếng thắng xe, Ngô Thiên Bảo gấp gấp bước xuống đi vào nhà, vừa nãy anh cũng có nghe Ngô Vũ Thần nói, nhưng hần bỏ đi trước, tốc độ lái lại rất nhanh....Nhìn cảnh tượng trước mắt, anh bước đến ôm lấy vợ mình đang ngồi khóc “Bà xã...em sao vậy?”

“Tiểu Huân...hic...em...em...” – Du Ái My không thể trả lời câu hỏi của anh, chỉ gục đầu vào lồng ngực ấm áp của anh.

“Được rồi...đừng khóc nữa...”

Ngô Vũ Thần vuốt mái tóc đen huyền của nàng, cất tiếng “Một lúc nào đó cô ấy sẽ nhớ lại tất cả....nên không cần phải giấu nữa....cứ kể cho Huân Huân nghe đi.”

Ngô phu nhân nghe câu nói của hần liền không đồng ý “Không được...như vậy con bé sẽ thế nào đây.”

&nbns; “Chuyện cha mẹ và ông cứ để sau...” Hần đưa tay ôm lấy cơ thể Du Huân Huân cẩn thận không làm nàng thức giấc, đi ra ngoài, Ngô Thiên Bảo thở dài, cố gắng an ủi Du Ái My “Tiểu My....em đừng lo lắng quá. Dù có ra sao thì Vũ Thần cũng bên cạnh Tiểu Huân mà.”

— —

“Ừm...!” – Du Huân Huân nhủ mảy tỉnh dậy...nàng nhận ra đây là phòng ở nhà Ngô Vũ Thần, nàng bước xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Sao nàng có thể về đây?

“Em dậy rồi sao ?” – Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau , nàng theo phản xạ quay lại , khó hiểu hỏi “Sao em lại ở đây ?”

“Anh đã đưa em về !” Ngô Vũ Thần bước đến gần nàng , giọng nói rất nhẹ nhàng “Tại sao em lại khóc ?”

“Không biết , khi thấy bức hình đó , đột nhiên trong lòng rất buồn !”

“Vì là ba mẹ và ông của em nên buồn ?”

“Không biết....”

Ngô Vũ Thần đột nhiên ôm lấy nàng , đau lòng nói “Dù có chuyện gì...anh cũng luôn bên em...đừng bao giờ buồn vì chuyện quá khứ...”

Du Huân Huân tuy có chút ngỡ ngàng nhưng sau đó cũng vòng tay ôm lấy hắn , dù nàng không hiểu câu nói của hắn cho lắm nhưng cũng gật đầu trả lời “Em biết rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Nhiều ngày trôi qua , Du Huân Huân gần như đã quen với việc sống cùng Ngô Vũ Thần , nhưng vẫn không cho hắn ngủ chung giường , nhưng hầu như mỗi đêm hắn đều lên ôm nàng ngủ vì dạo gần đây nàng liên tục mơ thấy việc bị tai nạn , nhưng khi tỉnh dậy lại không nhớ đến khiến hắn càng thêm lo lắng , đành phải đưa nàng đến bệnh viện.

Vị bác sĩ từ phòng khám bước ra , bước vào phòng mình , nhìn những người trước mặt , khẽ thở dài cất tiếng “Theo như tôi thấy cô ấy bị mắc chứng ‘Mất trí nhớ ngược chiều’ !”

*Mất trí nhớ ngược chiều là trường hợp không có khả năng lấy thông tin nhận được vào trước một thời điểm cụ thể, thường là ngày xảy ra tai nạn hoặc chấn động

Ngô Vũ Thần nhíu mày “Mất trí nhớ ngược chiều?!”

“Vâng , đó là một loại mất trí nhớ mà bệnh nhân không có khả năng tiếp nhận thông tin vào một thời điểm nhất định. Hoặc , trong não vẫn hình thành những nội dung trong quá khứ nhưng não bộ không cung cấp cho các bộ phận thông tin trong não mà bị chèn ép lại , chỉ khi họ ngưng hoạt động não thì những kí ức đó sẽ được đẩy đi , nhưng khi tỉnh lại thì có thể không nhớ được.”

Ngô Vũ Thần nhíu mày , giọng nói chùng xuống “Vậy phải làm sao ?”

“Tôi sẽ tăng thêm liều thuốc , còn phải giúp cô ấy cảm thấy thật dễ chịu , không bị chèn ép bởi quá khứ cũ còn nữa , khi ngủ cần phải có người ngồi bên cạnh hoặc ngủ cùng để giúp cô ấy tránh gặp ác mộng , nhưng người đó phải là người cô ấy từng yêu thương , đây giống như một biện pháp điều trị tâm lý. Mọi người phải chăm sóc cô ấy thật kĩ , vì nếu tình trạng đó cứ liên tục xảy ra sẽ ảnh hưởng đến thần kinh não.”

“Tôi biết rồi , cảm ơn bác sĩ.”-Ngô tổng gật đầu , vị bác sĩ già cúi đầu chào rồi rời đi.

Ngô Vũ Thần đứng trầm mặc , rốt cuộc thì hắn phải làm sao ? Theo lời bác sĩ liệu có hiệu quả ? Ngô Thiên Bảo thấy hắn đứng im lặng , anh vỗ vai hắn , cất tiếng “Đi ra với Tiểu Huân đi.”

Ngô Vũ Thần quay lưng bước đi không nói lời nào. Khi hắn vừa bước ra khỏi cửa , điện thoại Ngô Thiên Bảo chợt reo lên “Có chuyện gì vậy ?”

Phía bên kia đầu dây là giọng nói gấp gáp của Ngô Chấn Nam “Anh à , tên đó...chết rồi.”

“Cái gì ?”

“Anh mau đến Hắc Long đi.”

Vừa nghe xong , Ngô Thiên Bảo đưa mắt nhìn cha mình “Hắn ta...chết rồi !”

“Cái gì ?” – Ngô tổng đứng bật dậy , cả hai người liền rời khỏi bệnh viện. ...

Du Huân Huân đứng chờ hắn ngoài phòng bệnh , khi thấy bóng dáng cao lớn xuất hiện từ xa , nản đứng ngay ngắn lại , trên môi nở nụ cười , vui vẻ bước đến. Ngô Vũ Thần thấy nàng đi về phía mình cũng nhanh chóng đến gần , vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn . Du Huân Huân thắc mắc hỏi “Anh sao vậy

?”

Hắn hít một hơi thật mạnh rồi thở đều, khoe miệng giương lên, nhẹ nhàng trả lời “Không sao...đi thôi.”

Ngô Vũ Thần nắm tay nàng rồi đi. Du Huân Huân ngồi trong xe, nhận ra đây không phải là đường về nhà liền cất tiếng “Anh đi đâu vậy? Đây không phải đường về nhà.”

“Chúng ta đi ăn trưa.”

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

“Không, hôm nay anh ở nhà với em” – Khoe miệng Ngô Vũ Thần khể giương lên.

Nàng nhiu mày một chút, rồi lên tiếng “Vũ Thần.”

“Chuyện gì?”

“Anh nấu cho em ăn đi...Hình như...anh từng nấu một lần phải không?” – Du Huân Huân mơ màng nói, dường như ngay chính bản thân nàng cũng không biết mình đang làm gì? Chỉ biết rằng trong đầu chợt hiện lên mùi hương và những món ăn rất ngon.

Câu nói của nàng khiến hắn có chút ngỡ ngàng, vội dừng xe lại, đôi mắt màu lam đắm đắm nhìn nàng “Em...vừa nói gì?”

“Hả? Ừm...không biết tại sao em có cảm giác như từng được ăn những món do anh nấu...” – Ánh mắt của hắn khiến nàng có chút sợ hãi, lắp bắp trả lời. Không lẽ nàng không nên nói như vậy. Thấy hắn trầm mặc không trả lời càng khiến nàng thêm sợ, Du Huân Huân đưa tay nín áo hắn, mím môi nói “Nếu...nếu anh không thích...thì không cần phải làm...đừng...đừng...”

“Anh nấu cho em ăn.” – Đột nhiên Ngô Vũ Thần lên tiếng, cặp mắt to tròn như mở căng hết cỡ nhìn hắn. Khoe miệng người nọ khể giương “Chỉ cần em muốn, anh sẵn sàng đứng bếp.”

Du Huân Huân mỉm cười, trong lòng nhẹ hẳn, nàng gật đầu đồng ý. Hắn nhún ga, quay trở về biệt thự...

--

Du Huân Huân ngồi im trên ghế, quan sát hắn nấu ăn, rất điều luyện khiến nàng vô cùng hâm mộ. Mùi hương cứ thế mà phảng phất xung quanh khiến bụng nàng cứ sôi lên. Một lúc sau, đồ ăn mới được bày lên bàn.

Ngô Vũ Thần đưa tay kéo ghế ngồi bên cạnh, cất tiếng “Ăn thử đi.”

Nàng vui vẻ cầm đũa thử, khoe miệng cong lên “Oa...rất ngon, ông xã à, anh thật giỏi.”

Lời khen của nàng khiến hắn có chút bất ngờ, lúc trước hắn cũng được khen như thế...Cũng là nụ cười hạnh phúc....Ngô Vũ Thần mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc đen dài “Vậy ăn nhiều một chút.”

“Anh cũng ăn đi!” – Du Huân Huân cầm đũa gắp miếng thịt bỏ vào cgesn hắn.

“Ừ.”

“Anh nấu ngon thật đấy.”

“Quá khen...”

“Để buổi tối em sẽ nấu lại cho anh.”

“Em nấu sao?” – Ngô Vũ Thần nhiu mày nhìn, chẳng phải nàng không biết nấu ăn?

“Vâng” – Nàng gật gù, đôi mắt lấp lánh híp lại. Hắn nhếch miệng cười, nhéo nhẹ cái mũi nhỏ xinh, cung chiều nói “Ăn đi.”

“Ừm...”

Hắn rất mong đến tối để có thể thưởng thức tài nấu nướng của vợ mình.

Ăn com xong, được một lúc Ngô Vũ Thần có việc đột xuất phải ra ngoài, hắn chưa từng để nàng ở nhà một mình dù có đi ra ngoài cũng gọi người đến nói chuyện cùng nàng. Hôm nay, Du Ái My đến thăm, hai người ra vườn ngồi nói chuyện.

“Chị à...chị đang có thai sao?” – Khi thấy bụng cô to dần, nàng liền thắc mắc hỏi.

“Ừ, gần 4 tháng rồi, em đấy, bây giờ mới nhận ra sao?”

“Tại em không để ý !”

Du Ái My nhìn về mặt của nàng , còn nhớ lần trước đến Hawaii , nàng cũng hỏi như vậy , cô còn ra sức giúp cho hai người bọn họ mau chóng có con , vậy mà không ngờ biến cố lại xảy ra nên chuyện đó không thành , cô mỉm cười , đưa tay xoa nhẹ bụng “Em biết không chị và Thiên Bảo kết hôn hai năm mới quyết định có con đó. Còn em với Vũ Thần cũng gần ba năm rồi còn gì !”

“Hả ? Ý chị là gì ?”

“Vũ Thần , lúc trước từng nói với em là anh ấy muốn có con , nhưng sau đó em gặp tai nạn nên không thành.”

Du Huân Huân có chút ngỡ ngàng , đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn cô , mày đẹp nhíu lại “Nhưng...anh ấy không có kế chuyện đó.”

“Vi anh ấy không muốn em suy nghĩ nhiều , dù sao em cũng đã mất trí nhớ , tình cảm dành cho Vũ Thần cũng không còn như lúc trước , anh ấy muốn em từ từ chấp nhận mình...Tiểu Huân...em nên sinh cho Vũ Thần một đứa con.”

Nàng trầm mặc suy nghĩ , cắn cắn môi dưới , lấp bắp hỏi “Em...có phải lúc trước em...rất yêu anh ấy ?”

“Ừ...nhưng tình yêu của Vũ Thần dành cho em còn nhiều hơn em nghĩ đó...”

Du Huân Huân im lặng , bây giờ nàng đang rất phân vân , quả thật hẳn đã vì nàng làm rất nhiều chuyện , lúc nàng ngủ còn ngồi canh chừng...ngoài hôn ra , cũng chưa một lần chạm vào nàng ngoại trừ...

*Rầm...

“Khốn khiếp...tại sao lại như vậy ?” – Ngô Vũ Thần tức giận đập mạnh xuống bàn , hẳn một đường sâu xuống.

Ngô Chấn Nam cất tiếng “Có vẻ như kẻ chủ mưu đã nghi ngờ và ra lệnh cho tên khác giết hẳn , chỉ mới sáng nay em mới nhận được tin.”

“Xem ra hẳn cũng không phải tay vừa !” – Ngô tổng trầm ngâm , rốt cuộc là kẻ nào đã gây ra chuyện này ??

Ngô Thiên Bảo thấy hẳn như vậy liền nghĩ cách khiến con giận hẳn hạ xuống “Tiểu Huân thế nào rồi ?”

Ngô Vũ Thần thờ dãi điều hòa con giận “Đã tốt hơn trước , không xa lạ với em nữa.”

“Bây giờ , điều quan trọng là phải cố gắng giúp con bé vượt qua sự khủng hoảng này.” – Ngô tổng thờ phào nhẹ nhõm , có chuyển biến tốt còn hơn là ngược lại.

*Reng.rengg...

Tiếng điện thoại hẳn chợt phát ra , trên màn hình hiển thị số của Du Ái My , không lẽ đã xảy ra chuyện , hẳn lập tức nhắc máy “Alô.”

“Vũ Thần , là em...Huân Huân !” – Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên phía bên điện thoại , khiến hẳn có chút bất ngờ , về mặt dịu dàng hẳn , chỉ cần nhìn về mặt kia là mọi người đoán được , bên đầu giây kia là ai...

“Buổi tối anh nhớ về sớm.”

“Có chuyện gì sao ?”

“Là bí mật...không nói được.”

“Vậy sao ? Vậy lát nữa anh về.”

“Vâng ! Anh làm việc vui vẻ.” – Nói xong , nàng cúp máy , khoe miệng Ngô Vũ Thần khẽ giương nhưng sau đó nhận ra khung cảnh hiện tại liền tắt lịm.

Thanh âm trở nên lạnh lẽo “Bây giờ phải chờ động tĩnh của hẳn , em về trước đây.”

“Này này , vợ gọi nên em về liền sao ?” – Ngô Thiên Bảo lên tiếng trên ghẹo.

Đối với lời chọc ghẹo của anh tựa hồ không có ý nghĩa gì với hẳn , giọng điệu trầm thấp “Ái My cũng đang ở nhà em , anh đến đón cô ấy về đi.”

Ngô Thiên Bảo ngớ người , chết tiệt ! Không ngờ anh lại bị hẳn nói móc lại , há chẳng phải cũng như hẳn , vừa nghe thấy vợ mình là nhanh chóng bỏ đi... Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười cao ngạo , rồi quay lưng bỏ đi...

Dừng xe trước cửa tiệm cookie , Ngô Vũ Thần bước xuống , hẳn còn nhớ nàng rất thích ăn cookie chocolate nên quyết định mua tặng nàng...

Về đến nhà , hân vui về đi vào... * Xoảng ..Ngô Vũ Thần vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng đổ vỡ , hân giật mình chạy vào , lão quản gia già và các người hầu trong nhà đều đứng ở ngoài , mày đẹp khề nhú lại , thanh âm trầm thấp vang lên “Đã xảy chuyện gì ?”

Nghe thấy thanh âm rùng rợn kia , quản gia lo lắng quay lại , quả nhiên hân đang đứng phía sau họ , vẻ mặt vô cùng khó coi , ông cúi đầu chào rồi cung kính nói “Thưa , thiếu phu nhân và đầu bếp Trương đang ở trong nhà bếp.”

“Đề làm gì ?”

*Râm ..xoảng...choang ...

Vừa dứt lời , hân lại nghe thêm tiếng đổ vỡ phát ra , hân bước nhanh đến , ngay cả cửa cũng bị khóa trái , hân đưa tay gõ cửa “Huân Huân...em làm gì vậy ?”

Nghe thấy tiếng nói của Ngô Vũ Thần , Du Huân Huân nói vọng ra “Không có gì .”

“Mau mở cửa !”

“Á...” – Tiếng hét của nàng vang lên , tiếp theo đó là giọng nói của đầu bếp Trương “Thiếu...Thiếu phu nhân , cô không sao chứ ?”

*Râm ..Hân tức giận hung hăng giơ chân đạp văng cánh cửa , cũng may là cánh cửa rất tốt nên chưa bị gãy (Chỉ mới lung lay) , đôi đồng tử màu lam liếc nhìn đồng đổ vỡ dưới sàn , Du Huân Huân thì ngồi dưới sàn cùng đầu bếp. Dường như ông đang dán cái gì dóa vào tay nàng , nghe tiếng động , cả hai người quay lại , Du Huân Huân đứng bật dậy , giấu tay sau lưng

“Chào thiếu gia...” – Đầu bếp Trương cung kính chào hân. Ngô Vũ Thần cất tiếng “Đây là sao ?”

“Vũ Thần , không liên quan đến bác ấy , do em...gây ra.”

Hân bước đến gần nàng , đưa tay sau lưng nàng , Du Huân Huân giật mình lui lại , hân nhú mày , giữ chặt thân hình kiêu nhỏ , lôi bàn tay sau lưng ra phía trước , Du Huân Huân cúi gằm mặt , không dám nhìn hân , những ngón tay xinh đẹp dán đầy những miếng băng dán , thanh âm trầm ấm vang lên “Vậy là sao ?”

Du Huân Huân ngậm ngừng , cắn nhẹ môi dưới , lí nhí trả lời “Em...định học nấu ăn để...làm bữa tối cho anh , tạo bất ngờ...nhưng...nhưng không ngờ...lại như vậy...em xin lỗi...”

Hân có chút sững người , nàng nấu ăn ?? Vợ hân từ trước đến giờ chưa một lần đứng bếp...

“Em không biết nấu !”

“Anh sẽ dạy em”

“Ừm...vậy sau này em sẽ nấu cho anh ăn...”

Những lời nói trước kia chợt hiện lên trong đầu Ngô Vũ Thần , hân nhớ lúc đó , nàng rất vui , khoe miệng hân giương lên , tạo một vòng cung rõ rệt “Đội người giúp việc dọn dẹp sạch sẽ , anh sẽ giúp em làm bữa tối !”

Du Huân Huân tròn mắt nhìn , thấy nàng cứ ngẩn ngơ như thế liền kéo ra ngoài , ra lệnh cho đám người kia vào dọn dẹp , còn lão quản gia thì đi lấy hộp cứu thương...

Nàng ngồi kế bên hân , người đàn ông này đang ân cần cẩn thận bôi thuốc cho nàng

“Ừ...” – Du Huân Huân giật nảy người , tay nàng rất rất , nhìn xem , bàn tay nàng mười ngón thì đã băng hết 8 ngón rồi...

Thấy nàng giật mình , hân ngược mắt nhìn “Đau sao ?”

“Vâng !”

“Phù....phù....đã đỡ hơn chưa ??” – Ngô Vũ Thần cúi thấp người xuống , đôi môi mỏng khiêu gợi thổi phù phù vào vết thương trên ngón tay nàng . Thấy hành động đó , Du Huân Huân bật cười , nàng đâu phải con nít.

Ngô Vũ Thần mỉm cười , sau khi dán băng cá nhân xong , hân đưa mắt nhìn bàn tay xinh đẹp , hôn nhẹ lên tay nàng “Cảm ơn em , bà xã !”... Ngưng lại một chút , hân lại nói tiếp “Đã vì anh mà học nấu ăn !”

Khuôn mặt trắng nõn chợt chuyển sang màu đỏ , đôi mắt màu đen híp lại , nàng nhoẽn miệng cười “Không có chi , ông xã !”

Ngô Vũ Thần mỉm cười , hôn lên đôi môi đỏ tươi , bàn tay to rộng giữ chặt tấm lưng mảnh mai , uyển chuyển , triền miên không dứt...

Khi nhà bếp đã dọn dẹp sạch sẽ , Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân đi vào trong bếp làm bữa tối , người hầu trong nhà đều được phép nghỉ sớm , trong tòa biệt thự rộng lớn giờ chỉ còn hai người và đám vệ sĩ bên ngoài.

“Vũ Thần , anh xem , đã chín chưa ?” – Du Huân Huân kéo áo hần , Ngô Vũ Thần ngưng xắt thịt , quay sang nhìn , hần sững người khi thấy món trứng cuộn thập cẩm mà nàng nói...chẳng khác gì trứng ‘xào’ chung với thức ăn... không hình dạng...” “Đây...là món gì vậy ?”

“Hả ? Đây là trứng...trộn thập cẩm...Em định làm trứng cuộn nhưng lỡ làm hỏng mất rồi...” – Nàng chỉ biết cười trừ , còn hần thì vừa lắc đầu vừa cười “Chín rồi , em để ra đĩa đi.”

“Anh...muốn ăn sao ?”

“Tất nhiên , dù sao nhìn cũng...phong phú !”

Du Huân Huân quay sang lấy đĩa để đựng món trứng vừa mới sáng chế ! Rồi quay sang nhìn Ngô Vũ Thần nấu canh thịt bò.

“Để anh dạy em...Nào...bỏ rau vào.”

“Oh...” – Nàng cầm rau vừa rửa xong , đổ thẳng vào nồi , hần hốt hoảng cất tiếng “Em chưa thái rau sao ?”

Nàng ngậy người nhìn hần “Hả ?”

“Anh có dặn em phải thái nhỏ mà.”

“Em...không nhớ.”

Ngô Vũ Thần thở dài , cất tiếng nói tiếp “.....Không sao , em lấy đĩa thịt bò lại đây.”

“Vâng.” – Thấy hần không giận , nàng thở phào nhẹ nhõm , lấy đĩa thịt bò đưa cho hần.

“Em bỏ vào đi.”

Nàng định đổ thẳng vào nhưng hần ngăn lại lấy đĩa gấp thịt bỏ vào nồi , cất tiếng “Em phải dùng đĩa , như vậy nước sẽ không văng ra ngoài.”

“Vâng.” – Du Huân Huân làm theo , cẩn thận bỏ từng miếng vào. Rồi đập nắp lại. “Anh là đàn ông mà giỏi thật đó.”

“Chồng của em mà !” – Hần cười cao ngạo , Du Huân Huân bĩu môi , nhưng nếu suy nghĩ kĩ thì quả thật hần rất giỏi , “Chồng của em mà !” Câu nói đó , không hiểu sao lại khiến lòng nàng rất vui...

Ngô Vũ Thần dọn đồ ăn trên bàn , thức ăn do nàng nấu và do hần nấu khác nhau một trời một vực , Du Huân Huân nhíu mày , của nàng không hình dạng còn của hần lại rất đẹp mắt , nhìn nàng phụng phịu như vậy , hần kéo ghế ngồi bên cạnh , xoa đầu nàng “Chỉ là lần đầu , không cần phải buồn.”

“Anh ăn thử đi.” – Du Huân Huân đưa đĩa cho hần , Ngô Vũ Thần mỉm cười gấp thử món ‘trứng xào’ của nàng...

“Thế nào ?”

“Em bỏ bao nhiêu muối ?”

“Hai thìa.”

“Hai thìa nào ?”

“Thìa này !” – Du Huân Huân đưa muỗng ăn cơm lên , khiến hần muốn ngã ngửa , hai thìa muối đầy với ba trái trứng...?!?? Vợ hần muốn hần ăn muối thay trứng sao ? Du Huân Huân thắc mắc đưa đĩa gấp thử , hần vội dùng đĩa gạt ra “Em không được ăn.”

“Tại sao ?”

“Ăn món khác đi.”

“Không thích !” – Du Huân Huân lắc đầu , đẩy tay hần ra , gấp thức ăn bỏ vào miệng , khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc nhăn lại “Um...mặn quá...”

Ngô Vũ Thần đưa ly nước cho nàng , xem ra không ổn rồi.

Du Huân Huân bặm môi nhìn đĩa trứng , nếu món này kinh khủng như vậy thì các món khác do nàng nấu cũng rất tệ. Bàn tay nhỏ nhắn cầm đĩa trứng lên , đứng dậy bước đến phía thùng rác , Ngô Vũ Thần níu tay nàng lại “Em định làm gì ?”

“Khó ăn như vậy thì đừng ăn.”

“Em nấu cho anh , dĩ nhiên anh sẽ ăn hết , không được đồ.”

“Không cần phải gượng ép.”

“Dù có dở thế nào thì vẫn là do bà xã của anh cố gắng làm , sao có thể bỏ phí ?”

Nàng hít mạnh , đặt đĩa thức ăn lên bếp , vòng tay ôm lấy cơ thể rắn chắc “Em nhất định sẽ trở thành một người vợ đảm đang.”

“Ừ ! Ngồi xuống ăn tiếp đi.” – Ngô Vũ Thần kéo nàng ngồi xuống ghế , ngoại trừ những ‘tác phẩm’ do nàng làm ra thì những món còn lại rất ngon , món canh thịt bò của hân càng thêm phong phú với những sợi rau dài. ...

Ăn cơm tối xong , Ngô Vũ Thần ngồi trong phòng sách làm việc còn nàng thì đang đấu tranh tư tưởng rất dữ dội bên phòng ngủ. Du Ái My nói , nếu muốn sinh cho Ngô Vũ Thần một đứa con thì rất đơn giản , chỉ cần dụ dỗ hân ‘làm việc yêu’ là được , nhưng. ...làm sao nàng có thể quyến rũ hân đây ???

Càng suy nghĩ đến chuyện đó , khuôn mặt của nàng càng đỏ ửng , đến mức có thể bốc khói. Hít một hơi thật mạnh , nàng đứng bật lên , mở tủ quần áo , lục lọi tận sâu bên trong , lấy ra một túi đồ , đây là váy ngủ , tuy nàng không biết tại sao lại có nó nhưng lại biết chiếc váy này nằm ở đâu. ... “Cổ lên , vì Vũ Thần. ...phải cố gắng lên.” – Du Huân Huân không ngừng tự động viên chính mình , thay váy ngủ xong , nàng đứng trước tấm gương lên , đôi đồng tử đen láy nhắm nghiền lại khi thấy dáng vẻ người phụ nữ trong gương , chiếc váy ngủ màu đỏ quyến rũ mỏng manh làm bằng voan và vải ren , nếu không phải nàng mặc thêm đồ lót thì có lẽ sẽ xuyên thấu cơ thể nàng rồi. Từ phần ngực dưới đến eo lại càng mỏng , hết như không có vải. Nàng thở dốc m phải dùng bộ dạng xấu hổ này để quyến rũ Ngô Vũ Thần sao ???

*Cách. ...

Đang trong lúc phân vân đột nhiên cửa phòng mở ra , Du Huân Huân giật mình , nàng hốt hoảng kéo tấm áo somi to rộng để trên giường che thân thể lại , ngồi phịch xuống đất , mặt càng lúc càng đỏ , hét ầm lên “Tại sao anh không gõ cửa ?”

Ngô Vũ Thần sững người , gõ cửa ? Từ trước đến nay hân vào phòng đâu cần phải gõ cửa ?? Cặp đồng tử màu xanh thoảng phát hiện ra lớp vải mỏng manh màu đỏ sau tấm áo của nàng , khoe miệng hân giương lên , đóng cửa lại , chậm chậm bước đến , ngồi xỏm xuống đất , ngón tay thon dài vươn ra nắm lại chiếc cầm nhỏ xinh , quay mặt nàng về phía mình , giọng điệu hân đầy xấu xa “Em. ...định quyến rũ anh sao ?”

Du Huân Huân giật nảy người , xấu hổ đến mức muốn tìm chỗ chui vào , sao hân lại xuất hiện vào lúc này ? “Em. ...em không có. ...”

Ngô Vũ Thần nhướn mày , đưa tay cầm lấy chiếc áo somi , giật mạnh ra khỏi cơ thể nàng , quăng sang một bên , xấu xa nói “Vây. ...chiếc váy này là sao ?”

“Á. ...Anh làm gì vậy ?” – Nàng hốt hoảng dùng tay che lại , cúi mặt hét lên.

“Nói xem , em mặc chiếc váy này có phải là vì anh ?”

“Không. ...không phải !”

“Không thành thật !” – Ngô Vũ Thần lắc đầu , giữ chặt gáy nàng , đặt cặp môi mỏng lên đôi môi đỏ tươi của Du Huân Huân , dùng lưỡi tách hàm răng của nàng ra , phứt chốc xâm nhập vào cái miệng ngọt ngào , Du Huân Huân sợ hãi khôn nguôi , cả người như muốn phát run , bàn tay to rộng ôm lấy thắt lưng mảnh mai , ép cơ thể nàng dính chặt vào người hân. Chiếc lưỡi tà ác của Ngô Vũ Thần ung dung dạo chơi bên trong miệng nàng , quấn lấy cái lưỡi mềm mại , cảm nhận từng vị ngọt và hơi thở yếu ớt của Du Huân Huân. ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Du Huân Huân bị nụ hôn của Ngô Vũ Thần làm cho mê mẩn , cả người bủn rủn , hân cười xấu xa “Anh hỏi lại lần nữa , có phải em mặc chiếc váy này là vì anh ?”

Du Huân Huân xấu hổ , gạt nhẹ đầu , cúi gầm mặt xuống , thực là mất mặt , hân lại hỏi tiếp “Ai dạy em ?”

“Là chị Ái My !”

“Em mặc vậy để làm gì ?” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , hân muốn thử xem nàng sẽ trả lời như thế nào , theo hân đoán , một là nàng sẽ xấu hổ không trả lời , hai là nàng sẽ khóc. Vì Du Huân Huân lúc này không tinh nghịch và có chút mạnh mẽ như trước mà nhút nhát và đáng yêu.

Nàng ngáp ngừng, tuy bị hỏi vậy rất xấu hổ nhưng mục đích chính của nàng là quyến rũ hắn, Du Huân Huân hít mạnh một hơi để có dũng khí rồi hùng hồ tuyên bố “Anh nhìn mà không biết sao ? Là em đang quyến rũ anh !”

Hắn như muốn ngã ngửa, cái tính cách mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất của nàng vẫn còn sao ?? Ngô Vũ Thần nhẹ nhàng lên tiếng “Em định làm gì để quyến rũ anh ?”

Phải rồi, cái này thì nàng không nghe Du Ái My nói, chỉ biết mặc chiếc váy này thôi. ...mày đẹp khê nhủ lại. ..nhìn nàng ngẩn ngơ suy nghĩ, Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, đưa tay bế nàng, đặt lên giường.

Du Huân Huân giật mình, chưa kịp lên tiếng thì hắn đã nói trước “Để anh dạy em, nhưng...chỉ được làm việc này với anh thôi.” Dứt lời, một bàn tay chui vào áo nàng, xoa nắn nơi đầy đặn tròn trịa, Du Huân Huân run nhẹ “Anh...rõ ràng không nghiêm túc !”

“Có sao ?” – Hắn vui vẻ xoa nắn, giày xéo nụ hoa anh đào, khê cất tiếng “Sau này, nếu chỉ có hai chúng ta thì em không cần phải mặc bra, như vậy sẽ tiện hơn !”

“Ừm...”

Bàn tay còn lại, di chuyển từ từ xuống dưới, chạm vào nơi mẫn cảm nhất của nàng, Du Huân Huân giật nảy người, chặn tay hắn lại “Không được...”

“Chẳng phải em nói muốn sinh con cho anh sao ? Vậy thì phải “yêu thương” trước đã.” Vừa nói, ngón tay hắn vừa len vào quần lót của nàng, chơi đùa tiểu hạch phía dưới, càng khiến cơ thể nàng thêm nóng bừng...

“Đây...đây chẳng phải là anh có lợi sao ?”

Hắn nhủ mày, cầm tay nàng đặt lên hạ thân mình, lưu manh nói “Cũng đúng, vậy em giúp anh thỏa mãn đi.”

Khi chạm vào hạ thân nóng bỏng của hắn, Du Huân Huân bất chợt sợ hãi, muốn rút tay nhưng lại không được, càng bị hắn nắm chặt hơn, thanh âm trầm thấp khê vang “Dừng tay...!”

Nàng nhìn đôi đồng tử màu xanh sâu thẳm, mê hoặc người khác của hắn, đưa tay cời khóa quần, cự vật rắn chắc to lớn lộ ra, càng làm sợ hãi thêm, nhưng đến nước này sao có thể rút lui, bàn tay nhỏ nhắn run rẩy nắm lấy, nhẹ nhàng di chuyển, khoe môi Ngô Vũ Thần giương lên, dùng tay xé toạc chiếc váy ngũ khiếu gọi khỏi thân thể kiều diễm, giật đứt cả chiếc bra đáng thương, làn môi mềm mại đặt lên ngực nàng, thông thả liếm mát, nhẹ nhàng cắn quả nhỏ xinh đẹp.

Du Huân Huân thở dốc, từ đôi môi đỏ tươi phát ra những tiếng rên rỉ dục cảm, bàn tay nàng cũng đang di chuyển trên vật nam tính của hắn, Ngô Vũ Thần buông nơi đầy đặn của nàng ra, ngón tay tiến thẳng vào nơi u cốc ngọt ngào.

“A !!!?” – Du Huân Huân thét lên, bàn tay đang di chuyển cũng dừng lại vì hành động của hắn, Ngô Vũ Thần ghé sát tai nàng, khê cắn vành tai xinh đẹp, giọng nói trở nên khàn đục vì dục vọng trong tâm “Dừng dừng lại !”

“Ừm...vâng...” – Du Huân Huân nghe lời, tiếp tục cầm nắm cự vật của hắn, Ngô Vũ Thần hài lòng, ngón tay liên tục di chuyển bên trong vùng đất thần bí.

“Vũ Thần...em...em...Ừm...” – Du Huân Huân thở dốc, cùng lúc một chất dịch lỏng chảy ra thấm ướt những ngón tay thon dài, Ngô Vũ Thần cười tươi, cung chiều hôn lên trán nàng “Em có chấp nhận anh ?”

Khuôn mặt nhỏ xinh đỏ ửng vì xấu hổ, gạt nhẹ một cái thay cho câu trả lời của nàng, bàn tay to rộng bao phủ lấy tay nàng rồi khỏi vật nam tính, thanh âm khàn khàn “Tách chân ra một chút, thả lỏng người...”

Ngô Vũ Thần từ từ nhướn người, đặt hạ thân của mình chạm vào nơi u cốc, tung chút một tiến vào ...

“Á...um...” – Khi cự vật to lớn kia đã được nơi mẫn cảm của nàng bao phủ, hắn bắt đầu di chuyển, tốc độ không quá khàn trương, Ngô Vũ Thần vô thức ôm lấy cơ thể hắn, phun ra làn sương trắng, khoái cảm trong lòng tăng cao, hắn hôn sâu môi nàng, cất tiếng hỏi “Có thoải mái không ?”

“Rất...thoải mái...ừ...mmm...”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, dừng lại một chút, hôn lên bàn tay nhỏ xinh đầy những miếng dán, yêu thương nói “Em có biết anh rất yêu em ?”

“Em...em biết.” – Du Huân Huân thở phì phò dưới thân hắn, cố gắng trả lời

Hắn rất hài lòng với câu trả lời của nàng, hạ thân tiếp tục di chuyển, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt tấm gra giường, mồ hôi thấm đầy cơ thể kiều diễm, mái tóc đen huyền xõa trên giường, ánh mắt sắc bén của Ngô Vũ Thần liên tục chuyển động, người phụ nữ này sao lại quyến rũ như thế ?

Mặc dù nàng đang ngáp chìm trong khoái cảm nhưng vẫn không chịu được cơn đau đang truyền khắp người, nàng cố gắng cất tiếng cầu xin “Vũ Thần...”

Ngô Vũ Thần mỉm cười ôn nhu nhìn nàng “Chuyện gì ?”

“Anh...anh...mau kết thúc đi...em...em....không chịu được...nữa...”

“Không cần phải gấp.” – Ngô Vũ Thần sốc đôi chân thon dài của nàng lên đến khuỷu tay rắn chắc, lực đẩy cũng không nhẹ đi, nhịp nhàng ra vào, càng khiến cơ thể mảnh mai yếu ớt của nàng muốn tan chảy, khuôn mặt Du Huân Huân trở nên trắng bệch, khóe mắt dâng lên một làn nước trong veo, cất tiếng “Ông xã...em...rất đau...hic...”

Hắn cúi đầu, cung chiều liếm giọt nước vừa chảy xuống trên khuôn mặt xinh đẹp, rồi hôn lên môi nàng “Vậy anh sẽ nhẹ nhàng...”

“Ừm...không thích....” – Nàng lắc mạnh đầu làm lún rồi bời, xoa quanh giường, bộ dạng này khiến người ta thực muốn nuốt trọn.

“Chẳng phải em muốn sinh con cho anh sao?”

“Nhưng đây chẳng phải là anh đang ức hiếp em?” – Nàng gằn giọng, trách hấn.

Ngô Vũ Thần bật cười, từ mái tóc màu nâu rơi xuống từng giọt mồ hôi, cơ thể cường tráng bao phủ lấy nàng “Nói nhảm, là anh có lòng tốt giúp em thỏa mãn!”

Du Huân Huân trừng mắt lườm hấn, dùng tay đánh vào lồng ngực vạm vỡ, sao hấn lại có thể lưu manh như thế?

Nhận ra khuôn mặt nàng càng lúc càng trắng bệch và hấn cũng đang thờ dốt, Ngô Vũ Thần mới gia tăng tốc độ, ôm lấy nàng đạt tới cao trào hạnh phúc....

Hết lần này đến lần khác, hết tư thế này đến tư thế kia, cả hai cơ thể như dính sát với nhau, đem tất cả yêu thương hòa nhập làm một....

Sáng sớm hôm sau, Du Huân Huân mệt mỏi tỉnh dậy, đêm qua nàng ngủ rất ngon, không giống như mọi khi luôn có cảm giác giật mình giữa đêm. Đôi mắt to tròn nhìn lên khuôn mặt đang nằm kế bên, bây giờ nàng mới phát hiện, hấn thật sự rất đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, Du Huân Huân mím môi khẽ cười, lí nhí nói thầm “Ông xã, anh thật đẹp trai!” nàng đưa tay lên chạm nhẹ môi hấn, người ta thường nói những người môi mỏng rất đa tình, nàng tự hỏi hấn có đa tình không, bất chợt, Ngô Vũ Thần trở người đè lên người nàng, đôi đồng tử màu lam đắm đắm nhìn nàng, bàn tay to rộng thì giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn, xấu xa lên tiếng “Em vừa làm gì?”

Du Huân Huân hốt hoảng không thôi, ấp úng lên tiếng “Em...không có làm hết.

“Anh không nghĩ vậy!”

“Anh dậy từ bao giờ?”

“Từ rất sớm!”

Du Huân Huân trừng mắt nhìn hấn, vậy là hấn đã nghe những nàng nói, Du Huân Huân đưa tay đánh hấn “Anh xấu xa!”

“Hừ? Xấu xa...nhưng anh vẫn rất đẹp trai.” – Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, cất tiếng châm chọc.

“Anh đáng ghét! Mau tránh ra.” – Khuôn mặt nàng chột đồ ửng, tức giận lên tiếng, còn dám nhắc lại lời nói của nàng...

Ngô Vũ Thần bật cười ha hả, nằm xuống trên cơ thể nhỏ nhắn, “Không tránh.”

“Anh nặng quá đi...Ông xã...!” Nàng nhàu mày, hấn như thế mà đè lên người nàng sao??? Làm sao nàng có thể thờ?

“Không!” Ngô Vũ Thần lắc đầu, hai tay đặt lên eo nàng, Du Huân Huân giật mình “Oái...đừng mà...hahaahh...nhột lúm đó!”

Hắn hôn lên môi nàng, thật sâu và nồng nàn, nhìn nàng bằng cặp mắt yêu thương “Anh yêu em, Huân Huân!”

Du Huân Huân đỏ mặt, khóe môi giương lên, nhướn đầu chạm nhẹ lên môi hấn “Em cũng yêu anh!”

Ngô Vũ Thần bật cười, ôm lấy cơ thể nàng. Du Huân Huân đánh nhẹ lưng hấn “Vũ Thần, nặng quá, anh nặng quá đi!”

“Muốn anh xuống?”

“Ừ!”

“Vậy em lên đi, chúng ta đổi vị trí!” Ngô Vũ Thần nhìn nàng xấu xa, bàn tay đặt lên eo của nàng, hấn trở người, nhắc cơ thể nhỏ bé nằm lên người mình, tiện tay kéo tấm chăn trùm lên người nàng.

“Á...anh làm gì vậy? haha...nhột quá...Vũ Thần à!” Du Huân Huân hốt hoảng hét lên, cười đến ra nước mắt, thực nhột chết nàng mà, vừa đêm qua đã làm rồi, mới sáng sớm lại muốn nữa sao??? Ngô Vũ Thần quả thực là người đàn ông luôn tràn đầy sinh lực...

Tận buổi trưa hán mới đi làm, Du Huân Huân ở nhà cùng Vân Yến Nhi, nàng cũng rất cố gắng học nấu ăn. Nhờ sự giúp đỡ của đầu bếp Trương nên nàng cũng nấu tốt vài món đơn giản.

“Thiếu phu nhân, cô làm tốt hơn rồi.” – Đầu bếp Trương nhìn đĩa bánh crep của nàng, tuy hình dạng không được đẹp mắt nhưng cũng tốt hơn những lần đầu. Du Huân Huân đứng nhìn chăm chú đĩa bánh do mình làm, vẫn không được. “Không được, cháu phải làm lại!”

Nàng cầm đĩa bánh crep để qua một bên, đưa tay lấy trứng gà trong tủ lạnh, chỉ là một món đơn giản mà nàng phải làm hơn năm lần quả thật rất bức mình. Vân Yến Nhi nhìn nàng cau có như vậy, liền cất tiếng “Tiểu Huân, nếu cậu dùng tất cả yêu thương của mình vào món ăn sẽ rất dễ nấu.”

“Hừm? Thật sao?” – Du Huân Huân tròn mắt nhìn.

“Ừ.”

“Thiếu phu nhân, hết bột mì rồi ạ.” – Đầu bếp Trương chột lên tiếng, nàng nhú mày, thở dài một cái “Vậy để cháu ra ngoài mua.”

“Không được đâu phu nhân!”

“Tại sao?”

“Thiếu gia không cho cô ra ngoài đâu ạ.”

Du Huân Huân cau mày, tại sao lại không cho nàng ra ngoài chứ?

“Tiểu Huân à, để mình đi mua giúp cậu!” – Vân Yến Nhi kéo tay nàng, Ngô Vũ Thần không cho Du Huân Huân ra ngoài cũng có lý do, hán chỉ sợ nàng gặp nguy hiểm.

Du Huân Huân trầm mặc một hồi rồi lắc đầu “Không thích, mình muốn đi mua, còn phải mua chút đồ nữa.”

“Nhưng mà...”

Nàng thở dài, sao ai cũng lo lắng khi nàng muốn ra ngoài vậy chứ? Trong tâm Du Huân Huân không ngừng thắc mắc, nàng đành lấy điện thoại ra, gọi cho Ngô Vũ Thần.

Ngô Vũ Thần đang ngồi phê duyệt đồng tài liệu điện thoại liên reo, ánh mắt vẫn chăm chú vào đồng giấy tờ, hán đưa tay bắt điện thoại “A lô, tôi nghe!”

“Vũ Thần, là em, anh không lưu số em sao?”

Nghe thấy giọng nói của vợ mình, hán liền dừng lại, khuôn mặt dịu dàng hán lên, cung chiều trả lời “Tại anh đang làm việc nên không để ý, có chuyện gì sao?”

“Vũ Thần, em muốn ra ngoài mua chút đồ.”

Nghe câu trả lời của nàng, sắc mặt hán phút chốc thay đổi “Không được.”

“Tại sao? Tại sao anh không cho em ra ngoài? Em muốn ra ngoài.”

“Huân Huân, em muốn mua gì cứ sai người đi mua là được.”

“Không thích!”

“Huân Huân...”

“Không phải em đi chơi, em đi mua đồ để nấu bữa tối cho anh.”

Hán hơi bất ngờ vì câu nói của nàng, Du Huân Huân vốn dĩ rất cứng đầu, không còn cách nào khác hán đành phải đồng ý. “Được rồi, tùy em.”

“Hìh... cảm ơn anh.”

“Nhớ về sớm.”

“Vâng.” Nói xong nàng liền cúp máy, Ngô Vũ Thần trở về trạng thái lạnh lùng, cầm điện thoại bấm dây số dài, thanh âm trầm thấp vang lên “Phải một đám người đi theo bảo vệ thiếu phu nhân, nhưng... đừng để cô ấy biết.” – Dứt lời, hán cúp máy, quăng chiếc điện thoại lên bàn, cho nàng ra khỏi nhà.

không khác gì tạo cơ hội cho kẻ đó ra tay....

“Aiz...Huân Huân à, câu mua nhiều thật đó.” – Vân Yến Nhi vừa đi vừa phàn nàn, trên tay xách rất nhiều túi thức ăn.

“Mình cần rất nhiều, lỡ làm hư thì làm lại!” – Du Huân Huân cất tiếng trả lời, nàng cũng xách nhiều thức ăn, cố gắng đi ra khỏi siêu thị.

“Cậu vì anh ấy mà chịu khó vậy sao? Nhớ lúc trước, có chết cậu cũng không vào bếp.”

“Hừ? Thật sao?”

“Ừ, xem ra cậu yêu người ta rồi.”

“Này, cậu thật là...!” – Khuôn mặt nàng phớt phơ, ra đến bên đường, Vân Yến Nhi cùng Du Huân Huân đứng tìm kiếm xe của mình...

Từ bên đường, một bóng người cao lớn đã đứng chờ rất lâu, ánh mắt luôn hướng về phía nàng “Lão đại, cô ta đã xuất hiện”

“Ra tay!” – Nhận được lệnh, gã đó liền bước ra, cùng lúc một chiếc xe hơi nhiều chỗ dừng trước mặt Du Huân Huân và Vân Yến Nhi. Nàng giật mình, chưa kịp phản ứng từ trong xe, nhảy xuống rất nhiều người, đưa tay giữ chặt lấy cơ thể nàng kéo lên xe.

“Á...buông tôi ra, các người làm gì vậy?” – Du Huân Huân sợ hãi hét lên, cố gắng vùng vẫy, nhưng lại bị bọn chúng đánh sau gáy mà ngã đi, Vân Yến Nhi xông tới nắm lấy tay một người trong đám đó, ra sức kéo “Thả cậu ấy ra ????”

“Hừ, con khốn, biến đi...” – Hấn hét vang cô ra khiến Vân Yến Nhi ngã xuống đất bất tỉnh, đám vệ sĩ vội chạy nhanh đến thì bọn chúng đã lên xe bỏ đi.

“Đưa cô ấy đến bệnh viện.” – Một người vệ sĩ cất tiếng, rồi vào xe đuổi theo.

“Anh à, có người đang đuổi theo chúng ta.” – Tên bắt cóc ngồi trên xe, lên tiếng.

“Hừ...cắt đuôi chúng đi!”

“Vâng...” Hấn nhún gáy, phóng rất nhanh...

*Rầm.... Ngô Vũ Thần hung hăng đập mạnh cánh cửa gỗ, khiến nó rơi xuống sàn, cả người như phát ra sát khí ngùn ngụt, cặp mắt màu xanh liếc nhìn đám vệ sĩ thất bại trở về, âm thanh lẻo rít lên “Bọn vô dụng, còn dám vác mặt về đây?”

Một người trong đám vệ sĩ vừa run rẩy vừa trả lời “Thưa....thưa....chủ nhân....chúng tôi...thành thật xin lỗi, đáng lẽ đã gần đuổi kịp nhưng...lại có một chiếc xe lao ra chặn ngang...cho nên...cho nên...”

*Bốp...rầm... – Chưa kịp nói hết câu, tên vệ sĩ đã bị hấn đập mạnh vào mặt, ngã xuống đất, Ngô Vũ Thần đưa tay nắm cổ áo tên khác, tức giận nói “Khốn kiếp...chẳng phải tôi đã nói là phải bảo vệ cô ấy rồi sao?”, đột nhiên hấn hét âm lên, giật mạnh cổ áo tên vệ sĩ “Các người còn sống để làm gì ????”

“Vũ Thần, dừng lại, em mau bình tĩnh đi! Đừng trút giận lên họ.” – Ngô Thiên Bảo vội giữ tay hấn, cố gắng khuyên can.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười hời hợt “Bình tĩnh? Anh nói em phải bình tĩnh thế nào đây? **NEU NGUOI BI BAT LA DU AI MY ANH CO BINH TINH DUOC KHONG?**”

“Vũ Thần?”

“NÓI ĐI ?!!”

Giọng hét của hấn khiến anh giật mình, phải, nếu là anh, anh cũng không thể bình tĩnh được, nhưng bây giờ anh phải làm sao? Người cũng đã bị bắt, cách duy nhất là phải tìm? Đúng, phải tìm Du Huân Huân “Chiếc vòng, chiếc vòng cổ của Huân Huân, không phải em có cái chế độ GPS trên mặt dây sao?”

Ngô Vũ Thần tuyệt vọng ngồi phịch xuống sàn “Vô ích thôi, em chưa nói với cô ấy về việc đó, nếu Huân Huân không chạm tay vào thì không thể tìm ra.”

“Không sao, chiếc vòng đó là do anh làm theo bản thiết kế của em nhưng anh có cài thêm con chip vào đó, dù không có dấu vân tay cũng có thể xác định được chỉ cần chiếc vòng đó còn nguyên vẹn.”

Ngô Vũ Thần bất ngờ, hấn đứng bật dậy, trong lòng vô cùng vui mừng, Ngô Thiên Bảo lên tiếng “Đi thôi!”

Hắn gật đầu , lập tức chạy đi...trong lòng luôn gọi tên nàng “Chờ anh...Huân Huân...!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

“Bác sĩ, cô ấy thế nào ?” – Ngô Chấn Nam cất tiếng hỏi ông bác sĩ.

“Cô ấy không sao đâu ạ , chỉ bị chấn động nhẹ thôi , sẽ sớm tỉnh lại.”

“Cảm ơn.” – Cậu gật đầu đi vào phòng hồi sức. Lúc này đang họp thì có người gọi điện là Du Huân Huân và Vân Yến Nhi xảy ra chuyện cậu cùng hai người anh của mình liền gấp gấp bỏ đi. Nhìn Vân Yến Nhi nằm yên lặng trên giường , Du Ái My thì như người mất hồn ngồi cạnh Ngô phu nhân cậu thở dài lên tiếng “Mẹ !”

Ngô phu nhân đưa mắt nhìn cậu , Ngô Chấn Nam nói tiếp “Cô ấy không sao.”

“Có tin gì của Tiểu Huân chưa vậy ?” – Du Ái My khẽ cất tiếng hỏi.

“Vẫn chưa !”

Cô thở dài , rốt cuộc thì Du Huân Huân phải chịu những gì nữa , cô chỉ còn có nàng là người thân , cầu mongsẽ không xảy ra chuyện gì....

Trong rừng....Cách thời gian Ngô Vũ Thần rời đi 10 phút...

“Các người làm gì vậy ? Mau thả tôi ra.” – Du Huân Huân hét lên , tay chân nàng đều bị trói chặt , cả mắt cũng bị che lại.

“Chà....lão đại à , nhìn cô ta cũng được đấy.” – Một giọng nói xa lạ vang lên , câu nói của hắn khiến nàng sợ hãi lùi lại.

“Cậu câm miệng lại đi , hừ....cô ta chỉ là một món đồ chơi để tôi hành hạ Ngô Vũ Thần thôi , đừng có động vào.” Một giọng nói khác lên tiếng , hắn nhếch miệng cười , đưa tay giữ chiếc cằm thon nhỏ “Cô ta....chính là người phụ nữ hắn yêu thương nhất , tôi muốn hắn...phải nhìn thấy người mình yêu hết lần này đến lần khác gặp nguy hiểm.” Nói xong hắn hất mạnh Du Huân Huân khiến nàng ngã xuống đất , nàng càng thêm sợ hãi

“Vậy sao anh không gọi hắn đến ?”

“Không cần , tôi...muốn hắn không thể gặp mặt cô ta lần cuối...”

Du Huân Huân hít một hơi thật mạnh , nuốt hết mọi sợ hãi và run rẩy vào trong “Các người...tại sao lại làm vậy với Vũ Thần ? Tại sao lại ghét anh ấy đến thế ?”

“Vi...Bắc Kinh này...chỉ có duy nhất một người có quyền , giống như trong rừng chỉ có thể tồn tại một chúa sơn lâm ! Cho nên...Ngô Vũ Thần bắt buộc phải chết.”

Du Huân Huân giật mình , nàng không tin được những gì mình vừa nghe , chết ?! Người đàn ông của nàng...phải Chết ?!?

Người nọ nhếch miệng cười khẩy , giọng điệu vô cùng ghê rợn “Nghe nói cô đã bị mất trí nhớ...nhưng không sao , để tôi nhắc lại : Vụ tai nạn của 3 tháng trước khiến cho gia đình cô phải chết...chính là do tôi làm . Khiến cô ra nông nổi này cũng là do tôi...”

Du Huân Huân ngớ người...3 tháng trước...không phải là khoảng thời gian nàng nằm bệnh viện sao ?

“Cứ từ từ suy nghĩ đi vì...một lát nữa sẽ không có thời gian mà nghĩ đâu.” Hắn đứng dậy quay mặt bỏ đi , đám người kia cũng rời đi , trước khi đi cũng không quên ra lệnh “Coi kẩn che mắt ra , 3 phút sau hãy châm lửa.”

“Vâng !”

Du Huân Huân không tin được những gì mình vừa nghe , nàng cố gắng cời trói , dùng răng cời sợi dây , trong lòng dâng lên vô vàn khuất mắc và sợ hãi , có người muốn giết Ngô Vũ Thần , tại sao hấn lại là người của hắc bang ??

“Anh...không tham gia hoạt động hắc bang nữa được không ? Em...chỉ lo anh sẽ gặp nguy hiểm”

“Được , khi về Bắc Kinh anh sẽ rút khỏi Hắc Bang”

Hình ảnh lúc trước chợt xuất hiện trong đầu nàng , những lời nói đó rất xa lạ , Du Huân Huân chưa từng thấy qua cảnh tượng đó , nàng cố gắng tháo sợi dây . cuối cùng thì cũng được , tiếp theo là cời trói chân .

Du Huân Huân đứng dậy đập mạnh cánh cửa gỗ “Thả tôi ra , mau thả tôi ra ?!”

Phía bên ngoài có một tên đứng canh giữ khi nhìn đồng hồ đã quá 5 phút , hấn vội vàng châm lửa , đốt căn nhà gỗ.

Du Huân Huân giật mình phát hiện ra sau lưng nàng khói đang bốc lên , nàng sợ hãi cố gắng đẩy cửa “Mở cửa ra , mở ra...”

“Sắp đến chưa vậy ?” – Ngô Vũ Thần vừa lái xe , vừa nôn nóng hỏi Ngô Thiên Bảo đang ngồi kế bên.

Ngô Thiên Bảo chỉ tay về phía trước , theo dấu chấm đỏ trên màn hình “Đi thẳng ! Yên tâm đi sắp đến rồi”

Hấn đạp ga , phóng về phía trước , tốc độ còn nhanh hơn vừa nãy.

“Khụ...khụ...” Lửa bắt đầu lan ra , Du Huân Huân ngồi sát cửa , nàng thở dốc , ho rất nhiều , trong đầu lại vang lên những giọng nói lạ “Huân nhi...con xem , con đã lớn thế này rồi còn những nhều với mẹ sao ?

“Huân Nhi...Huân nhi...Huân nhi...”

Nàng ôm đầu , nước mắt vô thức chảy dài trên khuôn mặt trắng nõn , đầu nàng huện tại rất đau...

“Huân nhi...Huân nhi à...”

“Con phải lấy Ngô thiếu...”

“Huân nhi...mẹ rất yêu con...”

“Huân nhi...Huân nhi...”

“Đủ rồi , đừng gọi nữa , dừng lại đi...Á...a.aa...” – Nàng ôm chặt đầu , đau đớn hét lên , giọng nói đó rất quen thuộc với nàng nhưng lại không thể nhận ra , nước mắt lăn dài hai bên má , cả cơ thể nàng bắt chợt run lên “Vũ Thần Vũ Thần cứu em...mau đến cứu em....hic...huhu...”

*Rầm... Trần nhà rơi thẳng xuống đất , ngọt lửa ngày càng lớn , nàng nhìn ánh sáng màu vàng xanh dần thiêu đốt ngôi nhà gỗ , càng thêm sợ hãi , khung cảnh kì lạ lại hiện lên trong đầu

Chiếc xe con bị xe tải đâm mạnh lật về bên phải , Du tổng và Du lão chết ngay lập tức , còn đằng sau , Du phu nhân vì che chở cho nàng mà đập mạnh đầu vào thành xe , máu chảy rất nhiều , còn nàng đập đầu vào cửa xe cũng may là chưa văng ra ngoài , trong lúc mơ màng , Du phu nhân đã kéo cơ thể nàng , cố gắng giữ cho máu đừng chảy” Huân nhi...con đừng sợ...không sao....đầu...”

“Đau...qu...á...” – Du Huân Huân nói không ra hơi , cả người như bất động

“Ngoan...Sẽ...có người...đến cứu con...”

Khi nàng được Ngô Vũ Thần bế ra ngoài , ánh mắt nàng vẫn hướng về mẹ...trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn nụ cười dịu dàng “Giúp ta chăm sóc Huân nhi...và...Tiểu...My...”

Du Huân Huân lắc mạnh đầu , là gia đình của nàng...”Cháy...cháy....hic...cứu tôi.kh...khụ...khụ...” nếu không phải vì nàng thì Du phu nhân cũng không chết...bàn tay nhỏ nhắn siết chặt tấm áo...nàng sợ...rất sợ...

Lúc này Ngô Vũ Thần và Ngô Thiên Bảo đang chạy trong rừng , lúc này hai người đã thấy ngọn lửa bốc cháy từ phía trong liền gấp gấp chạy vào...rất có thể là Du Huân Huân đang ở đó , tìm hấn đập rất nhanh đây bắt an...

Cuối cùng cũng đến được căn nhà gỗ đang bị ngọn lửa bao vây , hấn thất thần nhìn đám cháy , vội vã xông vào. Ngô Thiên Bảo hét lên “Vũ Thần , lẽ như đây là cái bẫy thì sao ?”

“Em không cần biết , chắc chắn Huân Huân đang ở trong .”

“Vũ Thần ?!” – Nói xong Ngô Vũ Thần liền xông vào , ngay cả anh cũng không cản được , cánh cửa vừa bị đập đổ , đôi đồng tử màu lam liền phát hiện

Du Huân Huân đang nằm bất tỉnh dưới đất, hân sự hãi ôm lấy nàng “Huân Huân...Huân Huân à...” Cả người hân run lên, cố gắng đưa nàng ra khỏi đây, nhưng đám cháy rất lớn...vốn không cách nào thoát khỏi. Ngô Vũ Thần nhanh trí, cởi áo bao bọc lấy nàng, xông thẳng ra ngoài, mặc kệ ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt. Ngô Thiên Bảo thấy hân ôm Du Huân Huân chạy ra, hốt hoảng chạy đến dùng áo đập tắt ngọn lửa nhỏ đang cháy trên lưng hân “Em không sao chứ?”

“Cô ấy...cô ấy...” – Cơ thể cường tráng vẫn không bớt run, thực sự đang rất sợ hãi...

“Mau đưa Huân Huân lên xe.”

“Được...” – Nghe lời anh, Ngô Vũ Thần bế nàng trên tay, chạy nhanh ra khỏi rừng, trong tâm trí nàng bây giờ, kí ức của hai năm trước đang dần hiện lên, từng chút từng chút một...

— —

“Cũng may là phổi không bị nghẹt khỏi, các vị yên tâm, cô ấy không sao?, Ngô thiếu chỉ bị bỏng nhẹ.” – Bác sĩ mỉm cười cất tiếng, nói thật là năm nay ông thường xuyên gặp gia đình họ Ngô, dù khá thân thiết nhưng đây là lần đầu gia đình họ gặp nhiều chuyện như thế.

“Cảm ơn anh!” – Ngô phu nhân gật đầu cảm ơn.

“Không có chi. À...mọi người có thể gặp cô ấy...theo tôi vừa kiểm tra...thiếu phu nhân vừa bị kích động.”

“Kích động?!”

“Phải, dường như cô ấy vừa gặp chuyện gì đó rất kinh khủng.”

“Vâng.”

Ngô Vũ Thần trầm mặc không lên tiếng, lưng hân cũng vừa mới băng xong, im lặng bỏ đi.

Du Ái My nhìn bóng lưng hân, càng thêm buồn...Em gái cô sao toàn gặp những chuyện nguy hiểm? Chỉ mới yên lành được một thời gian...

*Cách...

Cánh cửa màu trắng mở ra rồi đóng lại, thân hình cao lớn chậm chậm bước đến bên giường, bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm trên giường, đau lòng cười khổ “Rốt cuộc thì em...phải nằm bệnh viện bao nhiêu lần mới đủ?”

“Có phải anh đã sai khi giữ em bên cạnh?”

Hân cúi người, vè mặt vô cùng thống khổ, hôn lên bờ môi mềm mại của Du Huân Huân...đau đến nỗi ngay cả nước mắt đã cố gắng kìm nén cũng đã rơi...

“Không...mau thả tôi ra...cháy...cháy rồi...a...Á...AAAA...” – Du Huân Huân hét lên, nàng giật mình tỉnh dậy.

Ngô Vũ Thần thấy nàng tỉnh dậy đầy hốt hoảng, đưa tay định giữ lấy nàng nhưng Du Huân Huân lại tránh né, sợ hãi tột độ “Tránh ra...các người muốn làm gì? Đừng...đừng...đốt mà...không...”

“Huân Huân...bình tĩnh lại...là anh đây Vũ Thần...là chồng của em”

Đôi mắt lấp lánh mơ hồ nhìn hân, đôi mày liễu nhíu lại, nàng đưa tay ghì chặt áo hân, òa khóc “Tại sao anh không đến cứu em sớm hơn? Tại sao?”

Ngô Vũ Thần thống khổ nói không lên lời, hân phải hít thật mạnh để bình tĩnh lại “Anh xin lỗi Huân Huân...là do anh vô dụng!”

“Tại sao...anh không đưa cả mẹ em ra khỏi xe? Nếu không...bà ấy sẽ không chết?” – Nàng giật mạnh áo hân, càng khóc lớn hơn. Câu nói của nàng như một mũi dao đâm thẳng vào tận sâu trong tim Ngô Vũ Thần...nàng đã nhớ lại...tim hân như ngừng đập, cất tiếng “Huân Huân...anh...anh...”

“Không đúng...không phải lỗi do anh...là do em...là do em nên mẹ, ba và cả ông nội mới chết...là do em...” – Du Huân Huân run rẩy nói, từ từ buông tấm áo somi ra, ánh mắt vô hồn không chút ánh sáng. Nhìn nàng như vậy, khiến hân có chút lo lắng “Em sao vậy? Huân Huân, nghe anh nói...tai nạn đó...là do anh...gia đình em vì anh mới chết.”

“Vụ tai nạn của 3 tháng trước khiến cho gia đình cô phải chết...chính là do tôi làm. Khiến cô ra nông nổi này cũng là do tôi...”

“Vi...Bác Kinh này...chỉ có duy nhất một người có quyền, giống như trong rừng chỉ có thể tồn tại một chúa sơn lâm! Cho nên...Ngô Vũ Thần bắt buộc phải chết.”

Từng lời kẻ đã bắt cóc nàng chọt vang lên, Du Huân Huân đưa mắt nhìn hân, đau...tim nàng rất đau...gia đình của nàng? Tại sao phải hi sinh cho hân??? Tại sao hân lại là người của hắc bang?

Ngô Vũ Thần giữ chặt đôi vai gầy, khẽ cất tiếng “Anh xin lỗi...Huân Huân...”

“Tại sao anh lại là người của Hắc bang?...hic....tại sao...họ nhất định phải giết chết anh?”

“Huân Huân....”

Du Huân Huân vùng vẫy, đẩy hấn ra, nằng đau đón hét lên “Em không muốn....chẳng phải anh đã nói...về Bắc Kinh...sẽ rút khỏi hắc bang sao? Tại sao lại tham gia vào làm gì?” Nằng dùng tay đánh vào lồng ngực rấn chắc...bước xuống giường, loạng choạng đứng không vững nên ngồi dưới đất....

Ngô Vũ Thần nhìn bộ dạng của nằng, trong lòng càng đau hơn, nỗi đau trong tim nằng chỉ mười phần còn hấn là trăm lần, nghìn lần. Trên đời này, có nhiều quá khứ tựa như những bóng ma, dù là đêm hay ngày đều bị ám ảnh.

Còn đối với Du Huân Huân, quá khứ là thứ khiến người khác phải lặp lại nỗi đau lần nữa.

Ngô Vũ Thần ngồi xuống ôm chặt lấy nằng, nhẹ nhàng nói “Em cứ đánh, cứ việc mắng, hay dùng dao đâm anh cũng được nhưng cầu xin em...Huân Huân....đừng như vậy....Huân Huân à....đừng khóc....” – Giọng nói hấn có phần run rẩy, là do hấn đang khóc, hay đang sợ hãi???

Ngô Vũ Thần không nói xin lỗi, vì có nhiều chuyện, lời ‘xin lỗi’ còn khiến người ta đau khổ hơn...

Du Huân Huân vẫn khóc, chỉ là không trách hấn nữa, mà trách chính bản thân mình, bàn tay tự đánh vào người “Là do em...tất cả đều do em...tất cả....tất cả...”

“Huân Huân...dừng lại...em làm gì vậy?”

“Cháy....cháy kìa...Vũ Thần...đập lửa đi, cứu mẹ em ra...Vũ Thần...” – Đột nhiên nằng hét lên, đôi mắt vô hồn nhìn về phía xa, chỉ tay vào khoảng không.

Ngô Vũ Thần quay sang nhìn, nhưng không thấy gì, vội lay nằng “Huân Huân, ở đó không có cháy....”

Nằng ôm chặt đầu, gào lớn “Có cháy...lửa rất lớn....”

Nghe thấy tiếng hét của nằng, mọi người liền chạy vào trong, nhìn cảnh tượng trước mắt, không thốt lên lời...

Du Huân Huân vừa níu lấy tay, vừa đánh hấn, gào khóc “Tại sao anh không đập lửa....mau cứu mẹ em...Vũ Thần...anh có nghe em nói không? mau cứu người nhà của em....MAU LÊN....”

Ngô Vũ Thần ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn, khoe mắt đỏ ngầu, đau đớn khuyển nhủ nằng “Được, được, anh sẽ đập lửa, sẽ cứu mẹ em...Huân....Huân Huân...em muốn làm gì cũng được.”

“Mau lên...đập lửa...cứu...u...” – Nằng ngắt đi, khiến mọi người đều lo lắng, Ngô Chấn Nam liền chạy đi gọi bác sĩ, còn Ngô Vũ Thần có lẽ bị nỗi đau chôn vùi nên vấp ôm lấy nằng, siết chặt nằng...nước mắt cứ thế cứ tuôn, cảm giác thống khổ này như đang giày xéo tâm can hấn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24

“Cô ấy bị kích động về tâm lý, sẽ gây ra ảo giác, xem ra việc xảy ra đó khiến cô ấy rất đau lòng.” – Bác sĩ Trần lắc đầu nói.

“Vậy phải làm sao?”

“Theo như tôi thấy, việc cần làm bây giờ là giữ cho cô ấy thật bình tĩnh rồi dùng biện pháp tâm lý.”

Ngô Vũ Thần quyết định đưa nằng về nhà, bác sĩ Trần cũng đồng ý. Sáng hôm sau...

“Ừ....” – Du Huân Huân nhủ mảy tình dậy, đôi mắt vô hồn nhìn xung quanh, Ngô Vũ Thần thấy nằng mở mắt, đưa tay vén sợi tóc đang vương trên khuôn mặt trắng nõn, yêu thương nói “Em dậy rồi sao?”

Cặp mắt trong veo ngược nhìn hấn “Vũ Thần...”

“Ừ.”

“Người đó muốn giết anh...”

“Không sao đâu....” – Trong lòng hấn thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng đã bình thường lại.

Nàng gượng người ngồi dậy, òa khóc nức nở “Mẹ của em...ba và cả ông nội đều do hấn giết...mẹ em...vì che chở cho em mà chết...Em đã hại chết mẹ....là do em...”

Ngô Vũ Thần đau lòng ôm nàng vào lòng, thanh âm trầm ấm khẽ vang “Không phải do em...em không có lỗi....người đáng trách là anh...”

“Tại sao anh lại là người của hắc bang? Tại sao? Tại...sao??? huhuh...u....” – Nàng bật khóc đánh liên tục vào hấn, nấc lên từng tiếng.

“Anh xin lỗi...xin lỗi em...Huân Huân...”

“Vũ Thần...ba mẹ và ông của em chết rồi...phải làm sao đây? làm sao đây...”

Hai bàn tay to rộng áp vào khuôn mặt nhỏ bé, hấn hít thật mạnh, ngay cả giọng nói cũng run lên “Huân Huân...em đừng như vậy...không ai trách em đâu....Huân Huân à...cầu xin em...đừng như vậy nữa....”

Du Huân Huân vẫn không ngừng khóc, khóc mệt rồi ngủ, Ngô Vũ Thần ngồi im lặng nhìn nàng say giấc, đau lòng hôn lên trán nàng, sắc mặt liền thay đổi, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo vang lên “Phàm là kẻ nào dám động vào em...thì anh...sẽ phanh thây hấn thành trăm mảnh, mạng-đổi-mạng!”

— —

Mấy ngày liền Du Huân Huân tặc giam mình trong phòng, không ăn cũng không uống, ngồi co ro bên góc phòng, đôi mắt vô hồn không chút sức sống, Ngô Vũ Thần đã dùng mọi cách nhưng đều vô dụng, không nhận được bất cứ câu trả lời nào của nàng, người trong Ngô gia cũng giúp một tay nhưng cũng như vậy...

Du Ái My bước vào căn phòng hui quạnh, nhìn em gái mình ngồi thơ thẩn, cô khẽ cất tiếng “Tiểu Huân...là chị.”

“....”

“Em sao vậy? Đưa em gái luôn tràn đầy sức sống của chị đâu rồi?”

“....”

Không nhận được câu trả lời của nàng, cô tức giận nắm chặt vai nàng “Tiểu Huân...em có nghe chị nói không hả? Em có biết vì em mà Vũ Thần đã phải đau khổ, dằn vặt và mệt mỏi thế nào không? Chỉ một mình em là đau sao, còn mọi người, còn chị...?” Nước mắt cô bắt đầu rơi, không thể chịu nổi khi nhìn thấy bộ dạng này của nàng, cô đưa tay ôm nàng vào lòng “Chị cũng là con của ba mẹ, cháu của ông mà... dù rất buồn nhưng vẫn còn Tiểu Huân là người thân của chị, nên chị có thể vượt qua...còn em...em còn chị còn Vũ Thần...tại sao em không thể kiên cường lên?”

Từng lời từng chữ của Du Ái My đều vang lên trong đầu nàng, khóe mắt chợt xuất hiện một làn nước trong veo, Du Huân Huân khẽ nói “Em xin lỗi...xin lỗi chị...”

Nghe được giọng nói của nàng, cô rất vui, lau nước mắt đi, khóe miệng cô giương lên “Em không có lỗi, người em cần xin lỗi là Vũ Thần...”

“Em không ăn, anh ấy cũng bỏ bữa, em không ngủ anh cũng không ngủ, em đau anh ấy còn đau gấp trăm lần...”

Du Huân Huân òa khóc, ôm chặt lấy cô “Em xin lỗi, là do em...em chỉ nghĩ cho bản thân không nghĩ cho mọi người...em xin lỗi...xin lỗi chị...”

“Con bé ngốc, đã nói em không có lỗi mà! Mau lên, vào trong thay đồ, sửa soạn lại, để Vũ Thần có thể thấy em lại xinh đẹp và đáng yêu như xưa.”

“Vâng!” – Du Huân Huân gật đầu chạy nhanh vào phòng tắm, Du Ái My mỉm cười, cuối cùng thì nàng cũng vui vẻ trở lại...

Ngô gia ngồi ở dưới sảnh, không khí vô cùng ấm áp, Vân Yến Nhi nhìn khung cảnh trước mặt càng thêm sầu não.

Ánh mắt cô vô tình liếc nhìn cầu thang, phát hiện ra Du Ái My đang nắm tay một người phụ nữ xinh đẹp bước xuống, Vân Yến Nhi mừng rỡ cất tiếng “Tiểu Huân?!”

Mọi người đều quay mặt nhìn, là nàng, Du Huân Huân đã không sầu não như trước, trước mặt họ là cô gái 20 tuổi xinh đẹp và rạng rỡ như một đóa hoa, nàng đi đến gần mọi người, khóe môi giương lên “Xin lỗi vì mấy ngày qua đã...”

Chưa kịp nói hết câu cơ thể nàng đã bị một cánh tay vươn ra kéo nàng vào lòng ngực ấm áp, Ngô Vũ Thần siết chặt lấy nàng, vùi đầu vào mái tóc đen dài “Huân Huân...”

“Ông xã...xin lỗi vì đã làm anh lo lắng!” – Nàng vòng tay ôm lấy hấn, dịu dàng nói.

Ngô Vũ Thần buông nàng ra, cung chiều hôn lên môi nàng, Du Huân Huân nhủ thầm “Ông xã...anh mọc râu rồi kìa...”

“Đo lo lắng cho em đấy.”

“Đề em cạo râu cho anh !” – Nàng híp mắt cười , hất gật đầu , đi lên phòng. Ngô gia , Du Ái My và Vân Yến Nhi sững người , sao hai người đó lại có thể như vậy ? Bỏ họ mà đi ân ái nhau sao ???

Ngô phu nhân bật cười “Chúng ta về thôi.” rồi quay lưng bước đi.

Ngô Thiên Bảo điểm nhẹ lên má vợ mình một nụ hôn “Bà xã , em giỏi lắm.”

Du Ái My mỉm cười , ôm lấy anh bước đi , trả lại cho vợ chồng Ngô Vũ Thần không gian yên tĩnh.

Sau khi lấy bột cạo râu xong , Du Huân Huân nhẹ nhàng bôi lên cằm Ngô Vũ Thần , cánh tay chắc khỏe đặt lên eo của nàng “Em có biết , mấy ngày qua anh rất khổ sở không ?”

“Anh ngồi im đi !” – Du Huân Huân đẩy mặt hất qua , từ từ di chuyển dao cạo , nàng dịu dàng lên tiếng “Em biết anh rất lo lắng cho em , xin lỗi anh , ông xã.”

“Không sao , chỉ cần em vui vẻ như trước là được.”

“Em hứa với anh , sau này sẽ không như vậy nữa !”

“Ừ.”

“Xong rồi , đẹp trai như trước rồi.” – Du Huân Huân nhovn miệng cười.

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười tự mãn “Người đàn ông của em lúc nào chẳng đẹp trai !”

“Hừ...tự ki !” – Nàng bĩu môi cất tiếng. Đưa tay lấy khăn lau mặt hất. Ngô Vũ Thần nhu tình nhìn nàng “Bà xã...em hôm nay rất đẹp.”

“Anh đang nịnh em sao ?” – Du Huân Huân phì cười , đánh nhẹ vào lồng ngực hất. “Anh đi tắm đi , rồi xuống ăn cơm , em đói rồi !”

“Ừ , em ra ngoài ngồi đi.”

Du Huân Huân mở cửa đi ra ngoài , hất mỉm cười nhìn theo bóng dáng nàng ...

Đã lâu rồi , hất không được ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn trong lòng mỗi đêm như vậy , cảm giác này hất thật sự rất nhớ....

Du Huân Huân nằm trong vòng tay ấm cúng của Ngô Vũ Thần khẽ cất tiếng “Anh không giận em sao ?”

“Tại sao ?”

“Vi em đã khiến anh mệt mỏi !”

Ngô Vũ Thần đưa tay vuốt mái tóc đen mượt , khoe miệng cong lên “Khờ quá , việc đó không đáng sợ bằng việc mỗi ngày em tự ngược đãi bản thân.”

Du Huân Huân khẽ cười , bàn tay xinh đẹp áp vào bên má hất “Giữa hàng vạn người trên thế giới này tìm mãi cũng không thấy ai yêu em hơn anh !”

“Vậy thì em phải biết trân trọng anh !” – Hất cười trêu ghẹo.

“Em biết rồi.”

Đôi đồng tử màu lam cung chiều nhìn nàng , trên khuôn mặt trắng nộn kia xuất hiện nụ cười rất tươi , hất chạm nhẹ đầu vào trán nàng “Huân Huân của anh , khi cười thật sự rất đẹp...tựa như đóa hoa vừa nở rộ.”

Câu nói của Ngô Vũ Thần khiến nàng xấu hổ , mắng hất “Miệng lưỡi trơn tru.”

Ngô Vũ Thần bật cười , ôm nàng vào lòng , hôn lên mái tóc nàng , cung chiều cất tiếng “Bà xã , ngủ ngon !”

“Ngủ ngon !” – Du Huân Huân híp mắt cười , rúc đầu vào lồng ngực rắn chắc , hai mí mắt dần dính sát lại , cảm nhận được hơi thở đều đặn của nàng , khoe miệng Ngô Vũ Thần khẽ giương , ở bên nàng hất cảm thấy rất dễ chịu , mọi mệt mỏi đều biến mất , đây có phải sức mạnh của ái tình ??

Ái tình là gì ? Ái tình chính là thứ kì diệu nhất thế gian này , khiến người ta bất chấp tất cả để có được...

Du Huân Huân mở màng tinh dậy , ánh nắng ấm áp bên ngoài cửa sổ khiến nàng không thể thấy rõ , đã lâu rồi nàng mới có thể ngủ ngon như thế , đặt chân xuống giường đi vào phòng tắm ... , Du Huân Huân vừa cầm khăn lau khô tóc vừa bước đến gần cửa sổ sát đất , vươn tay kéo rộng tấm rèm nhưng màu kem , hít thở không khí mát mẻ. Khóe miệng nàng giương lên “Thật trong lành !”

Ngô Vũ Thần đang ngủ , phát hiện ra vòng tay mình trống rỗng , mày đẹp nhú lại , từ từ mở mắt ra , ánh nắng mặt trời khiến hần tỉnh giấc , cặp đồng tử màu lam xanh biếc say sưa ngắm nhìn bóng lưng người phụ nữ đang đứng gần cửa sổ , khẽ cất tiếng “Bà xã !”

Nghe thấy tiếng gọi , Du Huân Huân quay mặt nhìn , nàng nhoen miệng cười “Chào buổi sáng.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , đưa tay ra ý tứ như muốn nàng bước đến , Du Huân Huân đi đến bên giường , vừa đến cánh tay chắc khỏe đã kéo nàng ngã xuống giường , Ngô Vũ Thần ôm chặt lấy nàng , Du Huân Huân nhú mày nói “Vũ Thần , đã sáng rồi , anh không cần đi làm sao ?”

“Ừ , hôm nay ở nhà cùng em.”

“Vũ Thần , mau dậy đi.”

“Ngủ thêm một chút nữa.” – Mắt vẫn nhắm chặt , anh mỉm cười trả lời.

“Một chút thôi đó.” – Không còn cách nào khác nàng đành phải chấp nhận , có lẽ hần vẫn còn mệt ngủ thêm cũng không sao ...

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , không phải hần muốn ngủ thêm mà do hần muốn ôm nàng lâu hơn một chút. ...

....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Buổi trưa hôm nay , hai vợ chồng Ngô Vũ Thần cùng nấu , mọi người hầu trong nhà đều được hần cho phép nghỉ sớm , tài nấu ăn của nàng cũng đã tốt hơn trước.

Du Huân Huân chăm chú thái cà chua , còn hần thì nhàn nhã nấu canh. Không gian lúc này vô cùng yên tĩnh và hạnh phúc , hai người như cặp vừa mới cưới , luôn dính sát lấy nhau. Và tất nhiên Ngô Vũ Thần không muốn ai quấy rối bọn họ nên đã đóng cửa nhà và cả nhà bếp để tiện bề “làm việc” , nếu hần muốn... Người đàn ông này thật xấu xa !

Du Huân Huân đưa đĩa cà chua vừa thái lát cho hần “Vũ Thần , xong rồi !”

Ngô Vũ Thần quay sang , đưa tay cầm lấy , đổ vào nồi , khóe miệng khẽ giương lên “Muốn ăn thử không ?”

Nàng gật đầu , hần mỉm cười , cầm thìa ăn com , múc một muỗng canh , cẩn thận đưa lên miệng thổi rồi dứt cho nàng “Thế nào ?”

Du Huân Huân nếm thử , rồi vui vẻ khen “Ừm... Rất ngon !”

“Chồng em mà.” – Ngô Vũ Thần cười tự cao , aiz... hần bắt đầu thích kiêu ngạo từ lúc nào vậy ? Nàng chỉ mới khen một câu mà đã lên mặt rồi sao ? Du Huân Huân không lên tiếng , để mặc cho chồng mình tự huyễn , nàng tự hỏi , từ khi nào hần bị mắc bệnh tự kỷ ??? – –

Thấy nàng quay mặt bỏ đi , hần tắt bếp ga , đưa tay kéo nàng , ôm từ phía sau “Hành động em như vậy là sao ?”

“Hử ?”

“Anh đang nói chuyện mà em lại quay đi sao ?”

Du Huân Huân đưa mắt nhìn hần , cất tiếng “Là anh đang tự kỷ thì đúng hơn.”

“Du Huân Huân , gan em to cỡ nào.”

Nàng xoay người ôm thắt lưng Ngô Vũ Thần , khóe miệng nàng cong lên . Ngón cái thon dài đặt trên cặp môi mọng khiêu gợi , to gan thách thức hần : “Em không có kiên khi bị mất trí nhớ đâu nhé , anh... không ăn hiếp được em đâu.”

Ngô Vũ Thần xấu xa , cắn nhẹ ngón tay nàng , Du Huân Huân nhủu mày , định rút tay lại nhưng người nọ đã nhanh choang giữ chặt , mặt kẻ sát mặt , Ngô Vũ Thần bắt đầu giờ thôi lưu manh với nàng , một tay đã bắt đầu chạm vào dây kéo sau lưng nàng “Chắc...Huân Huân à...em không rút ra được bài học gì khi hai năm qua sống cùng anh sao ?”

Du Huân Huân giật mình , hấn thẳng thùng mỡ dây kéo , bàn tay to rộng bắt đầu phur lưu trên cơ thể trắng mịn , từ sống lưng đến eo , rồi đến cặp mông tròn trịa , cuối cùng là nơi u cốc bí ẩn. Du Huân Huân gần giọng mắng hấn “Vũ Thần , em không đùa nữa , mau buông ra , em muốn ăn com ”

Ngô Vũ Thần mỉm cười , cắn cắn ngón tay nàng , bên dưới lại như có như không vòn tới vòn lui “Không thích , làm xong rồi , ăn sẽ ngon miệng hơn.”

Giọng điệu của hấn như thế là sao ? Nàng có phải đã rước họa vào thân ? Đang nghĩ cách bỏ chạy thì bàn tay tà ác đã tiến vào bên trong quần lót của nàng , tự tiện tiến sâu vào , Du Huân Huân rùng mình một cái , nhủu mày cất tiếng “Anh định làm ở đây sao ? Mau về phòng đi.”

Ngô Vũ Thần lưu manh trả lời “Giường là dùng để ngủ , độ nhún không tốt , không thích hợp để “bàn chuyện yêu” !”

“Nhưng đây là nhà bếp , không phải nơi ‘ làm việc ‘.”

“Chỉ cần hoàn cảnh thích hợp là được...không cần vị trí !”

Rất ngắn gọn , hấn bình thần trả lời , khiến nàng á khẩu , tròn mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“A !” – Ngón tay hấn đang di chuyển bên trong nàng khiến Du Huân Huân bắt chợt run lên phải dựa vào người hấn. ...thật sự không thể tháo chạy thì nàng chỉ còn cách chấp nhận “Vũ Thần...tắt đèn đi có được không ?”

Ngô Vũ Thần cúi đầu ghé sát vai nàng , phun ra một làn sương trắng , kích thích cơ thể nàng “Tại sao ?”

“Như vậy sẽ đỡ xấu hổ !”

“Tối như vậy sao anh thấy đường , bật đèn lên sẽ kích thích hơn !”

Nàng xấu hổ đến nổi đỏ cả mặt khi nghe câu nói của hấn , liến giro tay đâm vào lồng ngực vạm vỡ “Bây giờ là buổi trưa mà. Dù không có đèn cũng sáng mà.”

Ngô Vũ Thần đưa tay nâng khuôn mặt xinh đẹp lên , cặp đồng tử màu xanh nhìn chăm chăm như muốn nuốt trọn nàng vào bụng , khẽ cất tiếng “Em biết rõ là sẽ sáng vậy kêu anh tắt đèn làm gì ?

“Anh...Ừm.m...ha...” – Tốc độ di chuyển ngón tay của hấn ngày một tăng nhanh , cho đến khi ép nàng tiết ra chất lỏng ngọt ngào mới buông ra

Hấn cười xấu xa “Bà xã...xem ra em không thoát được rồi...” Rồi cời thất lưng , bắt đầu thực hiện tiết mục chính....

Du Huân Huân nằm ngủ trên giường còn Ngô Vũ Thần thì ung dung thông thả hằm lại đồ ăn , vẻ mặt rất hài lòng . Chỉ mới làm 5 lần mà nàng đã chịu không nổi rồi ngất đi...khỏe miệng Ngô Vũ Thần khẽ giường , dù hấn chưa thỏa mãn nhưng như vậy cũng đủ rồi...

Cẩn thận mức canh ra chén đặt lên mâm. Dù sao nàng vẫn không thể xuống giường , nên hấn phải đem com lên cho nàng.

Du Huân Huân nhủu mày tỉnh dậy , cả cơ thể truyền lên cơn đau , nàng bức tức thở dài , giọng người ngồi dậy . Ngô Vũ Thần chết tiệt , hưng phấn đến độ khiến nàng ngất đi...đôi mắt to tròn chợt để ý đến chiếc áo choàng ngủ màu lam , là do hấn giúp nàng mặc ??

*Cách....

Ngô Vũ Thần mở cửa đặt khay thức ăn lên bàn , bước đến chiếc giường êm ái , đối mặt với cặp mắt hình viên đạn của nàng , hấn mỉm cười “Bà xã , ăn trưa thôi.”

Du Huân Huân mím môi , trưng mắt nhìn hấn “Anh vui thế sao ?”

“Tất nhiên.”

“Hừ , em như thế này anh vui lắm sao ?”

“Haha...đừng giận nữa , mau ăn com” – Ngô Vũ Thần bật cười ha hả , ôm lấy nàng ngồi xuống ghế sofa. Cầm đĩa gấp thức ăn , đặt trước miệng nàng , cung chiêu nói “Há miệng ra !”

Du Huân Huân bữu môi , há miệng nhận lấy , woa...ngon quá , chắc chắn lo do hấn nấu. Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Có ngon không ?”

“Ừm !” – Du Huân Huân gập đầu thích thú , sau đó lại nhủu mày “Nhưng hơi cay , em ăn cay không được.”

“Vậy sau này sẽ không bỏ ớt.” Hấn mỉm cười , đưa tay gấp thêm đồ ăn vào chén com của nàng.

Du Huân Huân vui vẻ ăn cơm, nàng thật sự không thể chê tài nấu ăn của Ngô Vũ Thần...

— —

“Thật không ngờ hần có thể tìm ra cô ta nhanh như thế.” – Người nọ ngồi trên ghế sofa rộng rãi, khẽ cất tiếng.

“Chủ tử, xem ra hần không phải dạng vừa.” – Một người khác xen vào.

Kẻ ngồi trên ghế, khẽ miệng khẽ giương, cặp mắt sắc bén sâu thẳm “Cứ tiếp tục theo dõi đi, đợi thời cơ đến chúng ta sẽ ra tay. Lần này, chính tôi sẽ giết hần.”

“Như vậy có quá mạo hiểm không?”

“Hừ...càng dây dưa càng bất lợi cho chúng ta.”

“Vâng!”

Kẻ được gọi là chủ tử, cặp mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, khẽ miệng cười khẩy, hần không tin Ngô Vũ Thần không bước ra ngoài, đợi khi hần và Du Huân Huân ra khỏi nhà chính là lúc hần hành động...

— —

Du Huân Huân ngồi ngoài vườn hóng gió, khoảng một tiếng nữa là Ngô Vũ Thần sẽ đi làm về. Nàng muốn ngồi chờ hần. Trong lúc nghĩ vẩn vơ, đột nhiên một giọng nói lạ vang lên trong đầu nàng. “Vụ án ba tháng trước, là do tôi gây ra...”

Du Huân Huân giật mình thở dốc, giọng nói đó rất quen, hình như nàng đã nghe ở đâu rồi, thật sự rất quen...mày đẹp khẽ nhú lại, đầu nàng chợt nhói lên, cảm giác sợ hãi dâng lên khiến cơ thể nhỏ nhắn chợt run lên, lúc này nàng cần Ngô Vũ Thần, rất cần hần...

Vệ sĩ thấy biểu hiện lạ của nàng liền chạy lại “Thiếu phu nhân, cô sao vậy?”

“Vũ Thần...giúp tôi gọi...” – Chưa nói hết câu nàng đã ngất đi. Người vệ sĩ hoảng hốt gọi quản gia, lập tức bế nàng vào nhà....

— —

Vừa nhận được tin của quản gia, Ngô Vũ Thần lập tức chạy về nhà, hần xông thẳng lên phòng, lão quản gia thays hần xuất hiện liền bước đến “Thiếu gia.”

“Huân Huân đâu?”

“Thưa, ở trong phòng ạ.”

*Cạch...vừa dứt lời, bác sĩ đã mở cửa bước ra, mặt ông vô cùng vui vẻ “Chúc mừng thiếu gia, thiếu phu nhân đã có thai rồi ạ.”

Ngô Vũ Thần sững người, không tin vào những gì mình vừa nghe, “Ông nói gì?”

“Thiếu phu nhân đã có thai ạ, vừa này có lẽ do mệt quá nên ngất đi thôi.”

Ngô Vũ Thần trong lòng thâm vui mừng, hần đưa tay mở cửa đi vào, có thai? Trong bụng nàng cuối cùng cũng đã có dòng máu của hần...

“Ừm...” – Du Huân Huân nhủ mày tỉnh dậy, nàng mơ màng nhìn xung quanh, cặp mắt vô tình nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, thấy nàng tỉnh dậy, hần chưa kịp lên tiếng báo tin vui thì nàng đã siết lấy cánh tay chắc khỏe, cất tiếng “Vũ Thần...em...em nhớ ra rồi...người đó...có giọng nói rất quen...em...em...”

Thấy nàng dường như rất sợ hãi, Ngô Vũ Thần vội trấn an, hần đưa tay vén tóc nàng, thanh âm trầm thấp vang lên “Huân Huân...sao vậy? Là anh đây!”

Khuôn mặt nhỏ bé thắm đầy mồ hôi, nàng ngược nhìn hần “Vũ Thần...em...nhận ra giọng nói của người đã bắt cóc em!”

Ngô Vũ Thần sững người khi nghe câu nói của nàng, hần thờ dài, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện đó, lúc này hần phải nói chuyện vui của hai người “Chuyện đó để sau đi, em bây giờ cần phải nghỉ ngơi, vì...”

“Vũ Thần à...người đó là Trần Đình, là người bắt cóc em một năm trước còn là người đã giết chết gia đình em...anh...có thể để chuyện đó...anh có thể để sau được sao?” – Du Huân Huân gần như sắp bật khóc, rất nhiều lần Trần Đình tìm cách hại Ngô Vũ Thần, còn bắt cóc nàng để uy hiếp hần, nàng làm sao có thể chịu được.

Ngô Vũ Thần trầm mặc, Trần Đình...lại là hần, thật không ngờ hần lại dám làm như vậy? Ngô Vũ Thần giận đến nỗi gân xanh nổi đầy tay, nhưng vẫn cố đè nén, vòng tay ôm lấy nàng “Huân Huân, anh sẽ trả thù giúp em...còn bây giờ, em phải bình tĩnh lại...hãy vì con của chúng ta, đừng nghĩ đến

chuyện đau lòng nữa.”

Du Huân Huân mở to mắt “Con...?”

“Ừ...em có thai rồi... Là con của chúng ta.” – Hân buông nàng ra, nhu tình nhìn nàng... Du Huân Huân ngơ ngời, bàn tay xinh đẹp đặt nhẹ lên bụng... từ khóe mắt, một dòng nước lạnh lẽo lăn dài trên hai bên má trắng nõn, cuối cùng nàng cũng có thai... kết tình tình yêu giữa nàng và Ngô Vũ Thần.

Đặt vầng trán rộng chạm nhẹ vào trán nàng, từ đôi môi mỏng vang lên từng lời ní non “Huân Huân, em phải cố gắng dưỡng thai, mọi chuyện cứ để anh lo! Nghe lời anh...”

Khỏe miệng Du Huân Huân giương lên, hân cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ tươi, rồi ôm cơ thể nhỏ nhắn vào lòng, ánh mắt trở nên sắc lạnh mà hân đang cố kìm nén cơn tức giận từ sâu trong đáy lòng....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Ngô Vũ Thần gọi người họ Ngô đến nhà, cả ba người đi vào phòng sách nói chuyện.

“Là Trần Đình ?!” – Ngô Thiên bảo nhú mày hỏi.

Ngô Vũ Thần gật đầu, sau đó lại nói tiếp “Một năm trước hân chính là người đã bắt Huân Huân, cứ tưởng rằng hân đã mất tích... không ngờ lại ngấm ngầm làm chuyện này.”

Ngô Chấn Nam thờ dài, thật không ngờ hân ta lại dám làm như thế, xem ra Trần Đình quả thật rất muốn đánh bại anh trai cậu “Anh à, lần trước đã thất bại, em nghĩ hân sẽ ra tay lần nữa.”

“Lập tức phái người tìm bắt hân về đây !” – Ngô Vũ Thần lên tiếng, lần này hân sẽ mở một cuộc truy sát, nhất định hân phải bắt được Trần Đình, để nỗi sợ hãi trong lòng Du Huân Huân biến mất. Ngô Chấn Nam gật đầu, ba người đứng dậy đi xuống sảnh. Hôm nay đặc biệt mọi người của Ngô gia đều kéo đến nhà Ngô Vũ Thần, trò chuyện rất vui vẻ. Hân nhìn nàng cười tươi như vậy, trong lòng yên tâm.

Ngô phu nhân nhìn con trai mình xuất hiện, gần giọng vờ trách hân “Aiz... Vũ Thần, con thật quá đáng, Tiểu Huân có thai sao lại giấu mọi người ?”

Hân nhếch miệng cười, không trả lời, ngồi xuống bên nàng.

“Chà... chỉ mới mấy ngày thôi mà đã có rồi sao? Anh thật khâm phục tài nghệ của em đấy !” – Ngô Thiên Bảo cất tiếng trêu ghẹo, khiến Du Huân Huân có chút lung tung, nhìn điệu bộ của nàng Du Ái My khẽ cười, nhìn xem... em gái cô đã tươi tắn hơn trước.

Đột nhiên, Du Ái My nhú mày, cơn đau từ bụng chợt nhói lên, cô thờ dốc, gục vào người Ngô Thiên Bảo, đau đến nỗi nói không lên lời.

Nhìn cô đau đớn như vậy, Ngô Thiên Bảo hoảng hốt hỏi “Tiểu My... em sao vậy ?”

“Thiên Bảo, mau đưa con bé đến bệnh viện, chắc là đã sinh rồi.” – Du phu nhân liền lên tiếng, bà rất có kinh nghiệm về việc này, nên chỉ cần nhìn thôi đã đoán được. anh lập tức bế Du Ái My ra xe, mọi người cũng chạy theo. Du Huân Huân ngăn người nhìn chị mình đau đớn đến nỗi rơi nước mắt, trong tâm dâng lên nỗi sợ hãi, bàn tay run run giữ chặt bụng, khi sinh đau đến thế sao? Ngô Thiên Bảo ngồi phía sau ôm lấy vợ mình, rồi tung lên không biết phải làm gì “Tiểu My, sắp đến bệnh viện rồi, không sao đâu.”

Cô nín lấy áo anh, đau đến nỗi thờ dốc “Thiên Bảo... đau... em... đau quá... Thiên... Bảo... hic...”

“Tiểu my, cố lên... cố lên...”

Ngô Vũ Thần ngồi phía trước, cố gắng gia tăng tốc độ, hân phụ trách đưa cô đến bệnh viện vì chỉ duy nhất mình hân là lái xe rất nhanh, Du Huân Huân ngồi kế bên hân, nhìn vào gương thấy khuôn mặt khổ sở của chị mình, càng thêm sợ hãi, đôi mắt màu lam liếc nhìn nàng, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang đan vào nhau, cất tiếng trấn an “Huân Huân... đừng sợ.”

Du Huân Huân nhìn hân, cố lấy lại bình tĩnh, ít phút sau cuối cùng cũng đến bệnh viện, Ngô Thiên Bảo đưa tay bế Du Ái My ra khỏi xe, gấp gáp chạy vào trong, còn nàng thì ngồi chờ người trong xe, Ngô Vũ Thần, tháo dây an toàn ra, đưa tay vuốt tóc nàng “Huân Huân, em có muốn vào không ?”

Du Huân Huân đang mơ màng liền bừng tỉnh, nàng gật đầu, đi ra khỏi xe, nắm chặt tay hân bước vào.

Nhìn về mặt lo lắng của Ngô Thiên Bảo nằng nhịu mày đi lại, giật mình khi nghe thấy tiếng hét thất thanh của Du Ái My, Ngô phu nhân nhìn sắc mặt nàng, bà đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh “Huân Huân, còn đừng lo, chị con sẽ không sao đâu.”

“Mẹ à, khi sinh đau đến vậy sao?”

Bà mỉm cười, từ tốn nói “Ừ”, nhưng khi đứa bé an toàn ra đời thì bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến, lại cảm thấy rất hạnh phúc.”

Du Huân Huân đắm đắm nhìn bà, những lời nói đó khiến nỗi sợ hãi trong lòng nàng như giảm bớt một nửa.

*Cách.... Vừa đúng lúc, bác sĩ từ phòng đi ra, trên tay bế một sinh linh nhỏ nhắn, mọi người đều mừng rỡ chạy lại, Ngô Thiên Bảo vui mừng đón đứa bé. Bác sĩ vui vẻ nói “Chúc mừng các vị, mẹ tròn con vuông, đứa bé này là con trai! Người mẹ đã được chuyển đến phòng hồi sức rồi ạ.”

“Đễ thương quá....” – Du Huân Huân chăm chú nhìn khuôn mặt tròn trĩnh và đáng yêu của đứa bé. Bàn tay nó rất nhỏ và mềm mại.

Ngô Thiên Bảo mỉm cười cất tiếng “Em có muốn bế thử không?”

“Được sao?”

“Tất nhiên.”

Nàng đưa tay cẩn thận đón lấy, nhẹ nhàng ôm vào lòng, nàng đưa mắt nhìn Ngô Vũ Thần “Vũ Thần, sau này em cũng sẽ sinh cho anh một đứa bé thật đáng yêu.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười, xoa đầu nàng, cưng chiều nói “Ừ”, chúng ta đi thăm Ái My đi.”

“Vâng!” – Nàng gật đầu, rồi nhìn Ngô Thiên Bảo “Anh cho em bế một chút nhé.”

“Ừ.”

Du Huân Huân vui vẻ bước đi, nàng cẩn thận ôm đứa bé xinh xắn vào lòng.

Du Ái My đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe có tiếng mở cửa, cô đưa mắt nhìn.

“Chị à, nhìn xem, đây là con của chị đấy.” – Du Huân Huân cất tiếng, đặt đứa bé xuống giường, nằm bên cạnh cô.

Du Ái My hạnh phúc, đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt nhỏ bé, khẽ cất tiếng “Anh đã đặt tên chưa, Thiên Bảo?”

Ngô Thiên Bảo ngồi xuống ghế, đưa tay vuốt tóc cô “Ngô Tuấn Minh có được không?”

“Rất đẹp.”

“Con cố dưỡng sức nhé.” – Ngô phu nhân mỉm cười nhìn cô, Du Ái My gật đầu.

Nàng núm này hấn, nàng cảm nhận thấy rằng chị cô và Ngô Thiên Bảo rất hạnh phúc. Nếu có thể, nàng cũng muốn cùng Ngô Vũ Thần tạo ra một sinh linh thật đáng yêu.

Ngô Vũ Thần thấy nàng nhìn chăm chăm về phía Du Ái My, hấn nắm tay nàng kéo đi, trước khi đi cũng không quên chào một tiếng “Con về trước đây.”

Ngô phu nhân ngó người nhìn hấn bỏ đi một cách nhanh chóng “Này, Vũ Thần...”

“Mẹ à, kệ anh ấy đi, mẹ cũng biết tính của anh trai con rồi mà.” – Ngô Chấn Nam vỗ nhẹ vai bà, khuyên can. Ngô phu nhân chỉ thờ dãi không nói gì, rốt cuộc thì Ngô Vũ Thần giống ai chứ? cái tính tự tung tự tác ấy....

Sau khi kéo nàng ra khỏi bệnh viện, Ngô Vũ Thần lái xe rời đi, Du Huân Huân ngồi bên cạnh nhịu mày hỏi “Vũ Thần, anh làm gì vậy? Muốn đưa em đi đâu?”

“Đưa em đi mua sắm!”

“Mua sắm?”

“Em không muốn mua chút đồ sao, rất lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài?”

Du Huân Huân tròn mắt nhìn, nàng cũng không để ý lắm về việc này, khéo môi khẽ giương lên “Tất nhiên là muốn.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, thoáng chốc đã đến trung tâm thương mại lớn nhất Bắc Kinh. Hấn nắm tay nàng bước xuống xe, thông thả đi vào trong.

Ở phía sau , một bóng người đứng nhìn đắm đắm về phía hai người , như đã trông chờ rất lâu , hần cười khẩy , chậm chậm đi theo...

“Huân Huân , em thích cái nào ?” – Ngô Vũ Thần đưa nàng xem hai chiếc áo nhỏ xinh trên tay , cười tươi hỏi.

Du Huân Huân nhú mảy , phì cười “Anh mua làm gì ?”

“Cho con chúng ta.”

“Vẫn chưa sinh , sao biết được mà mua ? Đó là đồ con gái mà , lỡ là con trai thì sao ?”

“Chắc chắn sẽ là con gái.”

Du Huân Huân bật cười vì lời nói của chồng mình “Sao anh biết được chứ ?”

Hần không thèm nói nữa , hần cầm chiếc giày nhỏ lên , vẫn nhất quyết mua bằng được “Em thích không ?”

“Rất dễ thương !”

Hần nhếch miệng cười , lấy thêm một đồng đồ nữa , nàng nhìn hần , có phải là quá phần khích không ? Đứa bé vẫn chưa chào đời mà... Nàng chỉ đành đi theo hần mua thêm chút đồ cho đứa trẻ trong bụng , xem ra...sau này khi ra đời nó sẽ rất được cưng...

Du Huân Huân chợt thấy những ánh mắt ngưỡng mộ hướng về phía hai người , có chút lung túng khi nghe những lời khen ngợi , tựa như :

“Nhìn họ thật đẹp đôi.”

“Ghen tị quá đi...anh chàng đó thật đẹp trai.”

“Phải , phải , quá phong độ.”

“Cô vợ lại càng đẹp hơn nữa.”

Du Huân Huân khẽ cười , quả nhiên chồng cô đi đến đâu cũng đều gây chú ý.

“Bà xã , đi tính tiền thôi.” – Ngô Vũ Thần bỏ một đồng đồ trẻ con vào giỏ , nắm tay nàng đi đến quầy thanh toán . Nàng gật đầu vui vẻ đi theo.

Bất chợt , nàng có cảm giác như mình đang bị theo dõi , cảm giác này rất giống với lần ở sân bay mấy tháng trước. Du Huân Huân sợ sệt quay đầu nhìn , nàng nín áo hần “Vũ Thần , chúng ta...về nhà đi.”

Ngô Vũ Thần thắc mắc hỏi “Tại sao ?”

“Em...em thấy không khỏe.”

“Đừng lo , không chỉ có hai chúng ta đâu.”

Du Huân Huân tròn mắt nhìn , câu nói của hần như vậy , là có ý gì ? Ngô Vũ Thần đưa tay kéo nàng ra khỏi khu trẻ em , khoe miệng khẽ giương “Anh có sắp xếp người đi theo.”

“Nhưng...nhưng mà... Em...”

“Em vẫn còn sợ sao ?”

“Đi về nhà đi , có được không ?” – Du Huân Huân cố gắng nài nỉ , nếu lỡ như kẻ đó là Trần Đình thì chắc chắn hần sẽ tìm cách bắt nàng để uy hiếp Ngô Vũ Thần một lần nữa , vì nàng mà Ngô Vũ Thần bị thương như vậy là đủ rồi.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng , Ngô Vũ Thần cũng hết cách , đành phải gật đầu đồng ý “Được rồi , anh đưa em về nhà. Đi thôi !”

Du Huân Huân nắm chặt lấy bàn tay to rộng bước đi. Dù sao nàng cũng đang có thai không nên để nàng kích động , nếu không sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng. Ngô Vũ Thần trong lòng vô cùng tức giận , tên khốn khiếp Trần Đình , vì hần mà nàng không bao giờ an tâm...

Xuống đến hầm xe , quả nhiên Ngô Vũ Thần đoán không sai , Trần Đình đã đứng chờ sẵn ở dưới...Hầm xe...hừm...lại là cái nơi chết tiệt này , 3 năm trước , hần cũng bị ám sát ở đây...

Du Huân Huân sợ hãi nín lấy cánh tay chắc khỏe , nép sau lưng hần , Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Thật không ngờ...chúng ta lại gặp nhau...ở đây”

Trần Đình bật cười “Tao đã chờ mảy lâu rồi , cuối cùng thì cũng dám ra khỏi nhà.”

“Đây là chuyện của hai chúng ta , không liên quan đến cô ấy , để cô ấy đi.”

Trần Đình hướng mắt về người phụ nữ sau lưng hắn , gã cười khinh miệt “Cô thật may mắn , nhiều lần như thế cũng không chết.”

Du Huân Huân tức giận cất tiếng “Tại sao lại hại người nhà của tôi ?”

“Vậy thì sao ?”

Ngô Vũ Thần nhủ thầm nói “Mày nghĩ... chỉ một mình tao hay sao ?”

Vừa dứt lời , từ đằng sau lưng một đám người chậm rãi xuất hiện khiến Trần Đình có chút sợ hãi nhưng sau đó lại cười tươi “Vậy thì sao ? Hôm nay... bằng mọi giá tao phải sống chết với mày.” Nói xong gã xông đến , Ngô Vũ Thần ôm lấy cơ thể nàng né sang một bên , rồi vùng chân ‘tặng’ Trần Đình một quyền vào bụng. “Bảo vệ thiếu phu nhân.”

“Vâng !” Đám vệ sĩ gập đầu , đứng thành vòng tròn xung quanh Du Huân Huân.

Một mình hắn đấu tay đôi với Trần Đình , nàng lo lắng đứng nhìn trận đấu quyết liệt kia .

*Đoàng... Một tiếng súng vang lên , khiến Du Huân Huân giật nảy người , một vệ sĩ bị trúng đạn ngay đầu liền ngã xuống. Ngô Vũ Thần sợ hãi quay mặt về phía nàng , hất rít lên từng tiếng , đôi đồng tử màu lam u ám , đăm đăm nhìn Trần Đình “Thằng khốn... ừu mày dám ra tay với cô ấy , thì t sẽ cho mày chết không toàn thây.”

“Hahaa... Tao cũng đang mong chờ đây.” – Gã cười phá lên đầy ghê rợn , từ cửa hầm giữ xe một đám người chạy vào , nổ súng liên tục về phía nàng đang đứng . Ngô Vũ Thần giật mình , định chạy lại nhưng Trần Đình liền giữ chặt tay hắn không cho rời đi.

Hắn dùng hết sức , đánh liên tục vào gã , Du Huân Huân sợ hãi ôm đầu ngồi phịch xuống đất , những tiếng súng càng lúc càng nhiều. Đột nhiên một bàn tay vươn ra kéo nàng đứng lên , chưa kịp định thần mũi súng đã chạm vào thái dương của nàng “Dừng tay...!”

Ngô Vũ Thần giật mình dừng lại , đôi đồng tử hướng về nói người vừa ra lệnh , cả người hắn như sắp nổ tung khi thấy , khẩu súng màu đen chạm vào đầu vợ mình. Trần Đình bật cười thỏa mãn đầy tự cao “Thế nào , đánh tiếp đi... đánh đi ! Hahaaaaa...”

Hắn siết chặt hai bàn tay thành quả đấm , gân tay nổi đầy “Thả cô ấy ra !”

“Anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi ?”

Du Huân Huân đưa mắt nhìn người đang giữ chặt mình , nàng sợ hãi khi nhận ra đó là... Kỳ Tồn Phi... “Là anh... Kỳ Tồn Phi... anh đứng sau chuyện này sao ?”

Kỳ Tồn Phi nhàn nhã liếc nhìn nàng , cậu bình tĩnh trả lời “Phải , là tôi , em ngạc nhiên lắm sao ?”

“Tại sao anh lại làm vậy ? Tại sao anh lại hại gia đình tôi ? hết lần này đến lần khác đều do anh bày mưu tính kế hại Vũ Thần sao ?”

“Bày mưu tính kế là Trần Đình làm , giết gia đình em , mới là tôi.”

Du Huân Huân không thể tin những gì mình vừa nghe , Kỳ Tồn Phi vốn dĩ là con người rất hiền lành , tại sao lại trở nên tàn nhẫn đến thế ? Khóe mắt nàng chợt xuất hiện một dòng nước trong veo , cậu là người nàng không bao giờ nghĩ đến việc sẽ hại nàng , vậy mà... “Tại sao anh lại giết chết gia đình tôi , họ có lỗi gì với anh chứ ?”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng bật khóc , càng tăng thêm lửa giận trong lòng , hắn gầm lên “Buông Huân Huân ra , người cậu muốn đối phó là tôi , không phải cô ấy.”

“Im đi , anh không có quyền lên tiếng , cũng vì anh mà tôi mới phải xa Tiểu Huân.” Kỳ Tồn Phi đưa tay vuốt mặt nàng , Du Huân Huân cố gắng tranh né , càng bị hắn dùng lực giữ chặt hơn “Du Huân Huân , em không nên trách tôi , nếu trách thì hãy trách hắn vì dám ép hôn em và cả người mẹ quý mến của em nữa. Bà ta đã uy hiếp tôi phải rời xa em.”

Ba năm trước , mẹ của Du Huân Huân đã đến gặp Kỳ Tồn Phi để nói chuyện. “Tôi muốn cậu hãy chia tay với Huân nhi...”

“Sao ?”

“Chẳng phải , mục đích của cậu là vì muốn lợi dụng con bé để công ty nhà mình phát triển sao ? Bây giờ tôi cho cậu một số tiền và hãy biến đi.”

 Kỳ Tồn Phi siết chặt cổ nàng , gầm lên “Chính bà ta đã gây ra chuyện hôm nay , lúc đầu tuy tôi chỉ lợi dụng em nhưng sau này , tôi đã rất yêu em... vậy mà bà ta... cả hắn... đã chia rẽ tôi và em.”

“Kỳ Tồn Phi... mau buông tôi ra...” – Du Huân Huân vùng vẫy... thì ra mẹ nàng đã sớm biết Kỳ Tồn Phi không hề yêu nàng nên mới quyết định cử hành hôn lễ... vậy mà nàng lại trách bà. Kỳ Tồn Phi liếc nhìn đồng hồ tre em dưới đất , hắn tức giận dùng cách tay đang giữ chặt nàng siết lại “Em đã có con với hắn ?”

“Vậy... vậy thì sao ?”

“Em dám có thai với hấn ?” Kỳ Tồn Phi tức giận tột độ , *Đoàng , cậu dùng súng bắn vào vai phải Ngô Vũ Thần , Du Huân Huân giật mình hét lên “Vũ Thần !”

“Trần Đình , hãy giết hấn đi , anh muốn làm gì thì cứ việc.” – Kỳ Tồn Phi hét lên ,cậu không cho phép nàng cùng Ngô Vũ Thần có con , mà dù có con cũng phải là con của cậu.

Trần Đình nhếch miệng cười “Nếu mày dám phản kháng , nó sẽ giết vợ mày đấy.” Dứt lời Trần Đình đánh liên tục vào người Ngô Vũ Thần , hấn cắn răng chịu đựng không đáp trả , dù chỉ một đòn. Du Huân Huân nhìn cảnh tượng trước mắt , nàng bật không nức nở “Vũ Thần à , anh đánh trả đi , mặc kệ em. . . Vũ Thần. . .đánh trả đi mà. . .”

“Em yêu hấn lắm phải không ? Vậy thì tôi sẽ cho em thấy hấn ta chết trước mặt mình !”

“Đừng , cầu xin anh đừng làm vậy , tha cho anh ấy đi. . .đừng đánh nữa. . .”

Ngô Vũ Thần im lặng mặc cho Trần đình ra sức đánh , nỗi đau này không thể so bì được với nỗi đau khi hấn không bảo vệ được nàng. Nhìn nàng không như vậy trong lòng hấn rất đau. Đột nhiên , Trần Đình kéo hấn đứng dậy , nói nhỏ “Nếu muốn cứu Du Huân Huân thì mày phải nghe lời tôi.”

Hấn ngỡ ngàng khi nghe câu nói của Trần Đình , gã lại nói tiếp “Đầu như thế này , tôi cũng không muốn. Chỉ cần cậu nghe theo tôi , tôi sẽ cứu vợ cậu.”

“Được.” Ngô Vũ Thần chấp nhận thỏa thuận chỉ vì Du Huân Huân , gã đẩy hấn xuống đất , bước đến gần Kỳ Tồn Phi “Hấn chết rồi.”

Chỉ ba chữ hấn-chết-rồi đã khiến Du Huân Huân như chết lặng , Ngô Vũ Thần. . .không được. . . Du Huân Huân vùng vẫy “Thả tôi ra. . .Mau thả tôi ra. . .tôi không tin đâu , Vũ Thần. . .anh mau mở mắt nhìn em. . . Vũ Thần à.”

“Dù em có gọi đến khô cổ hấn cũng không dậy đâu. . .hahaha. . .haaaaaa” – Kỳ Tồn Phi cười phá lên .

“Tôi nói cho anh biết , tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh , dù có chết cũng không tha thứ cho anh.”

“Hừ. . .để xem khi trong bụng em có con của tôi thì em sẽ nói thế nào ? Còn đứa bé này. . .tôi sẽ moi nó ra.” Cậu đưa tay kéo nàng đi , Du Huân Huân rất sợ hãi , cố vùng vẫy “Anh không được làm vậy. . .Kỳ Tồn Phi. . .thả tôi ra.”

*Vụt. . .Pặc. . .

Đột nhiên , một bàn tay vươn ra giữ chặt tay nàng kéo ngược lại. Kỳ Tồn Phi giắt mình quay mặt nhìn , hấn nhú mày nói “Trần Đình ?” . . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Du Huân Huân không hiểu chuyện gì đang xảy ra , Trần Đình kéo nàng về phía hấn. Là muốn cứu ? Hay muốn bắt ?

Kỳ Tồn Phi tức giận nói “Anh làm gì vậy ?”

Trần Đình nhếch miệng cười “Làm việc nên làm.”

“Vậy là ý gì ?”

“Tuy tôi muốn hạ gục Ngô Vũ Thần nhưng là muốn đường đường chính chính đấu một trận. . .”

Kỳ Tồn Phi giận đến run lên , hấn chưa kịp đáp trả thì một giọng nói nữa vang lên “Kỳ Tồn Phi. . .không ngờ phải không ?”

Quả thật hấn không ngờ người vừa lên tiếng là. . .Ngô Vũ Thần. . .

“Vũ Thần. . .anh. . .” – Du Huân Huân sững người nhìn hấn gương người đứng dậy , hai ba người vệ sĩ còn sống sót đỡ hấn đứng vững , Ngô Vũ Thần khẽ cười “Xin lỗi vì đã lừa em.”

Nàng vội đi đến bên hấn.

“Các người dám gạt tôi ? Đồ khốn !” – Kỳ Tồn Phi tức giận rút khẩu súng ra chĩa mũi súng vào Du Huân Huân , thẳng tay bóp cò. . .

*Đoàng...

*Đoàng...Đoàng...

Ba tiếng súng lần lượt vang lên, Ngô Vũ Thần rút súng của tên vệ sĩ nhắm vào mi tâm Kỳ Tồn Phi, cơ thể cậu nhanh chóng ngã xuống đất.

Du Huân Huân được Trần Đình bảo vệ, cũng may lúc đó hấn nhanh chóng đưa tay kéo ngược nòng về phía sau, né sang một bên...

Du Huân Huân vẫn chưa hết sợ hãi, cả người run lấy bầy, Ngô Vũ Thần gắng sức bước đến ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn “Huân Huân...không sao...đầu....”

“Cậu mau đến bệnh viện đi.” – Trần Đình cất tiếng. Máu từ vai Ngô Vũ Thần vẫn đang chảy nếu không mau cầm máu, hấn sẽ chết thôi, thật không ngờ hấn lại lợi hại đến thế, tấy phải bị thương mà vẫn có thể nhắm bắn trúng mục tiêu như thế...

Du Huân Huân đưa mắt nhìn hấn, run rẩy nói “Vũ Thần...đến bệnh viện...anh...”

“Anh không sao...” – Ngô Vũ Thần mỉm cười, cả khuôn mặt rất nhợt nhạt, chưa nói hết câu hấn đã gục đầu vào vai nòng.

Du Huân Huân giật mình, nòng hốt hoảng lay người hấn “Vũ Thần...Vũ Thần à...anh sao vậy?”

Trần đình cúi người nâng hấn lên, lạnh lùng nói “Đề tôi đưa hấn đến bệnh viện.”

Du Huân Huân giật đầu, loạng choạng đứng dậy đi theo hấn ra xe...

... ..

*Bệnh viện....

Du Huân Huân lo lắng ngồi ở ngoài, bàn tay không ngừng run rẩy siết chặt vạt áo, Trần Đình cũng đi theo, vẻ mặt hấn rất dửng dưng.

“Huân Huân...” – Từ phía xa, người trong Ngô gia đều chạy đến chỉ trừ Ngô Thiên Bảo là ở lại cùng Du Ái My.

Du Huân Huân nhìn thấy mọi người, nòng đứng dậy cúi đầu chào.

Ngô phu nhân vuốt tóc nòng, ân cần hỏi “Con không sao chứ?”

Nàng lắc đầu, nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt bé nhỏ, bà đau lòng ôm lấy nòng “Vũ Thần sẽ không sao đâu, con đừng lo.”

Ngô Chấn Nam nhận ra sự có mặt của một người đàn ông lạ mặt, cậu nhíu mày hỏi “Anh là ai vậy?”

Kẻ được đặt câu hỏi vẫn rất dửng dưng, bình tĩnh trả lời “Tôi là Trần Đình.”

“Là anh? Khốn khiếp.” – Vừa nghe đến hai chữ ‘Trần-Đình’, cậu liền nổi điên lên, nắm chặt cổ áo hấn.

“Chấn Nam...anh nghe em nói...” – Du Huân Huân giật mình vội đưa tay níu lấy áo cậu “Là anh ấy đã cứu em và đưa Vũ Thần đến bệnh viện.”

“Cái gì?”

“Thưa cậu, thật ra chuyện là thế này...” – Một vệ sĩ cất tiếng kể lại mọi chuyện...

Dù có nghe hết câu chuyện, Ngô Chấn Nam vẫn không thể chịu được. chính hấn là người hại gia đình Du Huân Huân, khiến anh trai cậu phải đau khổ, tên khốn khiếp như thế sao cậu có thể bỏ qua?

“Mặc dù chính anh ta hại gia đình em nhưng...anh ấy đã cứu Vũ Thần...em...không thể...không bỏ qua...”

“Tôi nói cho cậu biết, người gây ra tai nạn là tôi, nhưng người muốn hại Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân là Kỳ Tồn Phi, chúng tôi hợp tác với nhau vì cả hai bên đều có lợi. Hấn cần Du Huân Huân còn tôi thì muốn đấu với Ngô Vũ Thần. Tôi không cần thiết phải giải thích với cậu nhưng...tôi muốn cho mọi người biết rằng tôi chỉ muốn đường đường chính chính quyết đấu với Ngô Vũ Thần...”

Thật ra tai nạn năm trước, Trần Đình chỉ định gây thương tích cho Ngô Vũ Thần, đến con hẻm cuối cùng, Kỳ Tồn Phi lại ra lệnh cho xe tải lao ra nên mới gây ra cái chết thảm thương cho Du gia, mọi chuyện đều do Kỳ Tồn Phi làm vì muốn trả thù kẻ đã cô ý chia rẽ hấn và Du Huân Huân... Hấn giúp Ngô Vũ Thần cứu nòng khỏi tay Kỳ Tồn Phi chỉ vì không muốn hại thêm người vô tội nào nữa, dù là trong hắc bang hấn cũng phải có quy tắc, chính là: Không giết người vô tội huống hồ trong bụng Du Huân Huân lại đang có một sinh mạng khác, giao nòng cho Kỳ Tồn Phi không khác gì hấn đã gián tiếp giết nòng...

Ngô Vũ Thần được đưa đến phòng hồi sức, cũng may viên đạn chỉ sượt qua vai, vì mất nhiều máu nên mới ngất đi, nòng ngồi gần người nhìn Ngô Vũ

Thần đang nằm ngủ, lâu lâu lại thở dài một cái. Ngô phu nhân nhìn nàng như vậy, bà khẽ cất tiếng “Tiểu Huân à, con mau nghỉ ngơi đi, còn ngồi đây cũng cả tiếng đồng hồ rồi, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nàng không trả lời chỉ lắc đầu, bà lại nói tiếp “Con cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng đó.”

“Con muốn chờ Vũ Thần tỉnh dậy, con có rất nhiều điều muốn hỏi anh ấy...”

Bà cũng hết cách, quay lưng bỏ ra ngoài, Ngô gia ngồi ở ngoài nhìn bà bước ra, đưa mắt nhìn. Ngô phu nhân chỉ lắc đầu, mọi người đều hiểu rõ, cái lắc đầu đó có nghĩa là gì...

Ngô Vũ Thần nhũn mày mở mắt, bây giờ đã là đêm khuya, hân mệt mỏi thở dài, chợt phát hiện ra bóng dáng nhỏ bé đang ngồi ngủ, hân đưa tay vuốt tóc nàng, nếu không nhờ Trần Đình, có lẽ nàng đã không ngồi đây... Ngô Vũ Thần đưa tay, nâng người nàng dậy, bế lên giường, cũng may viên đạn chỉ sượt qua vai, nên hân có thể cử động được, vòng tay ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé, khẽ cất tiếng “Bà xã...cũng may là em không sao...”

Khi Du Huân Huân thức dậy đã là sáng hôm sau, nàng dụi mắt ngồi dậy, phát hiện ra mình đang nằm trên giường, căn phòng lại trống không... Du Huân Huân vội chạy vào toilet rửa mặt rồi đi ra... Ngô Vũ Thần...hân đã đi đâu rồi?

Vừa định đưa tay mở cửa thì cánh cửa màu trắng tự động mở ra, cặp mắt to tròn ngẩn người nhìn. Ngô Vũ Thần thấy mình đang bị nhìn chằm chằm, hân đưa tay nhéo nhẹ bên má trắng nõn, cất tiếng “Mặt anh dính gì sao?”

“Vũ Thần, anh đi đâu vậy?”

“Anh đi gặp bác sĩ có chút chuyện...em có đói không, để anh...”

“Vũ Thần...hic...” – Chưa nói hết câu, nàng đã ôm chầm lấy hân, nhẹ nấc lên từng tiếng, Ngô Vũ Thần vuốt tóc nàng, khẽ hỏi “Sao vậy?”

“Em xin lỗi!”

“Lí do?”

“Vì em mà anh gặp nguy hiểm...hic...lúc trước anh nói cưới phải em là điều bất hạnh...thật sự không sai...lúc nào em cũng...um...”

Cái miệng nhỏ nhắn vừa nói vừa khóc nhanh chóng bị chặn lại bằng một nụ hôn cuồng nhiệt, Du Huân Huân nhũn mày, cơ thể bị hân đè ép xuống giường... Một hồi lâu sau hân mới buông nàng ra, lưu luyến xa rời đôi môi ngọt ngào, ngón cái mon trớn môi đỏ tươi, cặp đồng tử màu lam say mê nhìn nàng, giọng nói trầm thấp khẽ vang “Anh là người của hắc bang gặp những chuyện như vậy là bình thường, người có lỗi là anh, khiến em gặp nhiều nguy hiểm.”

Du Huân Huân lắc đầu, nước nở lên tiếng “Không phải...hic...”

“Huân Huân, đó chỉ là nói đùa, hơn nữa, trong bụng em hiện tại đang có dòng máu của anh, như vậy gọi là xui xẻo sao?”

Hân thở dài, cung chiều lau nước mắt trên khuôn mặt trắng nõn, nỉ non nói “Anh có thể mất mọi thứ, kể cả sinh mạng này nhưng lại không thể để mất em...Huân Huân, anh chính là yêu em hơn cả sinh mạng của mình!”

Nàng vẫn không ngừng khóc, vòng tay ôm lấy cổ hân, thút thít nói “Vũ Thần, em không muốn anh tham gia vào Hắc Long nữa, anh đừng tham gia nữa được không?”

Ngô Vũ Thần gật đầu “Anh vốn đã không là người của Hắc Bang từ một năm trước rồi, chỉ do bọn chúng giờ trò thôi.” Diêm nhẹ lên trán nàng một nụ hôn, khoe miệng Ngô Vũ Thần khẽ giương “Huân Huân, anh hứa với em, nhất định anh sẽ bảo vệ hai mẹ con em thật tốt.”

“Vâng.” Du Huân Huân mỉm cười, hân cúi đầu hôn sâu lên môi nàng, cuồng nhiệt liếm mút đôi môi xinh đẹp, nụ hôn của hân như muốn chiếm hữu lấy nàng, từng chút một quán lấy cái lưỡi thơm tho mềm mại...

*Cách... – “Tiểu Huân à, mình có mua đồ ăn cho cậu nè, cậu dậy...HỒ?!” – Vân Yến Nhi và Ngô Chấn Nam mở cửa đi vào, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mắt chữ O miệng chữ A, cô từng người nhìn hai con người đang say đắm hôn nhau.

Du Huân Huân giật mình đẩy Ngô Vũ Thần ra, ngồi bật dậy, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng “Tiểu Yến, anh Chấn Nam...hai...hai người đến thăm Vũ Thần sao?”

Vân Yến Nhi cười gượng, mặt cô cũng đỏ lên vì thấy cảnh tượng đó, cô lắc đầu xua tay “A...haha...không...mình vào không đúng lúc rồi...”

Ngô Chấn Nam bật cười “Quả thật là bất cứ nơi đâu hai người cũng có thể.”

“Không phải đâu, anh Chấn Nam...chỉ là...”

“Mình để thức ăn ở đây nhé, tạm biệt.” – Vân Yến Nhi đặt hai hộp thức ăn trên tủ lạnh mini rồi quay đầu đi.

“Anh à , để em đóng cửa giúp anh !” – Ngô Chấn Nam cười tươi nói.

Ngô Vũ Thần gật đầu , mặt vẫn rất bình thản “Cảm ơn.”

Du Huân Huân đỏ mặt nói lớn , nhưng cánh cửa đã nhanh chóng đóng lại “Tiểu Yến à , không phải như cậu nghĩ đâu mình và anh ấy...”

Nàng đưa mắt liếc nhìn kẻ đang cười thích thú , gần giọng “Anh đó , ở đây là bệnh viện mà.”

“Sao ? Chỉ hôn thôi mà.”

“Hôn ? Em thấy anh còn muốn hơn thế nữa.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy , hắn đưa tay giữ chiếc cảm nhỏ xinh , xấu xa cất tiếng “Hơn thế... vậy là ý gì ? Có phải em cũng giống anh.”

*Bóp....

Nàng tức giận đâm thẳng vào bụng hắn , Ngô Vũ Thần nhú mày ôm bụng “Du Huân Huân , em làm gì vậy , anh là người bệnh đấy ?”

Du Huân Huân đứng dậy , chống nạnh nói “Anh là đồ lưu manh , tại sao trong đầu anh toàn chứa những thứ đó vậy ?”

“Em nói những thứ đó là ý gì ?”

“Anh còn giả vờ không biết ?”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười khẩy , tuy bị đánh nhưng vẫn ra sức chọc ghẹo “Xem ra những gì anh nghĩ em đều biết được... vậy em cũng như anh thôi.”

“Anh...” – Nàng mím môi , vung tay lên định đánh hắn nhưng lại bị bàn tay to rộng giữ chặt , kéo về phía hắn , ôm trọn vào lòng , không những bị hắn ôm chặt , mà đôi môi anh đào cũng bị chiếm giữ.

Ngô Vũ Thần say mê , dây dưa với đôi môi ngọt ngào , dường như không tự chủ càng lúc càng hăng say , cơ hồ có chút mạnh bạo khiến nàng khó chịu... Một lúc sau , hắn mới chịu buông nàng ra , Du Huân Huân thở dốc gục vào lòng hắn , khoe miệng Ngô Vũ Thần giương lên đầy ngạo mạn “Anh thế nào ? Có phải rất tuyệt ?”

Nàng cắn môi dưới không thềm trả lời , nàng vốn không thể đo lại sự lưu manh và xấu xa của Ngô Vũ Thần , tốt nhất là nên giữ im lặng , nếu nói thêm sẽ bị hắn chọc đến tức chết mới thôi.

Ngô Vũ Thần bật cười , vòng tay ôm lấy nàng , cung chiêu nói “Bà xã em có biết anh rất yêu em”

“Không biết , em không biết gì hết !”

“Hừ ? Là em cố tình không biết ?”

“Hừ , em không thềm quan tâm” – Nàng giận dỗi quay mặt đi. Hắn nhếch miệng cười “Nếu em không quan tâm đến ‘tình yêu của anh’ vậy anh đem nó cho người khác nhé !”

“Anh dám ?!” Nàng nhú mày , bặm môi trừng mắt nhìn kẻ vừa phát ngôn ra câu nói đó.

Ngô Vũ Thần hí mắt cười “Là do em không cần.”

Nàng thở phì phò đầy tức giận , vừa mắng vừa đánh hắn liên tục “Ngô Vũ Thần chết tiệt , anh thật quá đáng , được thôi , anh thích đem cho ai thì cho , tôi không quan tâm”

Hắn giữ chặt hai bàn tay nhỏ nhắn , vẫn cười rất vui vẻ “Em nữ sao ?”

“Phải !”

Nhìn vẻ mặt gần như phát khóc của nàng hắn mới dừng việc trêu ghẹo lại “Anh nói đùa thôi !”

“Buông ra !”

“Không !”

Nàng vùng vằng , thật rất tức giận hét lên “Ngô Vũ Thần thối tha , mau buông...”

Hắn kìm sự tức giận của cô vợ nhỏ bé của mình bằng nụ hôn , không biết là nụ hôn này kéo dài bao lâu nhưng đã khiến cơ thể Du Huân Huân như mềm nhũn không còn đứng vững , dù có cố vùng vẫy cũng không thể.

Cặp đồng tử màu lam sâu thẳm khiến người khác không thể thăm dò nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ xinh kia , cất lên từng lời ngọt ngào dụ dỗ “Em thừa biết anh chỉ yêu mình em , cần gì phải tốn sức giận dỗi ?”

Nàng không trả lời chỉ dùng cặp mắt hình viên đạn lườm hấn , Ngô Vũ Thần hôn nhẹ lên môi nàng “Nếu em còn giận nữa thì anh sẽ hôn đến khi em hết giận mới thôi.”

“Như vậy chẳng phải anh có lợi sao ?”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười “Chúng ta đều có lợi vì cùng thỏa mãn.”

“Anh không thể nghiêm túc được sao ?”

“Haha...anh như bây giờ không tốt sao ?” – Hấn cười tươi , nhéo nhẹ bên má nàng “Anh nói cho em biết , anh có một đặc điểm không bao giờ cười trước mặt người khác trừ phi đó là em”

“Làm sao em biết được , anh vốn rất phong lưu.” – Du Huân Huân bấu môi phủ nhận.

“Nếu em không tin có thể kiểm chứng.”

“Kiểm chứng chuyện gì ?”

“Thân thể anh giờ đã có dấu vết của em nên em phải chịu trách nhiệm với cả cuộc đời anh.”

Du Huân Huân bật cười “Anh nói ngược rồi , người phải chịu trách nhiệm là anh mới đúng.”

“Em mới là người xâm phạm anh trước nên bây giờ phải chịu trách nhiệm đi.”

“Haha...tùy anh thôi.” – Nàng bật cười , nhìn khuôn mặt vui vẻ của nàng , Ngô Vũ Thần cũng cảm thấy thoải mái , còn việc của Trần Đình và Kỳ Tồn Phi hấn sẽ giải quyết sau. Việc bây giờ lại phải chăm sóc nàng thật tốt để đứa bé trong bụng được ra đời an toàn...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Một tháng sau đó , mọi việc đều được giải quyết ổn thỏa , Trần Đình đã nói chuyện với Hắc Long , vì hấn đã cứu Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân nên mọi chuyện đều được bỏ qua , còn vụ tai nạn một năm trước cũng không phải lỗi của hấn , Trần Đình đã hẹn một năm sau sẽ quay lại và phân thắng bại với Ngô Vũ Thần.

Về Kỳ gia , sau khi Kỳ Tồn Phi chết , Ngô Vũ Thần cũng đã khiến công ty họ Kỳ phá sản , Kỳ Hiểu Minh phải ngồi tù. Mọi chuyện lại êm đẹp như trước , tập đoàn Douplan Wu càng ngày càng phát triển , con của Ngô Thiên Bảo và Du Ái My cũng đầy tháng , hiện tại mọi người đang chuẩn bị bữa tiệc nhỏ mừng cậu bé Ngô Tuấn Minh tròn một tháng tuổi .

Ngô Chấn Nam và Vân Yến Nhi cũng chính thức quen nhau. Đứa bé trong bụng Du Huân Huân cũng lớn dần.

*Biệt thự nhà Ngô Vũ Thần , bây giờ đã là tháng 2...

Du Huân Huân đang ở ngoài vườn chăm sóc cây cảnh , bình thường khi rảnh rồi nàng thường ra vườn chăm sóc cây hoặc học nấu ăn.

Hôm nay Ngô Vũ Thần cũng đi làm , công việc ở công ty cũng ngày càng nhiều. Vì gần cuối năm nên công việc cũng tăng lên.

“Thiếu phu nhân , cô nghỉ tay uống trà đi.” – Quản gia bung ly trà thơm ngon cùng đĩa bánh quy ra vườn , đặt xuống chiếc bàn gỗ màu trắng trong vườn , cất tiếng.

Du Huân Huân đưa mắt nhìn ông , khoe miệng giương lên “Cảm ơn bác , bác để đó đi , cháu làm xong sẽ uống”

“Cô cũng mau vào nhà đi ạ , trời đang rất lạnh , thiếu gia nói tôi phải chăm sóc cô thật kỹ.”

“Haha...cháu biết rồi , bác đừng lo , cháu đâu phải con nít...”

“Vâng” – Quấn gia gạt đầu lui vào nhà. Nàng mỉm cười , tiếp tục công việc của mình.

*Tin...tin...

Đột nhiên tiếng kèn xe phát ra khiến nàng giật mình quay đầu nhìn. Cánh cửa xe mở ra , người đàn ông lịch lãm bước xuống , trên môi nở nụ cười ôn nhu “Bà xã , anh về rồi !”

Đôi đồng tử màu đen chợt sáng lên , nàng đặt bình tưới nước xuống đất , bước đến bên hân “Sao hôm nay anh về sớm vậy ?”

“Vì nhớ em”

Nàng đắm nhẹ vào lồng ngực rắn chắc , bữu môi nói “Hử , thật dẻo miệng.”

Ngô Vũ Thần vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng , cười ha hả. Du Huân Huân kéo hân ngồi xuống chiếc xích đu , đưa ly trà vẫn còn nóng cho hân “Anh uống đi , vẫn còn nóng.”

“Em không uống sao ?”

“Ừm” – Du Huân Huân lắc đầu , cầm miếng bánh quy bỏ vào miệng.

Ngô Vũ Thần cởi chiếc áo khoác to rộng khoác lên người nàng , cất tiếng “Sau này nên mặc thêm áo ấm , trời rất lạnh sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của em và con đấy.”

Du Huân Huân híп mắt cười “Em biết rồi. ...mà...anh không lạnh sao ?”

“Không.”

Hân cung chiều ôm nàng vào lòng “Bảo bảo có hay đập bụng em không ?”

“Không !”

“Ngoan như thế vậy chắc là con gái rồi.”

Nàng bật cười , chạm tay vào khuôn mặt anh tuấn “Anh thật là , chỉ mới có một tháng thôi làm sao có thể đập....anh mong nó là con gái lắm sao ?”

“Hử ? Nếu là con gái , xinh đẹp như em thì rất tốt.”

“Anh không thích con trai sao ?”

“Là trai hay gái anh cũng thích vì đó là con của anh và em mà.”

Ngô Vũ Thần hôn nhẹ lên đôi môi anh đào , vòng tay chắc khỏe bế bổng nàng lên , Du Huân Huân hốt hoảng cất tiếng “Anh làm gì vậy ?”

Hân nhếch miệng cười thông thả đi vào nhà “Ồ ngoài rất lạnh nên anh muốn đưa em vào nhà.”

“Em có thể tự đi.”

“Bà xã , em nên ngồi yên đi.”

Hết cách Du Huân Huân đành để hân bế vào nhà , hân thật là luôn tự tung tự tác , rốt cuộc thì Ngô Vũ Thần giống ai cái tính đó vậy ?

Aiz...câu hỏi của nàng thật giống câu hỏi của Ngô phu nhân. Bà cũng đã tự hỏi con trai bà học ở đâu cái tính đó vậy ? Luôn làm theo ý của mình –

Hôm nay là tiệc mừng con trai Ngô Thiên Bảo đầy tháng , mọi người đều được mời. Du Huân Huân đang đi mua quà cho cháu trai của mình.

Nàng cầm bộ đồ trẻ em hình con voi lên ngắm nghía , rất đáng yêu “Ông xã , anh thấy cái này thế nào ?”

Khi nàng quay lại đã không thấy bóng dáng của Ngô Vũ Thần , mày đẹp khẽ nhíu lại “Vũ Thần....”

“Phu nhân , chồng của cô đang đang bên khu đồ chơi.” – Nhân viên phục vụ thấy nàng loay hoay tìm kiếm , liền cất tiếng.

“Cảm ơn cô.” – Du Huân Huân gạt đầu cảm ơn , đi đến khu đồ chơi trẻ em . Nhìn chồng mình đang lựa một đồng đồ chơi , liền lên tiếng “Vũ Thần , anh làm gì vậy ?”

Ngô Vũ Thần quay đầu nhìn , nhếch miệng cười “Mua đồ chơi cho con.”

“Aiz...anh thật là , sao lại mua sớm vậy ? Chúng ta đi mua quà cho Tiểu Minh mà.”

“Không có sớm”

“Anh nghe lời em đi...đợi khi sinh rồi mua...hơ...hắt xì...” – Nàng nhảy mũi một cái gì , Ngô Vũ Thần nhú mồm hỏi “Em lạnh sao ?”

“Ừm...em vốn không chịu được lạnh.”

“Vậy mau chọn quà đi anh đưa em về nhà.”

“Vâng”

Du Huân Huân cầm hai bộ quần áo đi ra thanh toán. Ngô Vũ Thần đành phải bỏ lại đồng đồ chơi vừa chọn đi về. Ra đến cửa , hắn nhanh chóng đưa nàng vào xe. Mùa xuân năm nay còn lạnh hơn năm trước , bây giờ hắn mới biết vợ mình không chịu được lạnh...

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Ngô Vũ Thần , nàng mỉm cười nói “Vũ Thần , anh đừng lo , em không sao.”

“Ừ.” – Hắn mỉm cười , đưa tay vuốt tóc nàng , nhấn ga chạy đi...

“Nhớ mặc nhiều áo ấm đấy !” – Ngô Vũ Thần vừa làm việc vừa căn dặn , trước khi đi cũng nên chuẩn bị một ít đồ.

“Em biết rồi !”

Hắn quay lưng , hôn lên trán nàng , vòng tay ra sau , đeo lên cổ sợi dây chuyền xinh đẹp lấp lánh , giọng nói trầm thấp khẽ vang “Dây chuyền cũ đứt rồi , nên anh tặng em sợi dây khác. Bà xã , valentine vui vẻ.”

“Hả ?” – Du Huân Huân tròn mắt nhìn , Valentine ? Hôm nay sao ?

“Em không biết hôm nay là valentine sao ?”

“A...em quên mất.” – Nàng cười tươi , nhón chân hôn lên đôi môi đỏ tươi , híp mắt nói “Cảm ơn anh , ông xã !”

Ngô Vũ Thần cúi đầu hôn sâu lên môi nàng , vòng tay chắc khỏe siết chặt tấm lưng mảnh khảnh , lúc đầu rất nhẹ nhàng , nhưng sau đó lại trở nên có chút thô bạo , giống như lửa dục của hắn đang muốn dâng lên , Ngô Vũ Thần ép nàng vào tường , dây dưa với đôi môi nàng vẫn chưa muốn buông. Du Huân Huân cố đẩy hắn ra , thờ hỏn hển nói “Vũ Thần...không được...sẽ ảnh hưởng đến đứa bé đấy.”

Cặp mắt màu lam u ám như một con thú hoang , say đắm , quyến rũ nàng , thanh âm trầm đục vang lên “Anh biết , anh sẽ không làm tổn thương đến con.”

“Vũ Thần...không được...!” – Du Huân Huân cố ngăn bàn tay đang cố chui vào áo mình “Đợi...đến khi Bảo Bảo ra đời , có được không ?”

Ngô Vũ Thần chạm nhẹ đầu mình vào trán nàng “Rất lâu , anh không chờ được.”

“Vũ Thần...đừng...anh cố chịu , đợi khi sinh xong em sẽ bù cho anh.” – Du Huân Huân cố khuyên hắn , nếu không Ngô Vũ Thần sẽ làm càn.

Hắn thờ dài , hôn nhẹ lên môi nàng , khẽ cất tiếng “Không làm cũng được , vậy em giúp anh thỏa mãn đi !”

“Hả ?”

Ngô Vũ Thần cười xấu xa , đặt tay nàng lên hạ bộ của mình , đôi mắt to tròn mở căng ra , khuôn mặt nàng thoáng chốc đỏ bừng , nhìn hắn đầy lo lắng.

Ngô Vũ Thần ghé sát tai nàng thổi khí “Dùng tay...”

“Anh....Anh...”

“Sao hả.”

Bàn tay nhỏ nhắn run nhẹ , cố gắng rút tay ra nhưng đều bất lực. Ngô Vũ Thần cười xấu xa “Giúp anh thỏa mãn anh sẽ tha cho em !”

Nàng mím chặt môi , trong lòng không ngừng rủa thầm , xấu hổ đến nỗi sắp phát khóc , Ngô Vũ Thần nhìn nàng đáng thương như vậy cũng không nở chọc , liền buông tay nàng ra , cúi đầu hôn nàng , khoe miệng khẽ giương “Không cần phải đáng thương như thế , anh không chọc em nữa.”

Du Huân Huân đưa đôi mắt ướt nhẹp liếc hắn , đánh liên tục vào hắn “Đồ xấu xa , một ngày không chọc em anh nuốt cơm không trôi sao ? Đồ chết tiệt , đồ khốn khiếp...Ngô Vũ Thần chết giẫm...”

Ngô Vũ Thần giữ hai tay của nàng , khoe miệng giương lên “Anh đáng ghét thế sao ?”

“Phải.”

Ngô Vũ Thần bật cười, cúi đầu ngậm cặp môi đỏ tươi, từ từ liếm mát, dùng lưỡi tách hàm răng nàng ra tiến vào trong, quần lấy cái lưỡi thơm tho. Lúc đầu, Du Huân Huân cố gắng chống cự, nhưng sau đó lại vô thức ôm lấy cổ hắn, cùng phối hợp, hồi lâu sau, mới buông ra.

Ngô Vũ Thần xấu xa nói “Nếu em cứ tức giận như thế sẽ ảnh hưởng đến con đấy.”

“Hừ...” Nàng hừ mạnh một cái, quay mặt đi không thèm nhìn.

Ngón tay thon dài nắm chiếc cằm nhỏ, ép nàng phải đối diện với hắn “Rõ ràng rất yêu anh vậy mà còn lảng tránh.”

“Giữ chứ? Anh đừng ảo tưởng.”

“Ảo tưởng sao? Vậy lúc này ai đã say sưa hôn anh?”

Nàng đỏ mặt, cố biện minh “Em không biết mau tránh ra, em muốn đi ra ngoài.”

“Bà xã, em không thành thật.”

“Vậy thì sao, anh cấm được em sao, đồ xấu xa... tránh ra?” – Nàng tức giận hét thẳng vào mặt hắn.

Ày...nàng giận thật rồi, Du Huân Huân đẩy mạnh hắn ra, hậm hực bỏ đi. Ngô Vũ Thần chưa kịp phản ứng nàng đã đi thẳng xuống dưới. Hắn bật cười, bình thường hắn cũng chọc nàng như thế nhưng sao hôm nay nàng lại như vậy. Hắn chạy xuống dưới sảnh, đưa tay kéo nàng “Huân Huân...”

Du Huân Huân nhú mày, hất tay hắn ra “Anh mà chạm vào tôi nữa là tôi đánh anh đấy.”

“Huân Huân, sao em lại tức giận như vậy?”

Du Huân Huân không trả lời, trừng mắt lườm hắn một cái rồi quay mặt bỏ thẳng ra xe, Ngô Vũ Thần sững người. Trong lúc hắn đang thần thờ thì Du Huân Huân đã lái xe ra khỏi nhà. Hắn vội chạy theo “Huân Huân à, em định làm gì vậy?”

Chiếc xe BMW biến mất nhanh chóng...

“Các người không biết chặn lại sao?” Ngô Vũ Thần gầm lên khiến bọn vệ sĩ sợ xanh mặt. Hắn nhú mày lên xe đuổi theo....

*Nhà Ngô Thiên Bảo...

Du Ái My thấy Du Huân Huân xuất hiện liền cất tiếng “Tiểu Huân em không đến cùng Vũ Thần sao?”

*Kết...ttttt – Tiếp thro xe của Du Huân Huân là Ngô Vũ Thần, hắn mở cửa bước xuống đưa tay kéo nàng lại “Huân Huân em đang có thai sao lại tự tiện lái xe như thế?”

Du Huân Huân liếc hắn, mặt không chút biểu cảm, trân trân nhìn hắn khiến Ngô Vũ Thần lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi...Nhưng chỉ là một chút, hắn chỉ sợ nàng sẽ nổi điên lên giống lúc trước, chứ bới hắn còn đập phá lung tung như vậy sẽ ảnh hưởng đến bào bào. “Huân Huân, anh biết anh sai rồi, không nên chọc ghẹo em như thế...”

Du Huân Huân vẫn im lặng, khuôn mặt vô cùng căng thẳng, một lúc sau mới lạnh giọng lên tiếng “Buông!”

“Huân Huân...”

“Tiểu Huân à, em theo chị vào nhà đi, ở ngoài rất lạnh.” – Thấy không khí giữa hai người khá căng thẳng, Du Ái My với Ngô phu nhân mới lên tiếng, cô kéo nàng vào trong, còn bà thì kéo Ngô Vũ Thần ra xa.

Bà nhú mày hỏi “Con với Tiểu Huân cãi nhau sao?”

“Không có.”

“Vậy tại sao con bé lại giận đến thế. Vũ Thần à, phụ nữ có thai thường rất dễ nổi nóng, tính khí lại khó chịu, con phải biết chiều chuộng Tiểu Huân chứ.”

“Con rất chiều chuộng cô ấy.”

“Vậy em làm gì khiến Tiểu Huân bỏ đi một mình như thế?” – Ngô Thiên Bảo đứng bên cạnh cất tiếng. Lần đầu tiên anh thấy khuôn mặt hung dữ và lạnh lùng của nàng.

“Em chỉ nói đùa là muốn làm chuyện đó rồi đặt tay cô ấy lên chỗ đó đùa giỡn một chút thôi, bình thường cô ấy đâu phản ứng mạnh như hôm nay.” – Ngô Vũ Thần tỉnh bơ nói, cũng không có chút gì e dè mà nói thẳng ra. Khiến mọi người như muốn ngã ngửa, kẻ nói không biết ngượng nhưng người

nghe thì lại rất xấu hổ.

Ngô phu nhân vung tay đánh hấn nhưng Ngô Vũ Thần lại né sang một bên “Thằng nhóc này , con...con không biết ngược sao ?”

“Là do hai người tò mò muốn nghe chứ con đâu muốn mà kể.”

Ngô Thiên Bảo lắc đầu , anh thật sự hâm mộ hấn , mặt quả thực rất dày không biết xấu hổ mới có thể bình thản nói chuyện đó.

Ngô phu nhân nói “Bình thường không sao nhưng bây giờ con bé đang mang thai , rất khó chịu , nó sẽ ảnh hưởng đến tâm tình con bé , nó đã không thoải mái con còn chọc ghẹo , tất nhiên là nó sẽ giận rồi.”

“Vũ Thần , tuy chỉ là một tháng đầu nhưng con cũng không nên ân ái , cũng có thể ảnh hưởng đến đứa bé , phụ nữ mang thai tính cách khó chịu lại thất thường , con nên hiểu và rộng lượng đừng trách nó.”

Ngô Vũ Thần đưa bộ mặt không hứng thú và không muốn nghe ra , lười biếng trả lời “Chuyện đó con hiểu rất rõ , con đã tham khảo hết rồi.”

“Vậy tại sao em lại chọc Huân Huân ?”

“Vì đó là thú vui của em” – Hấn nhếch miệng cười , đứng dậy bỏ đi “Em đi kiếm vợ em đây , em có thể tự giải quyết.”

Ngô phu nhân gần như cũng bị hấn chọc tức , thằng con đáng ghét , nếu hấn biết vậy tại sao không nói , để bà phải lo lắng...haiz...

Du Ái My kéo nàng vào phòng , khuyên nhủ “Em giận Vũ Thần sao ?”

Du Huân Huân phụng phịu cất tiếng “Là tại anh ấy , lúc nào cũng chọc ghẹo em. Rất quá đáng.”

“Chỉ nghĩ do anh ấy yêu em thôi , đôi lúc muốn làm em vui.”

“Làm em vui ? Chọc tức thì đúng hơn.”

“Em cứ tức giận như thế đứa bé sau này sinh ra cũng hay cau có đấy. Tâm tình người mẹ không tốt thai nhi cũng không tốt đâu.”

“Là anh ấy chọc em...”

*Cạch...“Bà xã !” Ngô Vũ Thần đưa tay mở cửa lối đầu vào trong , cặp đồng tử màu lam nhanh chóng phát hiện ra Du Huân Huân , hấn bước đến đưa tay ra “Đi thôi.”

Du Huân Huân không thèm nhìn hấn , cũng không động dậy . Hấn vẫn kiên nhẫn cất tiếng “Đã trễ rồi em không đói bụng sao ?”

Du Ái My thờ dãi nhìn cô em gái cứng đầu của mình , lắc đầu bước ra ngoài , chuyện của bọn họ cứ để họ tự giải quyết...

Du Huân Huân bậm môi nhìn hấn , khoe miệng Ngô Vũ Thần khế giương , ngồi xuống ôm nàng vào lòng “Đừng giận nữa , anh biết trong người em rất khó chịu , sau này sẽ không giỡn quá mức nữa.”

“Hừ...câu này em nghe nhiều lần rồi.” – Du Huân Huân hừ mạnh , bĩu môi noia.

“Haha...em vẫn nhớ sao ?”

“Phải.”

“Bà xã , em không đói sao ? Mau ra ngoài thôi.”

Nàng âm ừ đứng lên nắm tay hấn đi ra ngoài , vừa ra đến cửa nhà , gió lạnh liền thổi qua khiến nàng run nhẹ , vừa nãy do giận quá nên nàng chạy thẳng đến đây chưa kịp mặc áo khoác , bây giờ lại rất lạnh...

Ngô Vũ Thần cời áo khoác phủ lên cơ thể mảnh khảnh , cung chiều nói “Coi chừng cảm lạnh.”

“Cảm ơn anh.”

Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười , ôm nàng ra vườn , bữa tiệc được tổ chức ngoài vườn , chỉ có những người quen như Ngô gia , Vân Yến Nhi và Du Huân Huân.

Ngô phu nhân thấy bọn họ vui vẻ đi ra trong lòng cũng an tâm , xem ra nàng đã hết giận rồi...

Du Ái My cầm đĩa gấp thức ăn vào chén nàng , vui vẻ nói “Tiểu Huân à , ăn nhiều lên đi.”

“Vâng.”

“A...um...” – Đưa bé ngồi trong nôi đưa tay ra kéo vạt áo của nàng, Du Huân Huân đưa mắt nhìn cậu bé kháu khỉnh trong xe, nàng đưa tay chạm nhẹ vào chiếc mũi nhỏ xinh, nó liền híp mắt cười, “Con dễ thương quá đi, Tiểu Minh à.”

“Ahihi...” – Cậu nhóc kháu khỉnh bật cười, Du Huân Huân nựng nhẹ cái má phúng phính, chợt nàng hất xì liên tiếp hai cái, thật sự không ổn rồi...

Ngô Vũ Thần kéo chiếc áo khoác to rộng khoác thật cẩn thận hơn cho nàng, cất tiếng “Em vẫn còn lạnh sao?”

“Hả, um...không có!”

“Chỉ quên mất là em không chịu được lạnh, hay chúng ta vào nhà nhé!” – Du Ái My cũng bắt đầu lo lắng, nàng vốn không chịu được lạnh, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm mất.

Du Huân Huân lắc đầu, nàng không muốn vì mình mà mọi người phải tốn sức đi vào trong “Không cần...em...hắt xì...hìc...”

Ngô Vũ Thần nhìn nàng, khẽ đưa tay nhắc nàng lên, Du Huân Huân giật mình “Anh...làm gì vậy?”

“Đi vào nhà, em muốn bị cảm lạnh sao?” – Hấn nhàn nhả nói, thông thả bế nàng vào trong. Mọi người cũng bắt đầu di chuyển vào trong nhà.

Du Huân Huân ngồi trên bàn ăn cảm thấy rất khó xử, sao lại rắc rối như thế??

Ngô tổng gấp một miếng thịt bỏ vào chén nàng, ôn tồn nói “Tiểu Huân, con ăn đi, đừng nhìn cái chén mãi như thế.”

“Cảm ơn ba.”

“Giờ con đã có thai, phải biết chăm sóc mình để đứa bé trong bụng được khỏe mạnh.” – Ngô phu nhân mỉm cười cất tiếng. Nàng gạt đầu bắt đầu ăn tối, Ngô Vũ Thần thì không được vui cho lắm, chắc phải lấp đặt thêm lò sưởi ở nhà rồi, nếu để nàng bị bệnh cũng không tốt...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết, Du Huân Huân và Ngô Vũ Thần cũng chuẩn bị một số đồ đặc cần cho ngày Tết, hấn đã cho người mua rất nhiều đồ đặc, những thứ không cần thiết đều đem bỏ. Vì nàng đang mang thai nên không được làm việc nặng nên chỉ ngồi một chỗ lâu lâu lại ra vườn chơi.

Du Huân Huân ngồi trên sofa đọc tạp chí, đồ trong nhà đã được người hầu dọn dẹp sạch sẽ.

“Bà xã, ăn trái cây đi.” – Ngô Vũ Thần đi từ trong bếp ra, cầm theo đĩa trái cây và ly sữa.

Nàng đưa mắt nhìn ly sữa đầy, ngán ngẩm nói “Em không uống sữa đâu.”

Hấn ngồi xuống bên cạnh, cung chiều nói “Sữa này rất tốt cho phụ nữ có thai.”

“Em ngán rồi, không uống nữa.”

“Ngoan, uống một chút đi.”

“Không uống đâu.”

“Vì con em cố uống đi.”

Nàng mím môi, cầm ly sữa, nhắm mắt cố gắng uống, ngày nào cũng uống mỗi ngày uống hơn 3 ly, uống đến nỗi chỉ cần nhìn hộp sữa thôi là nàng đã muốn bỏ chạy rồi...

Nhìn nàng gắng uống hấn cũng không nỡ, vươn tay cầm lấy ly sữa “Được rồi, không cần uống nữa.”

“Phù...phù...” – Du Huân Huân thở phì phò, nàng phải nín thở mới có thể uống, nếu hấn không nhanh chóng lấy ra chắc nàng đã nôn rồi.

Ngô Vũ Thần vuốt mái tóc đen mượt, đưa miếng trái cây cho nàng “Ăn đi!”

Nàng cầm lấy bỏ vào miệng nhai, nằm gối đầu lên đùi hấn, vui vẻ thưởng thức trái cây thơm ngon. Ngô Vũ Thần nhếch miệng cười, nàng đưa tay

ngóắc ngóắc , hấn nhú mảy cúi đầu xuống. Du Huân Huân nhướn đầu lên chạm nhẹ vào đôi môi mỏng khiêu gợi rồi híp mắt cười. Hành động của nàng khiến hấn hơi bất ngờ , khoe miệng chọt gương lên , cúi đầu hôn sâu lên đôi môi đỏ tươi....

“Vũ Thần , việc ở công ty còn nhiều không ?” Du Huân Huân chọt hỏi , tuy lâu nay nàng không quan tâm đến chuyện của công ty nhưng dạo gần đây chồng nàng có vẻ rất bận rộn.

Ngô Vũ Thần nhu tình nhìn nàng , nhàn nhã trả lời “Sắp giải quyết xong hết rồi.”

“Anh phải biết giữ gìn sức khỏe đấy.”

“Ừ , nhưng sức khỏe anh rất tốt không cần lo. Người nên cẩn thận là em đấy.” Hấn mỉm cười , hôn nhẹ lên vầng trán trắng nõn , bà xã của hấn hôm nay cũng biết quan tâm đến công việc của hấn sao ???

“Ừm...” – Du Huân Huân gật gật , mỉm môi cười. Tiếp tục ăn trái cây , nhìn nàng lúc này chẳng khác gì như một đứa trẻ...

Đêm khuya , tại tòa biệt thự to rộng , yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng gió thổi và tiếng xào xạc của tán lá , Du Huân Huân đang ngủ trên giường , cảm thấy khá lạnh , vươn tay tìm kiếm cơ thể quen thuộc ấm áp , khi chạm tay vào khoảng không , nàng liền mở mắt , căn phòng lập lòe ánh sáng đèn ngủ , nàng nhú mảy , giờ này Ngô Vũ Thần còn đi đâu ?

Du Huân Huân cảm áo khoác đứng dậy ra khỏi phòng , nàng bước chậm rãi trên hành lang tầng hai. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ mở cửa phòng sách ra , Ngô Vũ Thần đang ngồi chăm chú vào đồng tài liệu trên bàn , lâu lâu lại cau mày . Du Huân Huân khép nhẹ cửa lại , nàng bước xuống phòng bếp làm chút đồ ăn.

Hấn có nói công việc ở công ty đã giải quyết xong thì ra là nói dối. Mỗi đêm hấn đều lặng lẽ ra khỏi phòng để làm việc ??

“Vũ Thần !” – Du Huân Huân đẩy cửa đi vào . Hấn có chút sững người khi nhìn thấy nàng.

“Em chưa ngủ sao ?”

Nàng đặt khay thức ăn trên bàn , cất tiếng trả lời “Đã ngủ rồi , nhưng không thấy anh đâu nên em đi tìm. Em có làm chút đồ ăn cho anh.”

Ngô Vũ Thần vươn tay kéo nàng ngồi vào lòng , cưng chiều nói “Khuya rồi , em đi ngủ đi . Thức khuya không tốt cho hai mẹ con đâu.”

“Anh đó , như vậy mà nói là làm xong rồi sao ? Còn nói dối em.”

“Anh chỉ sợ làm em lo thôi. Ngoan , đi ngủ đi.”

“Vậy anh ăn chút gì đó đi rồi ngủ. Công việc làm sau cũng được mà.”

“Anh biết rồi.” – Hấn mỉm cười , hôn lên trán nàng.

“Vậy ăn đi.” – Nàng đẩy đĩa thức ăn cho hấn. “Anh ăn đi em mới đi ngủ.”

“Được.” – Hấn mỉm cười đưa tay捏 nhẹ má nàng. Du Huân Huân kéo ghế ngồi bên cạnh , dựa đầu vào vai hấn “Ông xã...”

“Hử ?”

“Đi ngủ với em.”

“Đợi anh làm xong sẽ đi ngủ với em...sắp xong rồi , em ngủ trước đi.” – Ngô Vũ Thần đưa tay xoa đầu nàng , cưng chiều nói. Dù sao cũng sắp xong rồi , nên hấn định làm xong rồi ngủ.

“Anh nhớ ăn hết đấy.”

“Ừ , anh nhớ rồi.” Ngô Vũ Thần nhàn nhã nói , rồi say sưa làm việc lặng im cho nàng dựa.

Một lúc sau , đồng tài liệu cũng được kiểm tra xong , Ngô Vũ Thần thờ phào nhẹ nhõm , xoay người nhìn nàng “Huân Huân , anh làm xong rồi , đi ngủ thôi.”

“....”

Thấy nàng không trả lời , mảy đẹp khẽ nhú lại đưa tay nâng đầu nàng lên...Du Huân Huân đã say ngủ từ lâu. Khoe miệng Ngô Vũ Thần gương lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ . Hấn xoay người bế nàng lên đi ra khỏi phòng

Ngày 30 tết , Ngô Vũ Thần phải đến công ty để tổng kết , nên Du Huân Huân ở nhà một mình , thường ngày nàng hay ra vườn hóng gió vì ở ngoài có cây mai rất đẹp. Khi mùa xuân đến những cánh mai bắt đầu rơi nhìn rất thơ mộng.

“Hừm ? Cái bếp than này ở đâu vậy ?” – Nàng vốn định ngồi lên xích đu để hóng gió , nhưng chợt phát hiện ra bếp than. Thường ngày không đặt ở đây.

“Bếp than này là do thiếu gia đặt ở đây ạ .” – Lão quản gia đi từ đằng sau cất tiếng .

“Vũ Thần sao ?”

“Vâng , vì thiếu gia sợ cô bị cảm lạnh nên đã sai người đặt ở đây. Mời thiếu phu nhân dùng trà.”

“Cảm ơn bác.” – Du Huân Huân nghe xong có chút xúc động , không ngờ công việc nhiều như vậy còn quan tâm đến nàng sao. Khóe miệng Du Huân Huân khẽ giương , nàng đưa tay xoa bụng “Con xem , ba có phải rất quan tâm hai mẹ con mình ? Con phải bình an ra đời đấy.” Sau đó ngồi xuống gốc cây đọc sách , cuộc sống của nàng có phải quá nhân nhả ?

Du Huân Huân ngồi dưới sảnh chờ Ngô Vũ Thần , hôm nay là ngày cuối năm hân sẽ về sớm nên nàng muốn ngồi chờ , cũng đã làm sẵn canh rồi. Tiết trời càng lúc càng lạnh , còn lạnh hơn năm ngoái . Nàng ngồi nhìn ra ngoài , nàng nhớ lại lúc trước , năm nào cũng cùng gia đình đón tết rất vui , nhưng năm nay đã có sự thay đổi rất lớn. . .

Chiếc siêu xe màu trắng dần xuất hiện trong sân , nghe thấy tiếng xe nàng vui mừng đi ra ngoài . Ngô Vũ Thần từ trong xe bước ra , trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện nụ cười “Bà xã , anh về rồi.”

Hắn bước đến ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn , Du Huân Huân híp mắt cười “Chào anh , ông xã.”

“Trời lạnh như vậy , em ra đây làm gì ?”

“Chờ anh về.”

“Sau này không cần chờ , chẳng phải em không chịu lạnh được sao ? Sẽ bị cảm đấy.” – Hắn nắm tay nàng bước vào nhà , ngồi xuống ghế sofa ôm ái. “Tay em lạnh cóng rồi này.”

“Không sao đâu.”

Ngô Vũ Thần cầm tay nàng áp vào mặt , cung chiều nói “Phải biết giữ ấm cơ thể.”

“Vâng.” Nàng cười tươi trả lời “Phải rồi , em có nấu canh , để em lấy cho anh.”

“Cẩn thận.”

Một lúc sau Du Huân Huân đem chén canh nóng thơm ngon đặt trước mặt hắn , vui vẻ cất tiếng “Anh ăn đi.”

“Ừ.” – Ngô Vũ Thần gật đầu , đưa tay vuốt tóc nàng “Sau này cứ nói đầu bếp làm là được , em đang mang thai , không cần phải xuống bếp.”

“Việc nhỏ như vậy em tự làm được.”

Ngô Vũ Thần mỉm cười , nhéo nhẹ cái mũi nhỏ xinh “Việc nhỏ ? Em vừa biết nấu đã xem là việc nhỏ sao ?”

“Hihi. . .” Nàng đưa tay xoa xoa mũi , híp mắt cười.

Ngô Vũ Thần nhìn nàng cười vui vẻ , trong lòng cũng rất thoải mái.

“Ông xã , năm nay anh đón giao thừa với em.”

“Ừ , anh có dặn đầu bếp chuẩn bị rất nhiều món cho em tắm bổ.”

“Hừm , ngày nào anh cũng làm đồ bổ ép em ăn , haiz. . .em không muốn mập cũng không được !” – Du Huân Huân thở dài chán nản , ngày nào cũng ăn toàn đồ bổ , nàng cũng lên mấy ký rồi , sau khi sinh xong chắc nàng sẽ biến thành con heo mất thôi.

Ngô Vũ Thần bật cười. “Haha. . .nuôi em mập mập một chút cũng tốt.”

“Tốt cái đầu anh đấy. Em mà trở nên tròn trĩnh là tại anh đấy.” – Nàng quệt mồm , trách mắng hắn.

“Có gì không tốt.”

“Em mập lên anh sẽ kiếm người khác đẹp hơn.”

“Hừm ? Dù em có già đi hay mập lên anh cũng chỉ yêu mình em.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” – Nàng đánh nhẹ vào lồng ngực hắn , hừ...miệng lưỡi Ngô Vũ Thần càng lúc càng dẻo.

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng , cất tiếng “Miệng lưỡi anh như vậy mới làm em vui được.”

Du Huân Huân bĩu môi , đôi co với hắn nữa chắc sẽ đến sáng mai mắt , nên cứ im lặng là được....”

Buổi tối , đầu bếp đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn để trong bếp. Ngô Vũ Thần đã cho phép mọi người về sớm để đón Tết , cả quân gia cũng vậy , trong nhà giờ chỉ còn hai người.

Ngô Vũ Thần vừa tắm xong đã đi xuống dưới tìm vợ mình. “Bà xã à , anh tắm xong rồi.”

Du Huân Huân đi từ trong bếp ra nhìn thấy đáng về hắn ,khóe miệng khẽ giương lên “Đồ ăn chuẩn bị xong rồi.”

Ngô Vũ Thần ôm eo nàng bước vào bếp , kéo ghế ngồi xuống , thanh âm trầm ấm khẽ vang “Em ăn đi.”

“Vâng.”

“Chúc tết xong anh đưa em đi du lịch.”

“Đi du lịch ?”

“Ừ , em muốn đi đâu ?”

Du Huân Huân ngẫm nghĩ một chút rồi cất tiếng “Đi Nhật , em muốn ngắm hoa anh đào nở.”

“Tùy em quyết định.” – Ngón tay thon dài chạm vào mũi nàng , khẽ mỉm cười.

“Ừm ...”

Ăn tối xong , Ngô Vũ Thần và Du Huân Huân đứng trên ban công ngắm sao , hôm nay trăng vừa tròn lại rất sáng , hắn đứng đằng sau ôm lấy nàng .
Dùng cơ thể cường tráng để sưởi ấm ...

Du Huân Huân dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc , giao thừa cũng sắp đến , gió cứ thổi nhẹ tuy hơi lạnh nhưng rất dễ chịu. Hắn đặt cằm vào vai nàng , thanh âm trầm thấp khẽ vang “Em có buồn ngủ không ? Vào ngủ đi không cần phải chờ đến giao thừa.”

Nàng lắc đầu “Không sao , em muốn cùng anh chờ sang năm mới.”

“Có lạnh lắm không ?”

“Không , Vũ Thần à...”

“Chuyện gì ?”

“Giao thừa mọi năm em đều cùng ba mẹ ngồi chờ , nhưng năm nay không giống như vậy , tuy có chút buồn nhưng có anh bên cạnh nên không sao rồi.”

“Dù có chuyện gì cũng có anh ở đây.” Ngô Vũ Thần ôm chặt nàng , nhẹ nhàng nói , chỉ cần nàng vui vẻ dù hắn có phải làm gì cũng được . Vụ tai nạn ấy giả như nàng vĩnh viễn quên thì tốt hơn ...

“Em biết rồi.” Nàng quay mặt hôn nhẹ lên môi hắn , hip mắt cười rồi quay mặt đi.

Ngô Vũ Thần vươn tay xoa mặt nàng hôn sâu lên cánh môi anh đào , nàng cũng im lặng phối hợp với hắnuyên chuyển triền miên mãi không dứt ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: CHƯƠNG 30 (END)

Ngày đầu năm không khí khá lạnh nên Du Huân Huân rất lười dậy , nàng rúc đầu trong tấm chăn bông ấm cúng say giấc. Người đàn ông nằm bên cạnh vẫn im lặng ngắm nhìn nữ nhân xinh đẹp , đột nhiên nàng đưa tay kéo tấm chăn lên cao , rúc đầu vào chăn , cả cơ thể cuộn tròn . Nhìn hành động của

nàng, Ngô Vũ Thần bật cười, đưa tay kéo chân ra, cố gắng mãi mới lôi được thân hình kiêu nhỏ ra ngoài, cất tiếng “Bà xã, sáng rồi, mau dậy đi anh đưa em đi chơi.”

“Huân Huân !” Hấn đưa tay nâng mặt nàng lên.

Du Huân Huân xoay người vòng tay ôm lấy thất lưng hấn, lí nhí nói “Ừm...không dậy, ngủ thêm chút nữa...”

Ngô Vũ Thần đưa mắt nhìn nàng, có lẽ do hôm qua thức khuya nên nàng còn mệt, hấn cưng chiều ôm lấy nàng nằm xuống “Được rồi, ngủ thêm chút nữa.”

Gần trưa Du Huân Huân cũng không chịu dậy, Ngô Vũ Thần dọn sẵn cơm ra khay rồi đem lên phòng. Nhìn nàng vẫn say ngủ hấn cất tiếng “Huân Huân, trưa rồi. Em mau dậy ăn sáng đi.”

Du Huân Huân nhú mồm tỉnh dậy, gục đầu vào lồng ngực rắn chắc, dụi dụi đầu “Ừm...ông xã...”

Ngô Vũ Thần vuốt tóc nàng, cất tiếng “Hử ?”

*Chụt...- Du Huân Huân nhướn đầu dậy hôn lên môi hấn, cười hi hi “Chào buổi sáng.”

Hấn mỉm cười, đưa tay nhéo bên má phúng phính “Bây giờ mà là buổi sáng sao ?”

Nàng không trả lời đi vào toilet rửa mặt, thay đồ. Một lát sau mới bước ra ngồi trên giường chờ hấn đưa cơm.

“Em ăn đi.” – Ngô Vũ Thần đưa chén cho nàng, rồi cùng nàng ăn cơm. “Một lát nữa anh sẽ đưa em đến nhà ba mẹ anh.”

“Vâng.”

“Ăn nhiều một chút !”

Du Huân Huân híp mắt cười, vui vẻ ăn, hôm nay là ngày đầu của năm mới khiến nàng rất vui khi được đón Tết cùng hấn. Nhìn nàng cứ tùm tùm cười hấn cất tiếng hỏi “Có chuyện vui sao ?”

“Hừm?...Không có.” – Du Huân Huân ngừng ăn, vừa ngậm chiếc đũa vừa lắc đầu.

“Mau nói anh nghe.”

“Vi lần đầu được đón Tết cùng anh”

Ngô Vũ Thần có chút ngỡ ngàng, hấn đưa tay chạm vào cái mũi nhỏ xinh, cười tươi nói “Vui đến thế sao ?”

“Ừm.”

“Ăn mau đi.”

“Vâng.”

Ngô Vũ Thần lái xe đưa nàng đến Ngô gia, vì trời lạnh nên nàng phải mặc nhiều áo để giữ ấm, đứa bé trong bụng càng lúc càng lớn. Tuy nàng không hay khó chịu như những phụ nữ mang thai khác nhưng hấn cũng phải rất cẩn thận.

Du Huân Huân mở cửa đi vào trong, mọi người trong Ngô gia đều có mặt cả Du Ái My và Vân Yến Nhi cũng có mặt. Nàng vui vẻ cất tiếng “Chào mọi người, Tiểu Yến, cậu cũng đến đây sớm thế sao ?”

“Anh Chấn Nam đưa mình đến.” – Vân Yến Nhi mỉm cười trả lời. Vừa sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của Ngô Chấn Nam là sẽ đến đây.

“Hai người định bao giờ cưới ?”

“Ày....bây giờ vẫn còn sớm, cậu thật là...”

“Không còn sớm, năm sau sẽ có thiệp hồng gửi chị đấy.” – Ngô Chấn Nam chen ngang, ôm vai Vân Yến Nhi mà nói, khiến cô có chút xấu hổ mà đỏ mặt.

Du Huân Huân bật cười “Không cần kiêng nể như vậy, anh lớn hơn em cứ xưng hô bình thường là được.”

“Sao được ? Phải đúng với quy tắc, con là vợ của Vũ Thần thì là chị dâu của nó.” Ngô phu nhân nhú mồm lên tiếng.

“Bà xã, qua đây.” – Ngô Vũ Thần ngồi đối diện hấn đưa tay ngoắc ngoắc, Du Huân Huân bước sang ngồi kế bên, hấn lại cất tiếng “Mẹ cứ để Huân

Huân thoải mái, cô ấy muốn gọi sao cũng được.”

“Haiz... Tùy con vậy.”

“Vâng.” – Nàng híp mắt cười, chỉ có Ngô Vũ Thần hiểu ý nàng.

“Xem ra anh rất chiều vợ.” – Ngô Thiên Bảo cất tiếng chọc ghẹo, quả thật từ khi em trai anh lấy vợ anh cũng có được thú vui mới là chọc ghẹo hân-

“Tất nhiên, chẳng lẽ anh không chiều vợ?”

“Vợ anh sao? Tất nhiên phải chiều rồi, không chiều sẽ chết đấy...haha...”

“Anh còn dám nói, em đâu cần anh phải chiều chuộng.” – Du Ái My đánh mạnh vào vai anh, tròng mắt nói.

“Haha... này Tiểu Minh con nói xem có phải ba rất chiều mẹ?” – Anh đưa tay chạm vào bên má phúng phính của cậu nhóc đáng yêu đang ngồi trên đùi cô.

“Hihi...um...” – Cậu nhóc Ngô Tuấn Minh híp mắt cười, đưa bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy ngón tay vừa chạm vào mặt mình.

Ngô lão ôn tồn cất tiếng “Tiểu Huân, Vũ Thần nó có chăm sóc cháu tốt không?”

“Anh ấy chăm sóc con rất tốt.”

“Hèn gì thấy cậu mập lên nì.” – Vân Yến Nhi cất tiếng trêu chọc.

Nàng tròng mắt liếc cô, bặm môi nhìn hân “Anh thấy chưa, cứ bắt em ăn nhiều đồ bỏ làm em sắp biến thành con heo rồi.”

“Có sao đâu, trong mắt anh em vẫn rất xinh đẹp.”

“Aiz...sao nổi hết da gà vậy nè...” – Ngô Chấn Nam giả vờ rùng mình một cái, thích thú nói.

Du Huân Huân “hừ” mạnh một cái, hân chỉ mỉm cười, đưa tay vuốt tóc nàng, mọi người cũng bật cười, nàng tự hỏi rôi cuộc thi tại sao ai cũng chọc ghẹo nàng như thế ???

“Tiểu Huân, ăn trái cây đi.” – Ngô tổng đẩy đĩa trái cây cho nàng, Du Huân Huân đưa tay cầm lấy nĩa cắn miếng dưa cho vào miệng rồi quay sang nhìn hân “Anh ăn không?”

Hân nhướn mày, há miệng ra, nàng vui vẻ gật cho hân, mọi người đều trở mắt nhìn, hai cái người này đang xem mọi người là không khí sao??

Du Ái My bật cười “Hôm nay năm mới mọi người phải vui vẻ lên chứ.”

“Phải phải, nào, một lát nữa các con phải ở lại đây ăn cơm đấy nhé.” – Ngô phu nhân cười tươi, cất tiếng nói.

“Vâng.” Mọi người đều đồng ý, không gian bắt đầu trở nên vui vẻ và huyền ảo. Cậu nhóc Ngô Tuấn Minh thì ngoan ngoãn ngồi im, để cho mọi người nói chuyện...

—

Hai năm sau...

“Đây là hoa cưới của cậu.” – Bó hoa cưới màu lam được trao cho cô dâu xinh đẹp trong váy cưới màu trắng. Du Huân Huân mỉm cười nhìn cô bạn của mình.

Vân Yến Nhi gật đầu “Cảm ơn cậu.”

“Hôm nay trông em rất xinh.” – Du Ái My

vén tóc cô sang một bên, khoe miệng giương lên, cất tiếng nói.

Hôm nay là lễ cưới của Vân Ái My và Ngô Chấn Nam, lễ cưới này vốn đã tổ chức năm trước nhưng lại rồi lại đến năm nay.

“Mau lên, anh Chấn Nam đang chờ ở ngoài đấy.”

“Ừ.”

Du Huân Huân nắm tay cô mở cửa bước ra ngoài. Lễ cưới được tổ chức ở nhà thờ, là nơi vợ chồng Ngô Vũ Thần từng làm lễ. Mọi khách mời đều đứng bên ngoài, chờ đợi cô dâu bước ra. Mục sư cũng đang chờ đợi, đứng bên cạnh là chú rể Ngô Chấn Nam.

Du Huân Huân rời tay cô , bước đến bên chồng mình.

“Mẹ...um...” – Nàng vừa bước đến một thân hình nhỏ nhắn đã lao tới , ôm lấy chân nàng . cất giọng ní non.

Du Huân Huân của người bé cậu nhóc lên , hôn lên bên má trắng nõn phúng phính “Chuyện gì ? Tiểu Kỳ , chơi có vui không ?”

“Ừn...” – Cái đầu nhỏ gật gật , cậu nhóc là con của nàng và Ngô Vũ Thần . Hai năm trước đã được chào đời , tên là Ngô Thiên Kỳ , nhỏ hơn con trai của Ngô Thiên Bảo 1 tuổi. Rất kháu khỉnh và đáng yêu. Cậu nhóc đang chập chững biết nói.

“Đáng yêu quá đi...” – Du Huân Huân cọ cọ cái mũi nhỏ , cưng chiều nói

Ngô Vũ Thần vươn tay đón lấy nó , khoe miệng khê nhếch lên “Để anh bế con , Tiểu Kỳ , lại đây.”

“Ừm...” – Cậu nhóc níu lấy áo hần , ôm chặt . Du Huân Huân xoa xoa cái đầu nhỏ . Đứng cạnh hần , ngắm nhìn cô dâu xinh đẹp đang tiến lại gần chú rể...

Khi chiếc nhẫn lấp lánh đeo vào ngón áp út của Vân Yến Nhi , hàng loạt tiếng vỗ tay liên vang lên. Ánh mắt nàng hướng đến đôi vợ chồng mới cưới rất hạnh phúc , Ngô Vũ Thần khê cất tiếng “Đi thôi.”

“Vâng...” – Du Huân Huân híp mắt cười nắm tay hần bước đi , hôm nay gia đình họ sẽ đi du lịch theo kế hoạch đã tính từ trước nhưng Ngô Chấn Nam lại quyết định cưới hôm nay không còn cách nào khác nàng và hần phải hoãn chuyến đi lại 3 tiếng. Bây giờ đã tận mắt thấy họ kết hôn nên có thể đi.

Ngô phu nhân thấy hần rời đi , bà liền bước đến kéo tay hần “Vũ Thần.”

Ngô Vũ Thần quay đầu nhìn , thanh âm trầm thấp khê vang “Có chuyện gì ạ.”

“Hai con định đi ngay bây giờ sao ?”

“Vâng.”

“Vây đi cẩn thận , nhớ chăm sóc Tiểu Huân cẩn thận.”

“Con biết rồi.”

“Tạm biệt mẹ.” – Du Huân Huân mỉm cười cúi đầu chào bà.

“Ừ.”

Ngô Thiên Bảo thấy gia đình Ngô Vũ Thần bỏ đi , anh đi đến gần bà , cất tiếng hỏi “Hai đứa đó đã đi rồi sao ?”

“Ừ.”

“Chắc , bỏ đi nhanh vậy sao ?”

“Cứ kệ chúng nó , cũng đã lâu rồi cả nhà Vũ Thần không đi chơi chung...” – Bà thở dài nói. Anh nhún vai quay lưng bỏ đi , chuyện của Ngô Vũ Thần anh cần gì phải lo lắng và bận tâm vì em trai anh là kẻ thích làm gì thì làm có bao giờ nghe ai ?

“Anh đã đi rồi sao ?” – Ngô Chấn Nam cầm ly rượu bước xuống , vốn định mời Ngô Vũ Thần một ly thì đã không thấy đâu.

Du Ái My mỉm cười “Đã đi rồi.”

“Aiz...”

“Kệ họ đi anh , phải để Tiểu Huân có thời gian đi chơi với chồng và con chứ.” – Vân Yến Nhi kéo cánh tay anh , cất tiếng nói. Ngô Chấn Nam cũng đành vậy , đưa mắt nhìn vào đám đông.

Bóng dáng vợ chồng Ngô Vũ Thần và cậu con trai Ngô Thiên Kỳ dần khuất sau đám đông. Sau bao chuyện xảy ra Du Huân Huân cũng đã sống vui vẻ mọi ám ảnh trong quá khứ đều trôi vào quên lãng...

*End.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Hơn Cả Sinh Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

